

Η ΓΡΑΙΑ ΕΚΔΑΙΒ ΚΑΙ ΕΚΡΥΓΑΖΕΝ ΑΓΗΑΠΙΣΜΕΝΗ (Σελ 69.)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 55.]

— Εὐγε! εὐγε! νέα μου, σέ συγχαίρω, ἀνερώ-
νησεν ὁ μπάραχος πρὸς τὸν Μάριο. Ἐδειξες με-
γίλην εὐφυΐαν καὶ γενναϊότητα. Χωροφύλακες, συλ-
λάβετε τὸν κλέπτην. Καὶ πάλιν σε συγχαίρω,
φιλε μου!

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε μπάραχε, ἀπεκρίθη ὁ
ἄρχος Ζ΄. — ΤΡΥΧΟΣ 17^{ον}.

Μάριος· ἀλλ' ὅμως ἂν δέν μ' ἐβοήθει ὁ καλὸς μου
φίλος Δουμποδάνος θά τὴν εἶχα πολὺ κακά.

— Ἄλλ' ὅμως, εἶπεν ὁ γενναῖος Λεωνίδας, μή-
πως δέν ἔτρεξε μαζί μου καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ
Σαϊζάνης. Τί πηλοῦν ἂν ἔπεσαν ἐν ᾧ ἔτρεχαν.

Καὶ ὁ Μάριος καὶ ὁ Δουμποδάνος, ἔβλιψαν μετὰ

συγκινήσεως τῆς χειρὸς τοῦ Μοντανῆ καὶ τοῦ Σαϊζάνη.
Ὅτε ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ λατομείου, ἐλαμψαν αἱ
πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, καὶ μετ' ὀλίγον ἦτο ἐντε-
λὴς ἡμέρα.

Τότε ὁ Μάριος, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς ἦτο προσηλω-
μένος εἰς ἓν καὶ μόνον πρᾶγμα, ἐπλησίασε πρὸς τὴν
κλέπτην καὶ τὸν παρετήρησε καλὰ καλὰ.

— Μήπως εἶνε ὁ κλέπτης σου; ἠρώτησεν ἠσυχῶς
ὁ δούσιπτος Σαϊζάνης. Πού 'ξεύρεις, μπορεῖ νὰ
ἐξέπεσον ἐδῶ! . . .

Ὁ Μάριος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἠρθάνθη τὰ βλέμ-
ματα τοῦ Μοντανῆ καὶ τοῦ Δουμποδάνου, εἰ ὁποῖοι
τὸν παρετήρουν μετὰ πολλῆς δυσπιστίας.

Τότε εἶπε ξηρὰ ξηρὰ:

— Πιστεύω ὅτι αὐτὸς εἶνε!

Ὁ Σαϊζάνης ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Μαρρίου
ἦτο ἔτοιμος νὰ καγχάσῃ, ἀλλὰ ὁ Μοντανῆς προ-
φθάνει καὶ τοῦ κλείει τὸ στόμα με τὴν χειρὰ του.
Διατὶ τάχα νὰ γελᾷσῃ καὶ νὰ πικράνῃ τὸν Μάριον;
Καὶ ἔπειτα εἰμπορεῖ καὶ νὰ εἶχῃ
δικαίον.

— Καὶ δὲν μου λέγεις, Μά-
ριε, ἠρώτησεν ὁ Μοντανῆς, πῶς
τὸν ἀνεκάλυψες τὸν κλέπτην;
Τὴν ὥραν πού μ' ἄφηρες με βίαν
καὶ ἐτρεφεῖς, τὸν εἶχες ἰδῆ;

— Δὲν τοῦ εἶδα τὸν κλέπτην,
ἀπεκρίθη ὁ Μάριος, μόνον εἶχα
ἰδῆ τὰ μάτια του.

— Τὰ μάτια του; τί θέλεις
νὰ εἰπῆς; ἠρώτησεν ὁ Λεωνίδας
Δουμποδάνος.

— Ναί, τὰ μάτια του, τὰ μά-
τια του, τὰ ὁποῖα ἐγυάλιζαν μέσα
εἰς τὸ σκότος. Καὶ τὴν πρώτην
φορὰν ὅπου ἐπερῶσαμεν τὰ εἶδα, ἀλλὰ δὲν εἶπα τίπο-
τε, διότι ἐφοβήθην μήπως ἦτο ἀπάτη τῆς φαντα-
σίας μου. Ἀλλὰ τὴν δευτέραν φορὰν ἐβεβαιώθην
ὅτι δὲν ἀπατώμαι καὶ διὰ νὰ μὴ ἀμφισβάλουν πάλιν,
ἀπεφάσιζα νὰ τρέξω μόνος μου νὰ εἴρω ἐκεῖνα τὰ
μάτια, τὰ ὁποῖα με ἐπρόδωκν τὸν κλέπτην. Ὅστε
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οὔτε ἄλλον κανένα ἠνάγκαζα
νὰ με ἀκολουθήσῃ, καὶ πάλιν, ἂν εἶχα λάθος, ἐγὼ
μόνος θὰ ἔπαιρνα τὴν ἐντροπήν. Καθὼς βλέπετε
λοιπόν, δὲν ἠπατήθην αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀγαπητοί
μου φίλοι.

Καὶ τὰς τελευταίας λέξεις τὰς εἶπε με πολλὴν
εὐχαρίστησιν καὶ ὑπερηφάνειαν. Καὶ τοῦ ἤξιζε, διότι
δὲν ἦτο μικρὸν τὸ κατορθωμά του.

— Εὐγε, Μάριε, εὐγε! ἐπανέλαβεν ὁ Μοντα-
νῆς, ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, εἶπεν ὁ Μάριος, ὅτι
ὁ Λεωνίδας ἦλθεν ἐπάνω εἰς τὴν ὥρην. Διότι ὁ

κακοῦργός με εἶχε βάλῃ κάτω, καὶ ἐπολεμοῦσε νὰ
μου φράξῃ τὸ πτόμα νὰ μὴ φωνάζω. Ἀλλὰ ἔξαφν
ὅμως τὸ ἀθάνατο χεῖρ τοῦ ἥρωος Λεωνίδα σοῦ τοι
ἀρπάξει ἀπὸ τὸν λαυρόν, καὶ μιὰ καὶ κάτω, τὸν ἐκ-
πλῶνει μακρὸν πλατὺν τὸν κύρ κλέπτην.

— Τὸν κλέπτην σου! εἶπεν ὁ Σαϊζάνης, ὁ ὁποῖος
δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ νὰ μὴ πειράξῃ τὸν Μάριον.

— Τὸν κλέπτην μου, ἔως; ἔως! εἶπεν ὁ Μάριος.

— Ἀφ' οὗ ὁ Μάριος ἐπιμένει εἰς τὴν ἰδέαν του
ὡς μὴ του ἀντιτείνωμεν! Καὶ ἔπειτα θὰ το μάθωμεν
ἂν εἶνε ἀλήθεια. Ἴδου ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Πληθὺς πολὺ λαοῦ, δὴλ ἡ πόλις ἦτο συνηγμένη
ἔξω τῆς ἀστυνομίας, νὰ ἰδῇ τὸν κλέπτην, ὁ ὁποῖος
ἐδοκίμει ἐν τῇ μέσῳ δύο χωροφυλάκων. Πάντων τῶν
ἀνθρώπων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τοὺς
τέσσαρας μαθητὰς, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο ἐμπρὸς ἐμ-
πρὸς διότι ἡ φήμη εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅτι τὰ
ἠρωϊκὰ ἐκεῖνα παιδιὰ συνέλαβον τὸν κλέπτην, καὶ
μάλιστα ὁ Μάριος.

Ἀφ' οὗ ἔφερον τὸν κλέπτην
εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὁ ἀστυνόμος
ἐξήτασε τοὺς μάρτυρας.

Ὅταν ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ
Μαρρίου, διεγρίθη συντόμως πῶς
συνέλαβε τὸν κλέπτην, καὶ εἶπε
ναὶ περὶ τοῦ κλέπτου ὁ ὁποῖος
του ἔκλεψε τὴν ἐπιστολήν με τὰ
χρήματα, ὡς ἐνθυμεῖσθε.

— Καὶ νομίζεις ὅτι ὁ ἀνθρω-
πος εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκεῖνος;
ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμω,
ἀπεκρίθη ὁ Μάριος.

— Τοῦ ὁμοιάζει λοιπόν;

— Ὁ κλέπτης μου ἦτο με-

λαχρινὸς καὶ εἶχε καὶ μουστάκια.

— Ἀλλ' ὅμως αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ξανθὸς καὶ ἔχει
καὶ γένεια. Πόθεν λοιπόν τὸν ἐγνώρισες;

— Ἀπὸ τὰ μάτια!

— Ἐξηγήσου σαφέστερον.

— Κύριε ἀστυνόμω, εἶπεν ὁ Μάριος Καπάνης,
δὲν εἶνε δύσκολον νὰ κῆψῃ τις τὰ μουστάκια του καὶ νὰ
ἀφήσῃ γένεια, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ βάλῃ τὰ μαλ-
λιά του, ἀλλ' ὅμως, σὰς παρακαλῶ, εἶνε εὐκλον νὰ
ἀλλάξῃ τὰ χροῖα τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τὴν λάμψιν
τοῦ βλέμματός του;

Ὁ ἀστυνόμος ἐθαύμαζεν ἀκούσας τὴν ἐρώτησιν
ταύτην τοῦ Μαρρίου. Ἐσκόφηθ' ὀλίγον, καὶ ἔπειτα
συνωμίλησε μετὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς.
Εὐθὺς δὲ ἀπέστειλεν ἓνα κλητῆρα με ὁδηγίας ἰδιαι-
τέρως.

Ἡ ἀνάκρισις διεκόπη ἔως ὅτου ἐπανῆλθεν ὁ
κλητῆρ, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἤργησε καθόλου, διότι

ἡ φυλακὴ ἦτο πλησίον τοῦ καταστήματος τῆς ἀστυ-
νομίας.

Ὁ κλητῆρ ἐπανῆλθε καὶ ἔφερε κιβώτιον ἐντός
τοῦ ὁποίου ἦσαν διάφορα ριαλιδιὰ, καὶ το ἀπέθεκεν
ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ἀστυνόμου.

Ὁ ἀστυνόμος παρετήρησε τὰς ἐπιγραφὰς τῶν
ριαλιδίων καὶ εἶπε:

— Το ἔντι ὁ κατηγορούμενος βάφεται, καὶ ἀπό-
δειξις εἶνε αὐτὰ ἐδῶ τὰ ριαλιδιὰ. Τὰ ξανθὰ μαλ-
λιά του δὲν εἶνε τὰ ἀληθινὰ του μαλλιά, ὅπως καὶ
τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖόν μου εἶπε δὲν εἶνε τὸ ἀληθινὸν
ὄνομά του. Ἀλλ' ἡμεῖς εἰξεύρομεν πῶς νὰ ἀνακα-
λύψωμεν τὴν ἀλήθειαν. Τώρα εὐθὺς θὰ ζητήσω
πληροφορίας ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

ἔπειτα εἶπε πρὸς τὸν Μάριον καὶ τοὺς τρεῖς
φίλους του:

— Κύριοι, θὰ σας παρακλέσω νὰ μὴ φύγετε
σήμερα, διότι ἴσως σας χρειασθῶ.

— Μετὰ χαρᾶς, κύριε ἀστυνόμω, εἶπεν ὁ Μά-
ριος.

— Ἄλλο πά-
λιν ἐμπόδιον! ἐπι-
θύρουν ὁ Σαϊζάνης.
Ποῖος εἰξεύρει πό-
σας ἡμέρας θὰ χά-
σωμεν ἀδίκως.

Οἱ κλητῆρες διέ-
λυσαν τὸ πυκνὸν
πληθος, τὸ ὁποῖον
ἦτο ἐξω τοῦ κατα-
στήματος τῆς ἀ-
στυνομίας, καὶ οἱ
τέσσαρες φίλοι μας
ἐπορεύθησαν εἰς τὸ
ξενοδοχεῖόν των.

Ἀφ' οὗ ἔφαγον ὀλίγον, ἐκοιμήθησαν, διότι ἦσαν
κατάκοποι καὶ ἐνύσταζον, ὡς οὗ ἔλην νύκτα ἀδὲν
ἔκλεισαν μάτι.

ΙΗ'

ΝΑ ΤΗΝ! ΝΑ ΤΗΝ!

Περὶ τὰς πέντε μετὰ μεσημβρίαν ἦλθεν εἰς τὸ ξε-
νοδοχεῖον κλητῆρ καὶ ἐξύπνισε τοὺς φίλους μας, καὶ
εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὅτι τοὺς περιμένει ὁ ἀστυνόμος.

Τί τοὺς ἤθελεν ὁ ἀστυνόμος; τί ἤθελε νὰ τοὺς ἐ-
ρωτήσῃ; μήπως καὶ ἀνεκαλόφθη ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ
κλέπτης τοῦ Μαρρίου;

Ἦλθε λοιπόν ὁ Μάριος μετὰ τῶν τριῶν συντρό-
φων του εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Εὐθὺς ὡς εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνό-
μου, αὐτὸς εἶπε πρὸς τὸν Μάριον.

— Ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ὥραν θὰ ἔλθῃ ἓνας ἄν-
θρωπος. Νὰ τὸν παρατηρήσῃς καλὰ καλὰ καὶ νὰ
μου εἰπῆς ἂν τὸν γνωρίζῃς.

Ὁ Μάριος ἠπόρησεν ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ ἀ-
στυνόμου, καὶ ἐστράφη πρὸς τοὺς συμμαθητὰς του
εἰ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ τὸν ἐβλεπον με ἀπορίαν.

Ὁ ἀστυνόμος εἶπε λέξεις τινὰς πρὸς τινὰ κλη-
τῆρα, ὁ ὁποῖος παρεῦθε ἐξῆλθε.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη κρότος σιδηρῶν μοχλῶν, καὶ
ὁ ἀστυνόμος εἶπε πρὸς τὸν Μάριον:

— Προσοχή!

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀνοίγονται καὶ τὰ δύο φύλλα
τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν εἶχε δεῖξῃ ὁ ἀστυνόμος, καὶ εὐ-
θὺς ἐφάνη ἄνθρωπός τις.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο μελαχρινὸς καὶ εἶχεν
ἐξυρισμένους τοὺς μύστακας καὶ τὰ γένεια.

Ὁ ἀστυνόμος, ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαϊζάνης καὶ ὁ
Δουμποδάνος παρετήρουν περίεργοι τὸν Μάριον, ὁ ὁ-
ποῖος εὐθὺς ὡς εἶδε τὸν ἄνθρωπον, ἔκαμεν ἓν βήμα
πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐδείκνυε μέγαν
θασμασμόν.

— Αὐτὸς εἶνε! ἀνεφώνησε τέλος ὁ Καπάνης.

— Αὐτὸς; αὐ-
τὸς; ἠρώτησεν ὁ ἀ-
στυνόμος τὸν Μά-
ριον, παρατηρῶν αὐ-
τὸν μετὰ προσοχῆς.

— Αὐτὸς! αὐτό-
τακτος! ὁ κλέπτης
μου! εἶπεν ὁ Μά-
ριος.

— Ὁ κλέπτης
του! ἀνεφώνησαν
καὶ οἱ τρεῖς μα-
θηταί.

— Μάλιστα, ὁ
κλέπτης μου! ἐξή-

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΗΤΟΥ

κολούθησεν ὁ Μάριος αὐτὸς ὅπου μ' ἔκλεψε τὴν ἐπι-
στολήν καὶ τὰ χρήματα.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσελθῆ, καὶ ἔως ἐκεῖ-
νην τὴν στιγμὴν ἐφαίνετο ἀπαθής, ὡς νὰ μὴ εἰξευρε
τί τρέχει, εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις
τοῦ Μαρρίου, συνωφρυώθη ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶδε τὸ
κίνημά του τοῦτο, παρὰ μόνον ὁ γυμνασμένος ὀφθαλ-
μὸς τοῦ ἀστυνόμου.

— Ἐξηγήσου, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος πρὸς τὸν
Μάριον.

Καὶ τότε ὁ Μάριος διεγρίθη τὸ πάθημά του κατα-
λεπτικῶς.

Τότε ὁ ἀστυνόμος ἐστράφη πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ
εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Σὺ, τί ἔχεις νὰ ἀποκριθῆς εἰς ὅσα σοῦ κατηγε-
ρεῖ ὁ νέος.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ μόνον ὕψωσε
τοὺς ὤμους του ὡς νὰ ἔλεγε: Μὴ τα πιστεύῃς
αὐτὰ τὰ παιδικαῖς λόγια!

— "Οχι δὲ ! εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Μὴ κάμνης ὅτι τάχα περιφρονεῖς τὰ λόγια τοῦ νέου τούτου. Ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ νέος οὗτος εἶνε εὐλιχρινῆς καὶ ὅτι δὲν ἔχει λάθος.

Ὁ Μάριος δὲν ἐξεκόλλη τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Τὸν ἐκύτταζε, τὸν ἐκύτταζε καὶ ἔκαμνε σχήματα διάφορα μὲ τὰς χεῖράς του καὶ μὲ τὸ πρόσωπόν του.

— Καλέ, τί ἔχεις, νέε μου; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος τὸν Μάριον.

— Κύριε ἀστυνόμε, εἶμαι βέβαιος ὅτι τον γνωρίζω τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὁμῶς βλέπω εἰς τὸ πρόσωπόν του μίαν μεταβολήν, τὴν ὅποιαν δὲν εἶμπορῶ νὰ ἐξηγήσω.

Ὁ ἀστυνόμος ἐμειδίασε καὶ ἠρώτησε τὸν Μάριον:

— Ὁ κλέπτης σου δὲν εἶχε μουστάκια;

— Ἄ! ναι ναι! αὐτὸ εἶνε! Μόνον τὰ μουστάκια του λείπουν! Αὐτὸς αὐτότατος!

— Βλέπετε λοιπὸν; εἶπεν ὁ ἀστυνόμος πρὸς τὸν ἄνθρωπον, βλέπετε ὅτι σε ἐγνώρισεν; ὅτι καὶ ἄν κάμνης δὲν εἶμπορεῖς νὰ κρυφθῆς.

Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ ἀστυνόμος ἐξηκολούθησεν:

— Ἐγὼ ἤμην βέβαιος ὅτι τὸ ξανθὸν χρῶμα τῶν μαλλιῶν σου καὶ τῶν γενειῶν σου ἦτο πλαστὸν. Δὲν εὐρήκα εἰς τὸ κιβώτιόν σου τὰ φαλίδια μὲ βαφὴν διαφόρων χρωμάτων, μὲ τὴν ὅποιαν ἔδαρες τὰς τρίχας σου καὶ μετεμορφώνεσο; Τώρα αἱ τρίχες σου ἔχουν τὸ φυσικὸν τῶν χρωμάτων. Εἶσαι μελαχρινὸς καὶ θὰ μείνης μελαχρινός. Δυστυχῶς δὲν ἤμπορῶ τώρα εὐθὺς νὰ σου βάλω καὶ τὰ μουστάκια σου, αὐτὰ θὰ φυτρώσουν μόνον μετὰ τὸν καιρὸν. Ἄς ἔχωμεν ὑπομονήν.

Ὁ Μάριος καὶ οἱ τρεῖς φίλοι του ἤκουον θαυμάζοντες τοὺς λόγους τοῦ ἀστυνόμου.

— Μάριε, εἶπεν ὁ Μοντανῆς, ὁ ξανθὸς κλέπτης ὁ ὁποῖος ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, εἶνε λοιπὸν ὁ ἴδιος αὐτὸς ὁ μελαχρινὸς κύριος τὸν ὁποῖον τώρα ἔχομεν ἔμπρὸς μας;

— Βεβαίως!

— Οἱ λόγοι τοῦ συντρόφου σας, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος πρὸς τοὺς νέους, μοῦ ἐγέννησαν τὴν ὑπόψιν καὶ ἐξήτασα καὶ ἀνεκάλυψα ὅτι: εἶχε φαλίδια μὲ διαφόρους βαφάς, μὲ τὰς ὁποίας ἠδύνατο ἀπμωρητῆ νὰ πηγαίνει παντοῦ ἀγνώριστος. Προσεκάλεσα λοιπὸν ἕνα κουρέα ὁ ὁποῖος ἐπανέφερε τὰς τρίχας τοῦ κυρίου τούτου εἰς τὸ φυσικὸν τῶν χρωμάτων. Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον κατέρωθισα νὰ βεβαιωθῆ ὅτι εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἐπεισθην ὅτι ὁ φίλος σας εἶχε δικαίον πληρέστατα. Τώρα τὸν κύριον τοῦτον θὰ τον σταλῶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ βέβαια δὲν θὰ δυνήθῃ πλέον νὰ δραπέτευσῃ. Σὰς ἐγγυῶμαι περὶ τούτου! Ὁ Μάριος Καπίνης θὰ ὑπογράψῃ τὸ πρακτικὸν τοῦτο καὶ ἔπειτα ἔνε ἐλεύθερος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον

του, νὰ φθάσῃ ταχέως εἰς τὴν πατρίδα του ὅπου τον περιμένουν οἱ γονεῖς του.

— Μά!... ποῦ το εἰξεύρετε, κύριε ἀστυνόμε; ἐψιθύρισεν ὁ Μάριος.

— Ὄ! ὄχι, δὲν εἰξεύρω τίποτε, ὑποθέτω ὁμῶς! ἀπεκρίθη ὁ ἀστυνόμος παρατηρῶν τὸν Μοντανῆν μὲ τρόπον τῶσον ἐκφραστικόν, ὥστε εὐθὺς ἐνόησεν ὁ Μοντανῆς ὅτι ὁ γέρον Ματθαῖος εἶχε φθάσῃ ἐγκαίρως καὶ εἶχε δώσῃ εἰς τὸν ἀστυνόμον τὰς ἀναγκαῖας πληροφορίας περὶ τῶν τεσσάρων μικρῶν περιηγητῶν.

Ὡστε ὁ ἀστυνόμος δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ του; ἐρωτήσῃ τίνας εἶνε, πόθεν ἔρχονται καὶ ποῦ πορεύονται. Πάντα ταῦτά τα εἶχεν εἶπῃ ὁ Ματθαῖος.

Οἱ τέσσαρες περιηγηταὶ μας ἀπεχαιρέτισαν μετὰ χαρᾶς τὸν ἀστυνόμον, ὁ ὁποῖος ἠυχθῆν εἰς αὐτοὺς καλὸν κατεῦδον.

Ἄλλ' ὁ Μάριος ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ, ἐστάθη καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἠθέλε νὰ ἐρωτήσῃ ἀκόμη κάτι τι.

— Θέλεις νὰ μ' ὁμιλήσῃς, μικρὲ μου; εἶπεν ὁ ἀστυνόμος.

— Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε, ἤθελα νὰ μάθω ἂν θὰ εὐρῶ τὰ κλεμμένα χρήματά μου.

— Δυστυχῶς, παιδί μου, δὲν εἶνε πιθανὸν νὰ τα εὐρῃς. Αὐτὰ πλέον μὴ τα λογαριάζῃς.

— Ὄ! κρίμα! κρίμα! ἐψιθύρισεν ὁ Μάριος παρατηρῶν τὸν Μοντανῆν, ὡς νὰ του ἔλεγεν ὅτι ἂν προσπαθῆ νὰ εὐρῶ τὰ χρήματά μου, τὸ κάμνω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σου ἀποδώσω ὅσα σου ὀφείλω.

Ἐπειτα ἀνεφώνησε μὲ φωνὴν ἐνθουσιώδη:

— Ἐγὼ ὁμῶς σὰς τὸ εἶχα εἰπεῖ ὅτι θὰ τον εὐρῶ τὸν κλεπτάκο μου!...

ΙΘ'

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΩΤΗΡ

Τὴν ἐπιούσαν τὰ ἐξημερώματα οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπανέλαβον τὴν ὁδοπορίαν των.

Ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ὑγρὰ, διότι τὴν νύκτα εἶχε γίνῃ βροχὴ ῥαχδαία καὶ χαλασμός κόσμου.

Ἡ γῆ ἡ ὅποια ἦτο ἀπεξηραμμένη ἐνεκὰ τοῦ πολλοῦ κῶσιμου καὶ ἐδίψα, ἀπερρόφησε τὸ νερὸν τῆς βροχῆς, ἀλλὰ οἱ ποταμοὶ εἶχον πλημμυρῆσῃ καὶ ἔρρεον μὲ μεγάλην ὀρμὴν.

Καὶ ἴσα ἴσα οἱ φίλοι μας ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ διαβῶσιν ἕνα ποταμὸν. Ὁ ποταμὸς οὗτος εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς χειμάρρον ὀρητικόν, καὶ εἰς τὰ πελώρια κύματα του ἐχόρευον καὶ παρεσύροντο ὀλόκληρα δένδρα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐκρίζωσῃ ὁ ἀνεμοστρόβιλος καὶ διάφορα ξύλα καὶ σανίδες. Τὰ νερὰ ἦσαν θολά, λάσπη, ὡς νὰ εἶχεν ἀναταράξῃ τις τὸν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ.

Αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ ἦσαν κατασφραγισμέναι ὑπὸ τῶν ὑδάτων καὶ ἔρημοι.

Οἱ ὁδοιπόροι μας ἀπέμειναν ἐκπληκτοὶ βλέποντες τὸ φοβερὸν τοῦτο θέαμα.

Ἄφνης ὁ Μάριος ἐνόησεν ὅτι ἠκούοντο μακρῶθεν κραυγαὶ ἀνθρώπου ἀπηλπισμένου.

— Ἀκούετε; εἶπε πρὸς τοὺς φίλους του.

Καὶ οἱ τέσσαρες σιωπηλοὶ ἔστησαν τὰ ὠτά των πρὸς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε ὁ Μάριος διὰ τοῦ δακτύλου του.

Ὁ Μάριος ἐδείκνυε μικρὸν ὄψωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦσαν φυτευμέναι ὀλίγα ἴτιά. Ὅπισθεν τοῦ ὄψωματος τούτου ἐκρύπτετο ὁ ποταμὸς, καὶ αἱ κραυγαὶ ἤρχοντο ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου.

Αἱ κραυγαὶ ἤρουν δυνατώτεραι, καὶ ἀφνης ἰδοὺ προτάλλει: ἐμπροσθεν τῶν δένδρων μικρὰ λέμβος, παρασυρομένη βίαιως ὑπὸ τοῦ ὀρητικοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ.

Ἐντὸς τῆς λέμβου ἐκάθητο γραῖα τις, εἶχε τὴν δεξιάν της χεῖρα ὑψωμένην πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπικαλουμένη τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔκλαιε καὶ ἐκραύγαζεν ἀπηλπισμένη.

Ἡ λέμβος ἦτο εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ. Ἄλλὰ κατωτέρω ὑπῆρχε γέφυρα λιθίνη, καὶ ἡ λέμβος ἐρέρετο ἴσα ἴσα κατ' ἐπάνω τῆς γεφύρας, ὥστε εἴαν ἠθέλε κυτπήσῃ εἰς τὰ στεγνὰ αὐτῆς, ἠθέλεν ἀνατραπῆ καὶ ὁ θάνατος τῆς γραῖας ἦτο ἀφευκτός.

Ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος, ὁ Σαϊζάνης παρετήρουν συγκεκινημένοι καὶ δὲν εἰξευρον τί νὰ κάμουν. Ἐπρεπε νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ σώσουν τὴν δυστυχῆ γυναῖκα! ἀλλὰ πῶς νὰ την σώσουν; Αἱ δυνάμεις των ἦσαν ἀρκεταὶ;

Ἐστρεψαν τοὺς ὀφθαλμούς των πρὸς ἀλλήλους ὡς διὰ νὰ ἐρωτηθῶσι τί πρέπει νὰ γίνῃ. Ἄλλὰ παρετήρησαν ὅτι ὁ Μάριος ἔλειπε.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἤκουσαν κρότον ἀπαράλλακτον ὅπως ὅταν πίπτῃ πρᾶγμα τι εἰς τὸ ὕδωρ.

Στρέφουν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούσθη ὁ κρότος καὶ βλέπουν τὸν Μάριον γυμνὸν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὴν λέμβον.

— Μάριε!... ἀνεφώνησαν μιᾶ φωνῇ ὁ Δουμποδάνος, ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαϊζάνης.

Ὁ Μάριος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκριθῆ, διότι τον παρέσυρε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ καὶ τον ἐσκέπαζον τὰ κύματα, ὄψωσεν ὁμῶς τὴν χεῖρά του μετὰ πολλῆς ζωηρότητος καὶ ἐδείξε τὴν λέμβον.

« Ὡς νὰ εἰπῆς κύμινον » ἐπέταξαν καὶ οἱ τρεῖς τὰ ἐνδύματά των, καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τρέξουν εἰς βοήθειαν τοῦ συντρόφου των, ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευσε τὴν ζωὴν του μετὰ τῆς γενναιότητος.

Ὁ Μάριος Καπίνης ἀπέβη ἀπὸ τὴν λέμβον ὀλίγας μόνον ὀργυίας. Ἄλλα πρᾶγμα παράξενον! ἡ γραῖα δὲν ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἴδῃ τὸν σῶτήρα, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ την σώσῃ. Ἐξηκολούθει λοιπὸν νὰ ἐνανάζῃ, νὰ θρηγῆ καὶ νὰ ὀδύρεται, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὴν βοήθειαν τὴν ὅποιαν

της ἐστελλεν ἡ θεία Πρόνοια.

Ὁ Γεώργιος, ὁ Λεωνίδας καὶ ὁ Παῦλος ἔβλεπον τὸ συγκινητικὸν ἐκεῖνο θέαμα μετὰ πολλῆς συγκινήσεως. Ἐτρέξαν πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ εἶνε ἔτοιμοι νὰ βοηθήσωσιν εὐκολώτερον τὸν Μάριον.

Ὁ Μάριος δὲν εἶχε πλέον νὰ κάμῃ ἄλλο, παρὰ νὰ δώσῃ ἐν λάκτισμα, καὶ νὰ προσφάσῃ νὰ ἀρπάσῃ τὸ χεῖλος τῆς λέμβου! ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔρχεται ἐν κύμα καὶ τον ἀεπάζει.

Ὁ Μάριος δὲν ἐφαίνετο. Τί νὰ ἀπέγνε; Μήπως ἐπίγη;

Ο ΚΑΘΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ ΔΥΟ ΚΥΡΟ ΠΥΛΑΚΩΝ

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Δουμποδάνας, ἀκούων τὴν φωνὴν τῆς γενναίας καρδίας του, ἐρρίφθη εἰς τὰ κύματα. Ὁ δὲ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαϊζάνης, ὡς ὀλιγώτερον ζωηροί, δὲν τὸν ἐμμήθησαν, διότι δὲν ἐπίστευον ὅτι θὰ ἔπαθε τίποτε ὁ Μάριος.

Καὶ εἶχον δικαίον διότι μετ' ὀλίγον διέκριναν μίαν χεῖρα ἢ ὅποια ἤρπασε τὸ ἄλλο χεῖλος τῆς λέμβου, καὶ ἔν πρώτων προσφιλέστατον καὶ γνωστόν, τὸ ὅποσον ἐπρόβαλεν ἐκ τοῦ ὕδατος.

Ὁ Μάριος εἶχε κάμη μίαν βουτιὰν καὶ ἐπέρασε κολυμβῶν ὑποκάτω τῆς λέμβου εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν, διότι ἀπ' ἐκεῖ τοῦ ἐφαίνετο εὐκολώτερον νὰ ἀναβῆ εἰς αὐτήν. Καὶ το κατώρρωσεν.

Ἦρπασε τὸ κωπῖον τὸ ὅποσον ἦτο εἰς τὴν πρῶμην τῆς λέμβου καὶ ὠμίλησε δυνατὰ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τῆς εἶπε νὰ ἡσυχάσῃ ἄλλ' ἐκείνη οὐδὲ ἐγύρισε κἄν νὰ τον ἴδῃ, ἐφαίνετο ὅτι δὲν τον ἤκουσε.

Ὁ Μάριος ἐνωπηλάτει μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ προσεπάθει νὰ ὀδηγήσῃ τὴν λέμβον πρὸς τὴν ἔχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ δὲ Δουμποδάνας ὁ ὅποιος εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, μετὰ τῆς ἔχθης καὶ τῆς λέμβου, ἐστάθη καὶ παρετήρει μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰς κινήσεις τοῦ Μαρίου, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τον συνδράμῃ ἐν ἀνάγκῃ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶδεν ὅτι ἡ λέμβος κινεῖται πρὸς τὴν ἔχθην, ἔσπευσε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὴν ἐπερέμεινε νὰ πλησιάσῃ.

Καθὼς ἦλθεν ἡ λέμβος πλησίον, ὠρμησεν ὁ Λεωνίδας καὶ ἤρπασε τὴν ἄκραν τοῦ σχοινίου, ἢ ὅποια ἐκρέματο ἔξω τῆς λέμβου.

— Κράτα το καλά! εἶπεν ὁ Μάριος δυνατὰ.

— Μὴ φοβάσαι, ἀπεκρίθη ὁ Λεωνίδας.

Ἄλλὰ ὄσον δύναιμι καὶ ἂν κατέβαλεν ὁ Λεωνίδας, τόσον μεγάλη ἦτο ἡ ὀρυξίς τοῦ ρεύματος, ὥστε παρεσύρετο ἡ λέμβος, καὶ Κύριος οἶδε πῶς ἤθελε καταστήσῃ. Ὁ κίνδυνος ἦτο μέγας. Ἄλλ' εὐτυχῶς καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαϊζάνης παρετήρησαν τὸν κίνδυνον καὶ ἐπήδησαν εἰς τὸν ποταμόν. Τὸ νερὸν

ἔφθανε μέχρι τοῦ λαιμοῦ των. Ἐβοήθησαν τὸν Λεωνίδα καὶ τὸν Μάριον, καὶ ἔδεσαν τὴν λέμβον στερεὰ εἰς τὴν ἔχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ γραῖα ἐπήδησεν εὐθὺς ἔξω τῆς λέμβου, καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι τὴν περιεκύκλωσαν καὶ τὴν ἠρώτησαν διαφόρους ἐρωτήσεις.

Ἄλλὰ αἱ ἀποκρίσεις τῆς γραίης δὲν εἶχον κανὲν νόημα. Ἄλλα τὴν ἠρώτων, καὶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων ἀπεκρίνετο.

Ἦτο παράφρων! ἦτο τρελλή!

Φαντάζεσθε τὴν ἀμνηχανίαν τοῦ Δουμποδάνου, τοῦ Μοντανῆ, τοῦ μικροῦ Σαϊζάνη καὶ μάλιστα τοῦ Μαρίου Καπάνη!

Τί νὰ τὴν κάμουν τρελλὴν γυναῖκα;

Ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος.

Ἀφ' οὗ τὴν ἔσωσαν, νὰ τὴν παραιτήσουν «εἰς τοὺς πέντε δρόμους»;

Ἐἰς μόνον τρόπον σωτηρίας ὑπῆρχε. Νὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὸ πλησίον χωριόν, καὶ ἐκεῖ ἴσως τὴν ἀναγνωρίσῃ τις χωρικός.

— Ἄλλὰ θὰ θελήσῃ νὰ ἔλθῃ μαζί μας; εἶπεν ὁ Μάριος.

— Ἄς δοκιμάσωμεν! ἀπεκρίθη ὁ Μοντανῆς.

Ἔθεσαν εἰς τὸ μέσον των τὴν χωρικὴν καὶ τὴν ἔστυρον ἔλγφρα ἔλαφρα.

Ἐκείνη δὲν ἀντεστάθη. Χωρὶς νὰ ἐννοῆ τί τρέχει, ἐβλίδιζεν ἡσυχά ἡσυχά σὰν ἀρνάκι, καὶ εἶχε τὸ βλέμμα τῆς προσηλωμένου εἰς τὴν γῆν.

Τὸ πρόσωπόν της ἐφαίνετο καταλυπημένον.

Ἄν τὴν ἐβλέπετε, θὰ ἐλέγετε ὅτι βέβαια τὴν ἐβασάνιζε μεγάλη λύπη, ἀλλὰ ποῖα λύπη; Ἡ δυστυχὴς ὑπέφερε, καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε, καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι μας τὴν ἐβλεπον καὶ ἀντήλλασαν βλέμματα ἀνήσυχτα, διότι τὴν ἐλυποῦντο.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑἰΜΥΝΑΙΟΥ ΔΕΒΩ)

Η ΜΥΙΑ

ΟΗΘΕΙΑ! βοήθεια! πνιγμαι!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐφώναζεν ἡ μυῖα καὶ ἐπαράδερνεν μέσα εἰς ἓν ποτήριον γεμάτον γάλα.

— Ἐ! σεῖς ἐκεῖ κάτω! φίλοι μου, ποῦ τρώγετε ζάχαριν μέσκα ἢ τὴν ζαχαροθήκη, ἐλάτε νὰ με βοηθήσετε. Καὶ σεῖς, ἐκεῖ πάνω, εἰς τὴν ὀροφήν, προσθάσατέ εἰδεμὴ ἀποθνήσκα!

Αἱ ἄλλαι μυῖαι δὲν ἀκούουν διόλου. Εἶνε τῶσον ὠρῖα πράγματα εἰς τὴν τράπεζαν ἐπάνω:

βούτυρον, μέλι, γλυκύσματα, καὶ δὲν χάνουν τὴν εὐκαιρίαν, ἀλλὰ τρώγουν ὅσον εἰμποροῦν.

Ἄλλ' ἐν μικρὸν κράσιον, πλησιάζει κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ποτήριον τοῦ γάλακτος.

— Καὶ ἄλλη ἀπρόσεκτη! λέγει ἄμα τὴν εἶδε.

Ἡ κακομοῖρα! καλὰ ποῦ ἐπρόφρασα ἐγκαίρως, ἐνα λεπτὸ ἀργότερα θὰ ἐπνίγετο.

Ἐπειτα ἐπῆρε μετὰ τὰ δακτυλάκια τὴν μυῖαν καὶ τὴν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ παράθυρον.

— Τί ἀσχημὰ ποῦ ἀρχίζω τὴν ἡμέραν μου! λέγει με στενακτῶν ἡ μυῖα ὀργῆς συρομένη. Ἄ! τί βάρος ἔχουν τὰ πτερά μου! πῶς νὰ τὰ ξελαφρώσω ἀπ' αὐτὸ τὸ γάλα ποῦ τα βαρύνει; Νὰ ἤρχετο καμμία φίλη μου ἐδῶ σιμά, τί χαρὰ μου! Θὰ τὴν παρακαλοῦσα νὰ βυζάξῃ ὀλίγον μετὰ τὴν κεραίαν της, καὶ αὐτὴ θὰ ἔκαμνε τὸ πρόγευμά της καὶ εἰς ἐμὲ θὰ ἔκαμνε μεγάλην χάριν.

— Ζούμ, ζούμ, ζούμ.

— Ἄ! νὰ μία σφήκα! Ἄ! κυρὰ σφήκα, πλησίασε δὲ λιγάκι, ἔχω κἄτι νὰ σου ζητήσω. Κύτταξε εἰς ποῖαν κατάστασιν εἶμαι δὲν μου κάμνεις τὴν χάριν νὰ με βοηθήσῃς νὰ καθαρισθῶ;

— Καλή μου μυῖα, εἶπεν ἡ σφήκα, λυποῦμαι ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ σου κάμω αὐτὸ ποῦ μου ζητεῖς σήμερα διότι εἰς τὴν σφηκιάν μου ἔχω δώδεκα γεογένητα, τὰ ὅποια κάθε στιγμὴν τῆς ἡμέρας ζητοῦν νὰ φάγουν. Ἀδύνατον! δὲν εἰμπορῶ νὰ σταματήσω, σὺ ἔχεις καιρὸν ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ κλυθῆς καὶ νὰ στολισθῆς. Σὲ προσκύνω!

Ἡ σφήκα σταυρώσασα τοὺς ὀπισθίους πόδας της ἐπέταξε.

— Καθόλου εὐγενὴς δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ σφήκα, εἶπε μέσα τῆς ἡ μυῖα ἄλλα νὰ μία μελισσα! αἱ μελισσαι ἔχουν καλλιτέραν ἀνατροφὴν ἀπὸ τὰς σφήκας.

— Ἐ! μελισσα, ἔλα, σὲ παρακλῶ, σιμά μου πρὸς τὸ παράθυρον. Ὅστε με κυτάξῃ κἄν! τί υπερήφανη ποῦ εἶνε! Ἴσως υπερηφανεύεται διότι ἔχει τέσσαρας πτέρυγας ἀντὶ δύο, ὅπως ἡμεῖς αἱ μυῖαι! σοῦ λέγω λοιπὸν κ' ἐγώ, κυρία, με ἔλα τὰ ἐξ πόδις σου εἶσαι ἔντομον, οὔτε περισσότερο, οὔτε ὀλιγώτερον ἀπὸ ἐμέ.

— Ζούμ, ζούμ, ζούμ, ζούμ.

Μία μεγάλη μυῖα με καθὼ γαλάξιο χροῖμα πλησιάζει βιαστικὰ εἰς τὸ παράθυρον.

— Ἐ! ἐξαδέλφη, ἔλα δὲ νὰ με βοηθήσῃς νὰ βγάλω αὐτὸ τὸ βάρος ἀπ' ἐπάνω μου!

— Καλὲ τί κατάστασις εἶνε αὐτὴ; τῆς εἶπεν ἡ μυῖα ἡ ἀνοησία εἶνε αὐτὴ νὰ πᾶς νὰ πᾶς μέσα ἢ τὸ γάλα... Δὲν εἰμπορῶ δυστυχῶς νὰ σε βοηθήσω! βιάζομαι νὰ γεννήσω τὰ αὐγά μου, καὶ εἶρω εἰςῆρω ποῦ νὰ τὰ ἀκουμπήσω! δὲν εἰμπορῶ νὰ εἶρω οὔτε ἓνα κομμάτι κρέας. Πέντε μαγειρεῖα ἐπεσκέφθηκα ἀπὸ τὸ πρῶν, ἀλλὰ εἰς ὅλα τὸ κρέας τὸ εἶχαν κρυμμένον προσεκτικὰ.

— Ἄ! εἶπεν ἡ μυῖα, οὔτ' ἐδῶ δὲν θὰ εὐρῆς, διότι ἡ μαγειρίσσα τὸ ἔβαλε νὰ βράσῃ.

— Τότε χεῖρε, θὰ πάγω νὰ ζητήσω ἀλλοῦ, εἶπεν ἡ γαλάξια μυῖα ἐξακολουθοῦσα τὸ πέταγμά της.

— Καθὼς βλέπω, πρέπει νὰ ξελαφρωθῶ μόνη μου, εἶπεν ἡ μυῖα τρίβουσα τοὺς πόδας της.

Καὶ ἔλαβε θάρρος ἐκαθάρισε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στῆθος της, ἔπειτα δὲ μετὰ τὰ ἐπίσθιά της πόδις ἐκαθάρισε τὰ πτερά καὶ τὴν κοιλίαν της. Τὸ δυσκολώτερον νὰ καθαρισθῇ ἦτο ἡ ράχη της ἐν τούτοις τὸ κατώρρωσε καὶ τῶσον καλὰ ὥστε ἐπὶ τέλους ἐπάνω εἰς τὸ σῶμά της οὔτε ἡ παραμικρὰ σταλαγματιὰ γάλα δὲν ἔμεινε ἤνιξιζε τὰς δύο πτέρυγας μίαν στιγμὴν εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἐπέταξε.

— Τί δύσκολον πρᾶγμα ποῦ εἶνε εἰς τὴν μυῖαν νὰ ζῆσῃ! ἐσκέφθη. Ἄν πετάξω πρῶτ' εἰς τὸν ἀέρα κινδυνεύω νὰ φαγωθῶ ἀπὸ τὰς χελιδόνας τὴν νύκτα δέχως ἄλλο θὰ με χάσουν αἱ νυκτερίδες. Ἐδῶ, κινδυνεύω πάλιν νὰ πνιγῶ κάθε στιγμὴν.

Ἐνῶ ἔκαμνε αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐκλήθησεν εἰς τὴν ράχην ἐνὸς ἴππου. Μία ἄλλη μυῖα τὴν ὅποιαν εὗρεν ἐκεῖ ἤκουσε τὰ παράπονά της.

— Τὰ ἰδικὰ μου βάσανα εἶνε μεγαλειότερα, εἶπεν αὐτὴ ἐγέννησα τὰ αὐγά ἐπάνω εἰς μίαν ὠρῖαν κοπριά, ἐπειδὴ εἴςουρα ὅτι τὰ μικρὰ μου θὰ εὕρισκαν ἐκεῖ ἀφθονοὺ τροφὴν ἔχον γίνεαι πλέον ἄσπρα σκωλήκια καὶ εἰς ὀλίγον θὰ ἐγίνοντο εὐμορφώταται μυῖαι.

Ἐνα πρῶν... ἀλλ' ἐδῶ ἡ συγκίνησις τῆς ἔκοψε τὴν φωνὴν καὶ δὲν εἰμπορέσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὀμιλίαν της.

— Λοιπόν, είπεν αυτή, τί απέγειναν;
— Άλλοίμονον! είπεν η δυστυχής, ο πετεινός και αι όρνιθες τὰ έφαγον.

— Άληθενά, πολύ λυπηρόν είνε, είπεν η άλλη μυϊα, αλλά είμαι ευχαριστημένη ότι το έμαθα· είχα σκοπόν να πάγω κ' έγώ αυτές τας ημέρας να γενήσω τὰ αυγά μου επάνω εις μίαν κοπριάν· αλλά δεν θά το κάμω.

Την ίδιαν στιγμήν ο έππος έδωκεν εις την ράχιν του έν τσόν δυνατόν κτύπημα με την ουράν του, ώστε δύο μυϊα έπεσαν άναίσθητοι εις τόν δρόμον.

Όταν η μυϊα, η οποία είχε σωθη από τὸ γάλα, ήλθεν εις τόν έαυτόν της, εύρέθη εις πολύ κακήν κατάσταση. Έκήτησε την συντροφόν της άλλ' αυτή ήτο νεκρά. Πόσον είχεν υποφέρει η δυστυχής! Τὰ πόδια της ήσαν συμμαζωμένα από τούς πόνους.

Η μυϊα έσύρθη έως εις την φραγήν η οποία έχωριζε τόν δρόμον· έξεκουράσθη όλίγον, έλαβε δυνάμεις και μετ' όλίγον επέταξε. Έμυθικεν εις έν μαγειρείον, και κατέφυγεν εις έν τηγάνιον· επάνω εις τὸ μαύρον εκείνο τηγάνιον έκαμε μελαγχολικάς σκέψεις.

Εις την λαβήν του ίδιου τηγανίου, πολλὰι μυϊαί έπεριμεναν να ήρωσή τὸ βούτυρον διά να υπάγουν να φάγουν μίαν πατάταν που ήτο λησμονημένη εκεί μέσα. Και η μυϊα επέταξε πρὸς τὰς άλλας συντροφους της, τὰς εύρηκε δέ όλας εις μεγάλην ταραχήν.

— Τί συνέβη ήρώτησε;

— Πῶς! δέν το ξεύρεις; είπεν η μεγαλειτέρα απ' αυτές. Είνε δύο ημέραι τώρα που η νοικοκυρά έθαλεν επάνω εις τὸ τραπέζι ένα πινάκι γεμάτο νερό εις τὸ όποιον κολυμῶ ένα κομμάτι χαρτί· πολλὰι όμοιαί μας απ' όύ έπήγαν να δροσιοθούν εις τὸ νερόν αυτό άπέθαναν έξαρνα· πολλὰι απ' αυτές είχαν φρικτόν κυλικόπονον· έγώ την πεποιθισιν πῶς θέλουν να μας ξεπαστρέψουν. Λέγουν ότι άνακατευόμεθα παντού και μας φαρμακόνουν.

Έν τούτοις δέν βλέπτομεν κανένα και τρώγομεν τόσον όλίγον!

Τί κακός που είνε ο κόσμος;

— Άλλά, είπε μία μικρά μυϊα, έν τούτοις νομίζω ότι είμεθα όχληραί. Παραδείγματος χάριν, μία από τὰς αδελφάς μου φαίνεται ότι διασκεδάζει όταν πειράξῃ τὸ άγέρι του σπητιού, και πετᾷ τριγύρω του, κάθηται εις τὸ χέρι του και τὸ πρόσωπόν του, βουίζει εις τ' αυτιά του. Έν τούτοις αν πρέπει ν' αγαπῶμεν κανένα, είνε αυτό τὸ παιδί· επειδή άφίνει καθ' ημέραν περισσευμα μέσα εις τὸ πινάκιον δέν έχωμεν ανάγκην να πηγαίνωμεν μακρότερα διά να ζητοῦμεν την τροφήν μας. Σί είδα χθές, σὲ πρὸ πάντων, μεγάλη μου μυϊα, να περνᾷ και να ξαναπερνᾷ κάτω από την μύτην του άφέντη έν ψ' έκοιμάτο· σ' έδωξε πολλὰς

φοράς και σὸ κάλιν ξαναπήγες, τέλος πάντων έσηκώθη καταθυμωμένος· δέν είμπορώ να σου επαναλάβω τί είπε, άλλ' όμίλησε δι' ημάς με όχι καλόν τρόπον, και από εκείνην την ημέραν έφάνη τὸ πινάκιον επάνω εις τὸ τραπέζι.

— Προτείνω να φύγωμεν απ' αυτό τὸ μαγειρείον, είπεν η μεγάλη μυϊα.

— Έγὼ προτείνω να μείνωμεν, είπεν η μικρά. Πουθενά άλλου δέν θά τρώγομεν τόσον ώραία πράγματα· όσον δια τὸ πιάτο, όλαί μας ξεύρομεν τί τρέχει, και καμμία μας δέν θά πάγῃ να βρέξῃ ούτε την άκραν του ποδιού της. Άλλ' είνε χρέος μας να είδοποιησωμεν περι τὸν κινδύνου τούτου όλας τὰς μυϊας που θά έλθουν εδώ.

— Πολύ σωστά! είπον πολλὰι μυϊαί, και όλαί διηρθύθησαν εις την λησμονημένην πατάταν.

Και η μυϊα λοιπόν ο οποία έσώθη από τὸ γάλα άπεφάσισε να μείνῃ εις την οικίαν εκείνην· η μικρά μυϊα της ήρθεσε πολύ, την έκαμε φίλην της και από την ημέραν εκείνην ήσαν άχώριστοι.

— Άκουσε, είπεν έν πρωί εις την φίλην της, θά σου ζητήσω μίαν συμβουλήν. Νοιώθω ότι ήλθεν η στιγμή και πρέπει να γενήσω τὰ αυγά μου· ξεύρεις κανένα μέρος ήσυχον να μου είπῃς;

— Ένα μονάχα ξεύρω, είπεν η μικρά μυϊα, εκείνο από όπου έβγήκα έγώ· αν θέλῃς, σὲ πηγαίνω.

— Θά με υποχρεώσης, είπεν η μυϊα συνοδευσασα αυτήν· αι δύο δέ έφθασαν εις ένα σταῦλον.

— Βλέπεις αυτήν την κοπριά, αυτόν άνάμεσα εις τὰ δύο στανidia; αυτού η μητέρα μου άφηκε τὰ αυγά της· πολλὰι μυϊαί κάμουν όπως αυτή, διότι εκεί πέρα είνε πολλὰ σκολήγια. Να, κύτταξε ένα καχουλό· τί πηδήματα που κάμνει! Αυτό σὲ όλιγο θά γίνῃ μυϊα, τὸ δέρμα του έγινε μελανόν και σκληρόν, και όμοιάζει με μικρόν βαρελάκι. Ένθυμοῦμαι καλά πῶς μου συνέβη εις έμέ αυτή η καταμόρφωσις.

Μίαν ημέραν ήμην σκολήγια σαν αυτό, δέν είχα πλέον όρεξιν, ένοιωσα τὸ δέρμα μου να ξεκολλᾷ, έπειτα να σκληρόνεται και άπεκοιμήθην. Διά να είμαι πλέον ήσυχος έφρόντισα να χωθῶ μέσα εις τὸ χῶμα. Όταν έξύπνησα, έφορούσα ακόμη τὸ παλαιόν μελανόν δέρμα μου. Έσκουντζυσα με την κεφαλή μου όσον είμπορούσα και ήνοιξα από την μίαν άκραν, έβγήκα, έκινήθηκα, ήμην μυϊα πλέον. Τώρα, άρκετῆ έφλυάρισα, σὲ άρνω να γενήσης τ' αυγά σου. Έγὼ επιστρέφω εις τὸ μαγειρείον, θά μ' εύρης εις τὸ χέρι του καλάθου της αγοράς.

Η μυϊα έγέννησε πολλὰ μικρά άσπρα αυγά· θά ήσαν τουλάχιστον πενήντα, έπειτα έπήγε να άναμώσῃ την φίλην της εις τὸ μαγειρείον· εκεί ζούν ακόμη αι δύο μυϊαί· λέγουν μάάλιστα ότι είνε πολύ εύτυχεις.

Ο, ΤΙ ΚΑΜΗΣ ΘΑ ΤΟ ΕΥΡΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

— Έμπρός, κυρά Άκρίδα, πήδα! έλεγεν έν μικρόν παιδίον. Διατί δέν πηδάς; Θά σε μάθω έγώ πῶς πηδοῦν· έλα δά, πήδα, πήδα!

Και εκτυπούσε την Άκρίδα μ' έν ξύλον. Η δυστυχισμένη Άκρίδα του έλεγε:

— Είμαι κουρασμένη, παιδί μου· δλην την ημέραν, από τὸ πρωί έως τώρα έπηδοῦσα· τώρα έχω ανάγκην να ήσυχάσω· μή με πειράζῃς σὲ παρακαλώ.

— Να ήσυχάσης! τί λές, κυρά Άκρίδα; Και τί άλλο ειξεύρεις να κάμνης σὺ παρὰ να πηδάς; Έλα! γρήγορα, γιατί σὲ κάμω έγώ και πηδάς, θέλεις δέν θέλεις.

Και τὸ μικρόν παιδίον κτυπᾷ την άκρίδα με τὸ κλαδί τὸ όποιον κρατεῖ εις τὸ χέρι του.

Άλλά... τί συνέβη τότε;

Συνέβη έν παράξενον πράγμα. Η Άκρίδα μεγαλώνει τόσον τόσον, τόσον ώστε γίνεται εκατόν φορές, χιλίας φορές μεγαλειτέρα από τὸ παιδίον, όπως προτήτερα τὸ παιδίον ήτο εκατό, χιλίας φορές μεγαλειέτερον απ' αυτήν...

Με την άκραν του ποδός της, ο όποιος απλώνεται, απλώνεται ώσαν φοβερόν ξίφος, δίδει μίαν του μικρού παιδίου και το τινάζει ύψηλά εις τόν άέρα. Τὸ κτυπᾷ και πάλιν και τὸ ξανατινάζει σαν τόπι δυνατὰ εις τόν άέρα.

— Έμπρός, άνθρωπάκο μου, πήδα! φωνάζει εις τὸ μικρόν παιδίον· διατί δέν πηδάς; Και τί άλλο ειξεύρεις να κάμνης παρὰ να πηδάς; Έλα! γρήγορα, γιατί σὲ κάμω έγώ και πηδάς, θέλεις δέν θέλεις!

Και τὸ μικρόν παιδίον πηδᾷ τόσον, τόσον, τόσον ώστε... έξυπνᾷ μέσα εις τὸ κρεβθατάκι του καταφοβισμένον και καταθυμωμένον.

Όποιος κάμνει κακάς πράξεις την ημέραν, βλέπει άσχημα όνειρα την νύκτα.

Ένας, ο όποιος γνωρίζει τὸ μικρόν αυτό παιδίον, μου είπεν ότι από την ημέραν εκείνην δέν πειράζει ούτε άκρίδας ούτε άλλο κανέν· μικρόν ζῶον, διότι δέν θέλει να κάμνην αυτός εις τούς μικροτέρους του, τι δέν θέλει να κάμνουν οι μεγαλειέτεροι του εις αυτόν.

Και σεις μικροί μου φίλοι ποτὲ να μη πειράζετε όσους είνε μικρότεροι και πλέον αδύνατοι από σας, διότι η τοιαύτη καληχαριά είνε ανανδρία.

Η ΕΝΑΡΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ὡ παύσεις, ὦρα σας καλή.
Εἰς τὸ καλὸν, ἀργία
Ὅ ἀρχίσουν τὰ σχολεῖα.
Ἡ ἐργασία προσκαλεῖ,
Ἡμέρα ἦλθε ποθητή
Ἡ σάκκα περιμένει
Βιβλία φορτωμένη,
Μολυβοκόνδυλα, χαρτί.

Σὰς παραιτούμεν, δροσερὰ
Τῆς ἐξοχῆς λουλούδια
Παιγνίδια καὶ τραγοῦδια
Εἰς δάσους μέρη σκιερὰ.
Καὶ πάλιν, μὲ χαρὰν ψυχῆς
Ἡ ὦρα ὅταν φθάσῃ,
Ὅτ' ἔλθωμεν εἰς τὰ δάση
Καὶ εἰς τὰ καλὰ τῆς ἐξοχῆς.

Μὲ τὰ παιδιά τὰ καλὰ
Καλὸν κ' ἐγὼ παιδίον
Ὅτ' ἀπάγω εἰς τὸ σχολεῖον
Νὰ μάθω γράμματα πολλὰ.
Καὶ τὸν Θεὸν παρακαλῶ
Τὸν νοῦν μου νὰ φωτίσῃ,
Καὶ νὰ με ὁδηγήσῃ
Ἐπὶ τὴν προκοπὴ καὶ εἰς τὸ καλόν.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΕΙΣ ΣΤΟΜΑ

Σοῦ λέγω, μὲ λύπη μου, εἶπε προχθὲς ἓνας ἀνθρωπος εἰς τὸν γείτονα του κηπουρὸν, ὅτι ὁ Γιάννης ὁ Στακτῆς κλέπτει ταῖς πατάτας σου. Προχθὲς ἀκόμη ἤκουσα νὰ λέγουν πολλοὶ ὅτι ἐγέμισε ἓνα ἀμάξι ἐλόκληρον.

— Δὲν το ἐπίστευα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ κηπουρός· ἀλλὰ ὅτ' ἀτιμωθῆθ', ἔχομεν νόμους διὰ τοὺς κλέπτας· ποῖός τον εἶδε ποῦ ἐκλεπτε ταῖς πατάτας;

— Πολλοὶ, σοῦ λέγω, κ' ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ Μαστροξανθός.

Ὁ κηπουρὸς ἐπῆγες ἴσα εἰς τὸν Μαστροξανθόν.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶδες τὸν Γιάννη Στακτῆ νὰ ἔχη γεμάτο ἓν ἀμάξι ἀπὸ πατάτας ἰδικαίως μου· εἶνε ἀλήθεια;

— Ἀμάξι; Ποτὲ δὲν εἶπα ἀμάξι· ἀμαξάκι μονάχα εἶπα.

— Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου ὅτι ἐφόρτωε τὸ ἀμαξάκι;

— Ὅχι μὲ τὰ μάτια μου, ἀλλὰ το ξέρω θετικὰ διότι ἤκουσα τὴν κυρὰ Τρανοῦ νὰ το λέγῃ τόσας φορὰς.

Ὁ κηπουρὸς ἐπῆγεν εἰς τὴν κυρὰ Τρανοῦ.

— Ὁ Γιάννης ὁ Στακτῆς μοῦ ἔκλεψε ἓν ἀμαξάκι πατάτας. Ὁ Μαστροξανθός μοῦ το εἶπε.

— Ἀ! αὐτὸς ὁ Μαστροξανθός ὅλο τα μεγαλύνει τὰ πράγματα. Ἐγὼ του εἶπα ἓνα χειραμάξι ὅχι ἓνα

ἀμαξάκι· ἓνα χειραμάξι μονάχα. Ἔτσι τοῦλάχιστον λέγει ὁ κύρ Κωνσταντῆς.

— Λοιπὸν δὲν το εἶδες ἢ εὐγενεῖα σου;

— Ὅχι, μὰ ἀπ' οὗ το λέγει ὁ κύρ Κωνσταντῆς!..

Ὁ κηπουρὸς ἐπῆγεν εἰς τὸν κύρ Κωνσταντῆν.

— Ἡ κυρὰ Τρανοῦ, τῷ εἶπε, βεβαίονοι ὅτι εἶδες τὸν Γιάννη Στακτῆ νὰ γεμίξῃ ἓνα χειραμάξι ἀπὸ ταῖς πατάτας μου.

— Τί μου λές! ἐγὼ εἶπα μονάχα πὼς τὸν εἶδα νὰ παίρνῃ κἄτι πατάτας· δὲν εἰξέσω πόσας, γιατί δὲν τον εἶδα μὲ τὰ μάτια μου· ὁ Μαθαριῆς μοῦ το εἶπε.

Ὁ κηπουρὸς πηγαίνει καὶ εἰς τὸν Μαθαριῆν.

— Ὁ Γιάννης ὁ Στακτῆς ἐπῆρε πατάτας ἀπὸ τὸν κηπὸν μου; τὸν ἠρώτησε.

— Πατάτας! δὲν εἶπα πατάτας. Ἐγὼ ξέρω πὼς μόνον μίαν ἐβγάλε, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Στάθης ὁ Πριονῶς.

Ὁ κηπουρὸς ἐπῆγε καὶ εἰς τὸν Στάθην τὸν Πριονῶν.

— Τί ξέρεις διὰ ταῖς πατάτας μου; πόσας εἶδες πὼς ἐπῆρε ὁ Γιάννης ὁ Στακτῆς;

— Οὔτε μίαν. Τὸν ἄκουσα μονάχα νὰ λέγῃ: Αὐταῖς αἱ πατάτας εἶνε καλαῖς.

Ἀπὸ στόμα εἰς στόμα λοιπὸν ἢ πατάτα τὴν ὁποῖαν δὲν ἔκλεψε, ἔγεινον ἓν ἀμάξι πατάτας ποῦ ἔκλεψε!

ΤΟ ΣΧΙΣΜΕΝΟΝ ΦΟΡΕΜΑ

Ἡ Καλλιόπη ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον· πὼς φαίνεται λυπημένη καὶ στενοχωρημένη σήμερον! Μήπως ἔκαμε καμμικὴν ἀταξίαν, ἢ δὲν ἤξευρε τὸ μῆθμά της;

Ὅχι, ἡ διδασκάλισσά της μάλιστα ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτήν, ἀλλ' ἰδοὺ τί συνέβη: ἡ Καλλιόπη ἐξέσχισε τὸ φορέμά της ἔταν ἐστικώθη ἀπὸ τὸ θρῆνον.

Τί τρομερὸν σχίσμον! Ὅτ' ἠμπορέσῃ νὰ το ἐμβαλῆσῃ; Ἐν ταῦτοις πρέπει νὰ το ἐμβαλῆσῃ μόνη της· ἡ καυμένη ἢ μητέρα της ἐργάζεται εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν ἀπόρων γυναικῶν καὶ τὸ βράδυ ἐπιστρέφει κουρασμένη, ὥστε δὲν θέλει νὰ τὴν ἐνצלῆσῃ.

Ἡ Καλλιόπη μελετᾷ πρῶτα πρῶτα τὰ μῆθμά της· ἐπειτα ἀνάπτει τὴν λάμπαν, διότι ἤρρισε νὰ σκοτεινιάξῃ, καὶ σκαλίζει εἰς ἓν σεντουκάκι ὅπου ἡ μητέρα της ἔχει κομμάτια παντῶν.

— Νὰ αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε γαλάζιο σὲν τὸ φορέμά μου, λέγει βλέπουσα μεγάλο κομμάτι μὲ αὐτὸ ὅτ' ἐμβαλῶσω. Καὶ εἰς τὴν στιγμήν βγάζει τὸ φορέμά της σκεπάζει τοὺς ὤμους της μὲ ἓν σκαλί, καὶ ἀρχίζει τὴν δουλειά της μὲ τέτοιαν προσοχῆν, ὥστε δὲν ἀκούει τὴν μητέρα της ὅταν ἐμβῆκε.

— Τί τρέχει, κόρη μου; εἶπεν αὐτὴ πλησιάζουσα εἰς τὸ κοράσιον· τί μπαλῶνεις τὸ φορέμά σου; μήπως το ἐσχισες; Καὶ δὲν ἔχεις ἄλλο, καὶ τὸ χειρότερον δὲν ἔχομε περὶ γαλάζιο πανὶ νὰ το μπαλώσωμε.

— Ἐχομε, μητέρα, εὐρήκα ἓνα κομμάτι, εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη, δείξασα αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα της.

— Παράξενον, εἶπεν ἡ μητέρα, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι δὲν εἶχαμε πλέον· βλέπω ὅτι ἔμαθες καὶ μπαλῶνεις καλοῦταικα· εἶσαι εὐχαριστημένη, πιστεύω, ὅτι ἔμαθες μόνη σου τὴν δουλειά σου.

— Ναί, εἶπεν ἡ μικρὰ Καλλιόπη, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη.

Ἐκείνην τὴν νύκτα ἐπλόγησε κατευχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της.

Τὸ πρωτὸ ἡ Καλλιόπη πλύνεται, κτενίζεται, καὶ τὴν ὄρν ὅπου ἤθελε νὰ βάλῃ τὸ φορέμά της πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ κερτηρήσῃ καλλιτερα τὸ ἐμβάλωμα.

— Ὡ! μητέρα, εἶπε μὲ κλαύματα, ἔβλαυ πράσινον ἐμβάλωμα εἰς τὸ γαλάζιο μου φορέμα. Τί νὰ κάμω; Δὲν εἶμπορᾷ νὰ πάγω εἰς τὸ σχολεῖον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

— Πράσινον ἐμβάλωμα! εἶπεν ἡ μητέρα ἀλήθειαι; τί κρῖμα! δὲν ἐσκεπθῆκαμεν ὅτι συχνὰ εἰς τὸ εὖς τῆς λάμπας, τὸ γαλάζιο φαίνεται πράσινον καὶ τὸ πράσινον γαλάζιον; Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάσῃς

τὸ μῆθμά σου δι' αὐτό· ἴσως ἢ ποδιά σου κρύψῃ τὸ πράσινον κομμάτι.

— Μοῦ ἦλθε μίαν ἰδέαν, εἶπεν ἡ Καλλιόπη, θὰ κρατῶ τὴν σάκκα μου λίγο πίσω καὶ θαρρῶ πὼς κανεὶς δὲν θὰ ἰδῇ τίποτε.

Ἡ Καλλιόπη ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον· ἐπρόσεχε τόσον πολὺ ὅλῃν τὴν ἡμέραν, ὥστε καμμικὰ συμμοθητήριά της δὲν εἶδε τίποτε.

— Ἀλλὰ τὸ βράδυ ἔταν ἐτελείωσαν τὰ μῆθμα καὶ ἐλησημόνησεν ἐντελεῖς τὸ ἐμβάλωμα· ἀρῆκα τὴν σάκκα της εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σχολείου καὶ ἔτρεξε νὰ παῖξῃ μὲ τὰ ἄλλα κοράσια. Δὲν ἔκαιξε πολὺ, διότι μετ' ὀλίγον εἶδε δύο κοράσια ποῦ τὴν ἔδλεπαν καὶ ἐγελοῦσαν· τότε ἐνθυμήθη τὸ φορέμά της καὶ ἔγεινε κατακλκικὴν δύο δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, παίρνει τὴν σάκκα της καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ Μαρία, τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο κοράσια τὰ ὅποια εἶχαν γελάσῃ μὲ τὸ φορέμα τῆς Καλλιόπης, δὲν ἦτο εὐχαριστημένον τὸ βράδυ καὶ ἡ μητέρα του δὲν το ἀκούει νὰ τραγηδῇ ὅπως πάντοτε ὅταν ἀνέβαινε τὴν κλίμακα. Ἡ Μαρία συλλογίζεται ὅλο τὴν Καλλιόπην, τὴν ὅποιαν εἶδε ν' ἀναχωρῆ τόσον λυπημένην.

— Ἐγὼ κταίω, εἶπε· λυποῦμαι πολὺ ὅτι ἐγέλασα· μὰ πάλι διατὶ ἔβλαυ πράσινον ἐμβάλωμα εἰς γαλάζιον φορέμα; Ἦτο πολὺ ἀστεῖον πρᾶγμα!

Ἡ Μαρία παίρνει τὴν κούκλαν της· διὰ νὰ δικσκεδάσῃ ἀλλὰ δὲν δικσκεδάσει· ὅλο βλέπει ἐμπρός της τὸ λυπημένον πρόσωπον τῆς Καλλιόπης.

— Δίχως ἄλλο ἡ Καλλιόπη δὲν θὰ εἶχε κομμάτι τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὸ φορέμά της, εἶπε. Ἄν εἶχα ἐγὼ θὰ τῆς τὸ πῆγαίνα. Ζητεῖ εἰς ὅλον τὸ σπῆτι, ζητεῖ εἰς τὴν μητέρα της, ἀλλ' ἀνωφελῶς· μόνον ἡ κούκλα της ἔχει γαλάζιον φορέμα. Τὴν παίρνει εἰς τὴν ἀγκαλιά της, τὴν βλέπει, καὶ φαίνεται ὅτι σκέπτεται κἄτι τι σπουδαῖον.

— Καλὴ μου Χρυσούλα, τῆς λέγει ἔξαφνα, εἰξέρω ὅτι ἔχεις πολὺ καλὴ καρδιά, δι' αὐτὸ θὰ σου προτείνω κἄτι τι· Ἐνθυμῆσαι τὴν μικρὰν Καλλιόπην ποῦ εἶδες ἐδῶ ταῖς προάλλαις; ἔβαλε ἓν πράσινον κομμάτι εἰς τὸ γαλάζιον τῆς φορέμα. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς τί ἄσχημο ποῦ εἶνε, καὶ εἶμαι βεβαία πὼς δὲν θέλεις νὰ φορῆς φορέμα μπαλωμένον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· καθὼς φαίνεται ἡ Καλλιόπη δὲν ἔχει ἄλλο κομμάτι· ἀλλὰ τὸ φορέμά της ἔχει τὸ ἴδιον χρώμα μὲ τὸ δικό σου· δέχασαι νὰ τῆς τὸ δώσωμεν διὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ ἐμβάλωμα; Εἰξέβρω πὼς δὲν ἔχεις ἄλλο φορέμα διὰ τὸν χειμῶνα· ἀλλὰ ἐδῶ κἀμνεὶ ζέστη, δὲν νομίζεις ὅτι μὲ τὸ καλοκαιριῖόν σου φορέμα καὶ μὲ τὸ κῶκκινον μᾶλλινον σαλάκι σου ποῦ

σ' έπλεξα, πώς θά είσαι και πάλιν εύτυχής κοῦκλα;

Ἡ Χρυσούλα παρατηρεῖ τήν κυρίαν τῆς ὅπως πάντοτε, μέ τὸ χαμόγελον εἰς τὰ χεῖλη. Ἡ Μαρία βλέπει ὅτι συγκιτανεύει. Ἐκβάλλει λοιπόν τὸ φόρεμά της, τὸ πκίρνει καὶ τρέχει εἰς τῆς Καλλιόπης.

Ἡ Οὐρα ἦτο μισανοιγμένη ὅταν ἔφθασε. Ἡ Μαρία ἐσταμάτησεν ὀλίγοι πρὶν ἔμβη, καὶ ἤκουσε τὴν Καλλιόπην νὰ ὁμιλῇ εἰς τὴν μητέρα της.

— Ὡ! μητέρα; ἔλεγε, εἶνε ἀδύνατον νὰ πάγω πάλιν εἰς τὸ σχολεῖον μέ αὐτὸ τὸ φόρεμα.

— Ὡ! εἰμπορεῖς νὰ πᾶς εἶπεν ἡ Μαρία, ἀντί-

ΤΡΙΩΝ ΕΙΔΩΝ ΨΕΥΔΗ

Ἐν παιδίον εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ ψεύματα διὰ τρεῖς λόγους: ἢ ἀπὸ ματαιοδοξίαν, ἢ ἀπὸ συμφέρον, ἢ ἀπὸ ἀνδριαν.

Α'. Ψεῦδος ἀπὸ ματαιοδοξίαν. Ὁ Παῦλος ἐπιστρέφας ἀπὸ τὴν πατρίδα του ὅπου ἐπῆγε νὰ περάσῃ τὰς καύσεις διηγείται ὅτι ἔμεινε πολλὰς ἡμέρας εἰς τοῦ θεοῦ του ὁ ὅποιος εἶνε πολύ πλούσιος. Ἀνίστη εἰς τὸ ἄλογον, ἐπῆγε εἰς τὸ κυνήγι, ἔκαμε καὶ ἄλλα πράγματα τὰ ὅποια νομίζει ὅτι προξενοῦν τὸν θαυμζομὸν καὶ τὴν ζηλείαν τῶν συμμαθητῶν του.

Ἄλλ' οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐρωτοῦν:

— Ποῦ κατοικεῖ; τί ἐργασίαν κάμνει ὁ θεός σου, ὁ τόσο πλούσιος; Ἀφ' οὗ εἰξευρες νὰ ἱκευῆς εἰς τοῦ θεοῦ σου εἰξεύρας νὰ ἱκευῆς καὶ τώρα;

Ὁ Παῦλος ἀναγκάζεται νὰ ἐφευρίσκῃ ἕνα σωρὸ ψεύματα διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὸ πρῶτον· οἱ δὲ συμμαθηταὶ του τὸν ἐρωτοῦν ὅλον ἐπιτίττες διὰ νὰ τον κάμουν νὰ λέγῃ καὶ ἄλλα ψεῦδη. Ὁ Παῦλος τα ἐμπερθεύει καὶ δὲν εἰξεύρει πῶς νὰ τα διορθώσῃ. Τὸν περιπαίζουν οἱ συμμαθηταὶ του καὶ λέγουν μέσα των ὅτι εἶνε ἀνόητος καὶ ματαιόδοξος· ὁ Παῦλος δὲν τολμᾷ πλέον τίποτε νὰ διηγηθῇ, καὶ ἂν ἀκόμη πρόκηται νὰ διηγηθῇ ἀληθινὸν πράγμα, διότι του λέγουν:

— Καὶ αὐτὸ ποῦ λὲς μήπως ἔγινε εἰς τὸν τόπον τοῦ θεοῦ σου ποῦ εἶνε τόσο πλούσιος;

Β'. Ψεῦδος ἀπὸ συμφέρον. Ὁ Πέτρος ἔχει ἕνα νουνὸν ὁ ὅποιος κατοικεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας· ὁ νουνὸς του τὸν ἀγαπᾷ, καὶ τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν ὅταν ἐπέρασε ἀπὸ τὴν καιμπόλιν τοῦ Πέτρου:

— Θά σου στείλω ἕν ὠραῖον βιβλίον ὡς δῶρον ἅμα φανῆς πρῶτος εἰς τὰς ἐκλήσεις ἰδεῶν.

Ὁ Πέτρος ὅμως ἦτο ἀπὸ τοὺς τελευταίους.

Ἄλλὰ λέγει μέ τὸν νῦν του:

— Ὁ νουνός μου εἶνε μακράν, οἱ γονεῖς μου δὲν εἰξεύρουν τί ἐσυμφωνήσαμεν οἱ δύο μας· ὅταν θά ἔλθῃ τὸ βιβλίον θὰ νομίσουν ὅτι μοῦ το στέλλει δῶρον χωρίς καμμίαν ἄλλην αἰτίαν.

ξασα μέ ὄρμην τὴν θύραν. Νὰ, ἕνα κομμάτι διὰ νὰ το ἐμβαλλώτης. Ἄυπεῦμαι πολὺ πού σ' ἔκαμα καὶ ἄλυπῆθες· μοῦ κρατεῖς κάκια ἀκόμη;

Λέγουν δὲ ἡ μικρὰ Καλλιόπη τόσο πολὺ εὐχαριστήθη ὥστε ἐλησιμόνησεν δῶρα διόλου τὴν λύπην τῆς· ἔρραψε τὸ γαλάζιον κομμάτι εἰς τὸ φόρεμά της καὶ ἐπῆγε μέ χαρὰν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ Μαρία ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κοῦκλά της, ἡ ὅποια ἐξηκολούθει νὰ τῆς χαμογελᾷ, καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ δύο μικρὰ κοράσια ἔγεινεν μεγάλα φίλα.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ.

Γράφει λοιπόν μίαν ἐπιστολήν πρὸς τὸν νουνὸν του: «Ὁ διδάσκαλος εἶπεν ὅτι ἡ καλλιτέρα ἐκθεσις τῶν ἰδεῶν ἦτο ἡ ἰδική μου».

Τὸ βιβλίον ἔρχεται· ὁ Πέτρος νομίζει ὅτι εἶνε πολὺ ἔξυπνος ἀφ' οὗ ἐγέλασε τὸν νουνὸν του. Ἄλλ' ὁ νουνὸς του ἔχει ἀμφιβολίας. Βλέπει τὸ γράμμα τοῦ Πέτρου καὶ σκέπτεται ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε γράμμα παιδίου ποῦ εἶνε πρῶτος εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν ἰδεῶν. εἶνε γεμάτων ἀνορθογραφίας. Ἐρωτᾷ καὶ ἐπὶ τέλους μανθάνει τὴν ἀλήθειαν. Τὴν ὁ Πέτρος καὶ πρῶτος ἂν γίνῃ πραγματικῶς, δὲν τολμᾷ νὰ τὸ γράψῃ εἰς τὸν νουνὸν του· διότι ὁ νουνός του τὸν νομίζει ψεύστην καὶ ἀπατεῶνα. Ἄλλοτε ἀγαποῦσε τὸν Πέτρον, τὸν ἐπίστευε καὶ τον εἶχεν εἰς ὑπόληψιν, τώρα ὅμως ὅταν τὸν ἐνθυμῆται λέγει:

— Ὁ Πέτρος εἶνε καλὸν παιδί, λέγει ψεύματα!

Γ'. Ψεῦδος ἀπὸ ἀνανδριαν. Εἰς ἕν ἐκπαιδευτήριον ὁ Κώστας ἐγύρισεν ἀνάποδα τὴν τράπεζαν τοῦ ἐστιατορίου καὶ ἔσπασε δύο φιάλας καὶ τρία πινάκια. Δέν τον εἶδε κανεὶς, καὶ διὰ τοῦτο κανεὶς δὲν τον ὑποπτεύεται. Ὁ διευθυντῆς νομίζει ἔνοχον ἕν ἄλλο παιδίον, τὸ ὅποιον, λέγει, εἶδον πλησίον τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου. Τὸ παιδίον τοῦτο βεβαίως ὅτι δὲν ἔσπασε τίποτε· ὅτι δὲν ἐμῆθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Σὲ εἶδαν πλησίον εἰς τὴν θύραν, τῷ λέγει ὁ διευθυντῆς· ἂν δὲν τὸ ἔσπασες σύ, ποῖός τὸ ἔσπασε; Σὲ εἶδε καὶ ὁ Κώστας. Δέν τον εἶδε, Κώστα;

— Ναί! λέγει ὁ Κώστας, τὸν εἶδα.

Ἀποτεινόμενος δὲ εἰς τοὺς ἄλλους μαθητάς:

— Μήπως εἰξεύρετε σεῖς ποῖος ἔσπασε τὰς φιάλας καὶ τὰ πινάκια τοῦ ἐστιατορίου;

Ὁ Κώστας τὸ εἰξεύρει· καὶ εἶνε κατακόκκινος· ἄλλὰ λέγει ἄλλον. Ὁ διευθυντῆς τοῦ ἐκπαιδευτήριου τιμωρεῖ τὸν μαθητῆν. Ὁ δὲ Κώστας οὔτε τότε λέγει τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ βλέπει νὰ τιμωρῆται ἀδίκως τὸ ἄθῃον παιδίον.

Ἄλλ' ὁ μαθητῆς οὗτος ἀφ' οὗ ὑπέφερε τὴν τιμωρίαν πορουσίασθη εἰς τὸν διευθυντῆν καὶ τον ἐβεβαίω-

σεν ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ ἔνοχος· ὅτι αὐτὸ τὸ λέγει ὄχι διὰ τὴν τιμωρίαν, τὴν ὅποιαν ὑπέφερε πλέον, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ διὰ τὴν ὑπόληψιν του.

Ὁ διευθυντῆς συγκινηθεὶς ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ μαθητοῦ ἔκαμεν αὐστηρὰς ἀνκρίσεις εἰς τοὺς μαθητάς. Ὑποπτεύθη ὡς ἔνοχος τὸς τρεῖς πλέον ἀπάκτους μαθητάς τοῦ ἐκπαιδευτήριου, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦτο καὶ ὁ Κώστας. Τὸν προσεκάλεσε καὶ τον ἠρώτησεν. Ὁ Κώστας ἦτο κατακόκκινος, καὶ ὅταν τον ἠρώτησεν ἀκόμη ἄλιγον ὁ διευθυντῆς τὰ ἐμπερθεύει, ὅπως ὄλοι ὅσοι πκαίουν. Ἐπὶ τέλους ἐράνη ὅτι ὁ ἔνοχος ἦτο ὁ Κώστας.

Ὁ διευθυντῆς τον ἐτιμώρησεν αὐστηρότατα διὰ τὸ ψεῦδος του, τὸ ὅποιον ἔγεινε αἰτία νὰ τιμωρηθῇ ἄλλος. Τὸ ψεῦδος τοῦτο ἦτο ψεῦδος ἀπὸ ἀναν-

δριαν, διότι ὁ Κώστας δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐμολογήσῃ τὴν πράξιν τὴν ὅποιαν ἔκαμε, φοβόμενος τὴν τιμωρίαν.

Ποῖον ἀπὸ τὰ ψεῦδη αὐτὰ σὰς προξενεῖ περισσότερο ἀπέχθειαν; Ὁ Παῦλος ἐψεύσθη ἀπὸ ματαιοδοξίαν· εἶνε ἀνόητος καὶ γελοῖος. Ὁ Πέτρος ἐψεύσθη ἀπὸ συμφέρον. Δέν τον ἐτιμᾷ πλέον ἐκεῖνος εἰς τὸ ὅποιον εἶπε τὸ ψεῦδος. Ὁ Κώστας ἐψεύσθη ἀπὸ ἀνανδριαν· ἔκαμε σικχαμερὰν πράξιν. Ὁ Κώστας εἶπε τὸ χειρότερον ψεῦδος. Τὸ καλὸν παιδίον οὔτε ὡσάν τὸν Παῦλον, οὔτε ὡσάν τὸν Πέτρον, οὔτε ὡσάν τὸν Κώσταν θέλει νὰ εἶνε. Τὸ καλὸν παιδίον δὲν μολύνει τὸ στόμα του μέ τὸ ψεῦδος.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΝ ΨΑΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

Ὁ ἥλιος τοῦ Αὐγούστου ἀνέβαινεν εἰς τὸν ὀριζόντα σκορπίζων τοὺς πρῶτους ἀτμούς καὶ θαπέων μέ τὰς πρῶτας ἀκτίνας του τὴν ἐπιφάνειαν ἐνὸς ποταμοῦ ὁ ὅποιος ἔτρεχεν ἤσυχα ἤσυχα. Εἰς τὴν ἄκτιν τὸ ποταμοῦ ἕν παιδίον ἕως δώδεκα ἐτῶν ἐψάρευε μέ τὴν πετονια. Ἦτο κρυμμένον μέσα εἰς ὑψηλὰ χόρτα, καὶ κάποτε ἔστρεφε μέ ἰησουχίαν τὴν κεφαλὴν του καὶ ἔβλεπε μίαν μεγάλην ἐξοχικὴν αἰκίαν. Ἡ καρδιά του ἐκτυπούσε μήπως τον ἰδῇ κανεὶς! Διότι ὁ Γιάννης ἐπῆγε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του νὰ ψαρεύσῃ μόνος του, ἐν ᾧ ἐκεῖνοι τοῦ το εἶχαν ἀπαγορεύσει.

Τὰ ψάρια δὲν ἐτοιμπούσαν, μολαταῦτα ὁ μικρὸς ψαρᾶς δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του· ἔρριπτε ἀδιάκοπα τὴν πετονια τοῦ ἐπάνω κάτω παρατηρῶν μέ μεγάλην προσοχήν. Ὁ ἥλιος εἶχε γίνῃ θερμὸς καὶ μέ τὰς φλογεράς του ἀκτίνας ἔκαμε τὴν γυμνὴν κεφαλὴν τοῦ Γιάννη, διότι ὁ μικρὸς ψαρᾶς ἀπὸ τὴν πολλὴν τὸν βίαν ἔφυγε χωρὶς καπέλον ἀπὸ τὴν οἰκίαν των.

Ἐξαφνα ὁ κώδων μιάς μακρυνῆς ἐκκλησίας ἐκτόπισε μεσημέρι.

— Ἀπὸ τώρα! εἶπεν ὁ Γιάννης. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα θὰ καθήσουν εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἐγὼ δὲν θὰ προσφθῶ νὰ πάγω.

Ἐπειτα ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν.

— Ἀκόμη μίαν στιγμὴν, καὶ φεύγω!

Καὶ ἔρριψε ἄλλην μίαν φορὰν τὴν πετονια τοῦ εἰς τὸ ποτάμι. Τὸ μολύδι ἔπεσε σχεδὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ καὶ ἡ πετονια ἐκινήθη.

— Τιμπα! τιμπα! ἐφθύρισεν ὁ Γιάννης μέ συγκίνησιν.

Ἡ πετονια ἤρχισε νὰ βυθίζεται· ὁ Γιάννης προσεπάθη νὰ τὴν σηκώσῃ ὑψηλά, ἀλλὰ δὲν εἰμπόρεσε.

— Ὡ! μεγάλο ψάρι θὰ εἶνε! εἶπε, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν χαρὰν του, μέ μᾶτια σπινθηρίζοντα.

Ἡ πετονια ὅμως ἐβυθίζετο ἀκόμη περισσότερο καὶ ἐξετυλίγετο ὅλον ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησεν. Ὁ Γιάννης εὐρήσκειν ἀντίστασιν.

— Πιάσθηκε! εἶπε.

Καὶ ἔσυρε τὸ ἀγκίστριον· ἀλλὰ μέ μεγάλην του ἐκπληξιν εἶδεν ὅτι δὲν ἐτράθησεν ἐπάνω κινὲν ψάρι, ἀλλὰ κατὶ τὸ ὅποιον εἶχε μορφήν ἀνθρώπου, σῶμα κίτρινον, τὸ πρόσωπον ὄλον στίγματα καὶ τὰ μαλλιά ὡσάν φούντα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρανίου.

Εἰς αὐτὴν τὴν φούντα τῶν μαλλίων εἶχε σκαλώσει τὸ ἀγκίστρι τοῦ Γιάννη.

Ὁ ἀνθρωπίκος ὁ ὅποιος ἐπέματο εἰς τὸ ἄκρον τῆς πετονιας μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ νεροῦ παρετήρησε τριγύρω του καὶ εἶπεν εἰς τὸν ψαρᾶν:

— Ποῦ εἶμαι;

— Σ' τὴν Νεβίλλην, εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Καὶ ποῦνε αὐτὴ ἡ Νεβίλλην.

— Σ' τὸν ποταμὸν Ὀάζ.

— Ἀμὴ αὐτὸς ὁ Ὀάζ πάλι;

— Στὴν Γαλλίαν, δά!

— Στὴν Γαλλία ἐφώναξεν ὁ ἀνθρωπίκος μέ τρόμον· ἄ! δὲν εἰμπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ, πρέπει νὰ γυρίσω ἀμέσως εἰς τοὺς γονεῖς μου ποῦ με περιμένουν νὰ φάγουν.

— Ἀπαράλλακτα ὅπως ἐμένα! εἶπεν ὁ Γιάννης μέσθ του.

Ἐπειτα εἶπε:

— Δέν μου λὲς ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Νέα Ζηλανδία.

— Ἀπὸ τὴν Νέα Ζηλανδία! εἶπεν ὁ Γιάννης μέ ἀπερίγραπτον ἐκπληξιν.

— Ναι, ήταν τὸ κατηραμένο σου τ' ἀγχίστρι ἐσκάλωτε εἰς τὰ μαλλιά μου, ἐκολυμβούσα εἰς τὸν Εἰρηνηκὸν Ὀκεανόν.

— Εἰς τὸν Εἰρηνηκὸν Ὀκεανόν!

— Ναι, κοντὰ εἰς τὴν νῆσον τῶν Ἀντιπόδων.

Εἰς τὴν νῆσον τῶν Ἀντιπόδων! Ἀπ' ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ἐνόησε ὁ Γιάννης τί συμβαίνει. Ἡ νῆσος τῶν Ἀντιπόδων ἦτο ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας του, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς σφαίρας· ἡ δὲ πετονιά του μετὰ τὸ βαρὺ μολύδι τῆς εἶχε διατρυπήσει τὴν γῆν καὶ ἐπῆγε καὶ ἐφάρυσε τὸν μικρὸν Ζηλανδὸν εἰς τὸν Εἰρηνηκὸν Ὀκεανόν.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνθρωπάκος ἐσπάρτα-ροῦσεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πετονιάς.

— Ἐπὶ τέλους θὰ με ξεμπλέξῃς; ἐφώναζε με θυμὸν.

Ὁ Γιάννης δὲν ἀπεκρίθη, ἐσκέπτετο. Πῶς ν' ἀρήσῃ νὰ του φύγῃ τὸ ἔκτακτον ἐκείνο ψάρι ποῦ ἐπιασε!

— Δὲν θέλεις νὰ μ' ἀφήσῃς; ἐξηκολούθησεν ὁ μικρὸς Ζηλανδός· κλά, θὰ σου δαίξω ἐγώ!

Καὶ ἔξαφνα χωρὶς νὰ το περιμένῃ, ὁ μικρὸς Ζηλανδὸς ἔκαμε μίαν τούμπαν καὶ ἐδυσθέσθη εἰς τὸ νερόν. Ὁ Γιάννης τρομάξας ἀπὸ τὴν αἰφνιδαίαν ἐκείνην

κίνησιν ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀφήσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὴν πετονιάν· μόλις ἐπρόφθασε νὰ τὴν κρατήσῃ, ἀλλὰ τὸ τραβήγμα ἦτο τόσο δυνατόν ὥστε ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, ἔπεσεν εἰς τὸ νερόν τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐδυσθέσθη εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε γίνεαι ἄρπεντος ὁ μικρὸς Ζηλανδός, ὁ ὅποιος· τον ἔσυρε κατόπιν του, εἰς τὰ βάθη τῆς γῆρας σφαίρας.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὸν καιρὸν, ἀπὸ τὸ βαθὺ σκότος ὁ Γιάννης εἶδε φῶς· εὐρέθη καὶ πάλιν εἰς τὸ νερόν, μετ' ὀλίγον δὲ ψυχρὰς καὶ ψαρευμένους, ἀνέδρασαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁ μικρὸς Ζηλανδὸς ἦτο εἰς τὴν παρτέρα του, εἰς τὸν Εἰρηνηκὸν Ὀκεανόν, εἰς τὴν νῆσον τῶν Ἀντιπόδων.

— Καὶ τώρα θὰ με ξεμπλέξῃς ἢ ὄχι; εἶπεν ὁ μικρὸς ἄγριος με εἰρωνείαν.

— Βέβαια! ἐπιθύρῃσεν ὁ Γιάννης.

Μολοντί δὲ τὰ δάκτυλά του ἔτρεμαν ἀπὸ τὸν φό-

βον, ἐξέβλεκε τὸ ἀγχίστριον ἀπὸ τὴν ροῦνταν τῶν μαλλιών τοῦ μικροῦ Ζηλανδοῦ.

— Καὶ τώρα τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς; ἠρώτησεν οὕτως τὸν Γιάννην.

— Τί νὰ κάμω; νὰ γυρίσω πίσω εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὸ σπῆτι μας, ἀλλὰ τὸ γευμά μας θὰ ἔχῃ τελειώσῃ τώρα κ' ἐγὼ πεινώ.

— Τότε λοιπὸν ἔλα εἰς τὸ δικὸν μας σπῆτι, εἶπεν ὁ μικρὸς ἄγριος με σαρκαστικὸν γέλωτα ὁ ὅποιος ἔκαμε τὸν Γιάννην ν' ἀνατριχιάσῃ· ἔλα νὰ ἰδῇς τί καλά πράγματα τρώμε ἡμεῖς; θὰ ἰδῇς.

— Πάμε! εἶπεν ὁ Γιάννης με δισταγμὸν.

Μετ' ὀλίγον ἐπλησίασαν εἰς μίαν καλόβην ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠκούσθη μίαν γονδρὴ φωνή, ἡ ὁποία εἶπε:

— Τί εἶν' αὐτό;

— Αὐτό, μπαμπά, εἶν' ἕνας μικρὸς Γάλλος.

— Ἐνας μικρὸς Γάλλος; ἐξηκολούθησεν ὁ πατήρ· καὶ ἐν ᾧ ἔλεγεν αὐτὰ τὸν ἐσήκωσεν ὑψηλὰ τὸν Γιάννην μετὰ τὰς χεῖράς του καὶ τον ἐμύρῃσεν ὡς νὰ ἦτο ψάρι.

Μετὰ μίαν δὲ στιγμήν εἶπε:

— Εἶνε φρέσκο; καὶ καλὸς διὰ φάγωμα

Ἄφῃκε τὸν Γιάννην χάμου καὶ ἐφώ-

ναξε τὴν γυναῖκά του.

— Γυναῖκα, εἶπε, νὰ βάλῃς ρηταινόλαδο εἰς τὸ τηγάνι νὰ ζεσταθῇ— καὶ δείξας τὸν Γιάννην προσέθηκε— θὰ βάλῃς μέσα εἰς τὸ τηγάνι αὐτὸν τὸν μικρὸν Γάλλον διὰ νὰ τον τηγανίσῃς· τί ὄραϊα ποῦ θὰ φάμε!

Καὶ ἐν ᾧ ἔλεγεν αὐτὰ, ἔκλεισε τὸν Γιάννην εἰς τὸ ὑπόγειον ὅπου συνεθεῖτε νὰ κλειδῶνῃ τὰ ἐργαλεῖα τῆς ψαρικῆς.

Ὁ Γιάννης εἰς τὴν ἀπελπισίαν του ἐσκάλιζε τὴν φυλακὴν του διὰ νὰ εὕρῃ κανὲν μέρος νὰ φύγῃ· εὐρήκε πραγματικῶς μίαν μικρὰν θύραν, τὴν ὁποίαν κατώρθωσε ν' ἀνοίξῃ καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὤρμησαν χιλιάδες σκυλῶν καὶ κάθε εἶδους.

Ὁ Γιάννης ἔμεινε ἀκίνητος καρρωμένος· εἰς τὴν θέσιν του ἀπὸ τὸν κολλῶν τὸν τρομόν, παρατηρῶν τὸν ζωντανὸν ἐκεῖνον ποταμὸν ὁ ὅποιος ἔτρεπε με βίαν

• ΕἶΝΕ ΦΡΕΣΚΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΣ ΔΙΑ ΦΑΓΩΜΑ •

μεγάλην τρύπαν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἔφυγε ταχέως. — Ἄν εἴμπορούσα κ' ἐγὼ νὰ κάμω σὰν αὐτοὺς δὲν θὰ με τηγανίζαν ἀπέφε μετὰ τὸ ρηταινόλαδο.

Καὶ διὰ μίαν, ὡς νὰ ἐπῆρε πλέον ἀπόρροιν, ἤρπασε τὴν οὐρὰν τοῦ τελευταίου σκυλῆκος, ὁ ὅποιος ἐδυσθέσθη εἰς τὸ χῶμα καὶ ἀφῆκε νὰ τον σύρῃ οὕτως.

Τὸ ὑπόγειον τοῦτο ταξίδιον διήρκεσε ἀρκετὸν καιρὸν, καὶ ὁ σκύλης ἤρχισε νὰ προχωρῇ πολὺ ἄργά, δτε ὁ Γιάννης ἤκουσε μικροῦς κτύπους ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του. Ἐπειτα μίαν ὄραϊα ἐφθασεν εἰς εἰς αὐτόν. Ἐπειτα βροχή· καὶ διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ Γιάννης θὰ εἶπῃ ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους ἦτο πολὺ πλησίον. Τὴν ἰδίαν στιγμήν ὁ σκύλης ζωογονηθεὶς ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν ἐκείνην ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ μετ' ὀλίγον ἐτύπησε τὸν φλακὸν τῆς γῆς καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ φῶς.

Ὁ Γιάννης ἄμα ἔφθασεν ἔξω ἀπὸ τὴν γῆν παρετήρησε καλὰ καλὰ, εἶδεν ὅτι ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν των,

καὶ κουρασμένος ὅπως ἦτο ἀπὸ τὰ δύο ἐκεῖνα μυστηριώδη ταξείδια ἐκοιμήθη βιθῶς.

Ὁ Γιάννης ἐπίστευσε πολλὸν καιρὸν ὡς ἀληθινὸν τὸ φανταστικὸν ψάρεμά του, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς μας πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ Γιάννης εἶχε πάθει ἀπὸ ἠλιασμόν. Εἰς τὴν παραρροὴν τὴν ὁποίαν τῷ ἔφεραν ὁ κυρετὸς διηγείτο τὴν παράδοξον περιπέτιάν του καὶ ἔλεγεν ὁλοκλήρως: «Τσιμπᾷ! Τσιμπᾷ!» Ἀλλὰ ἐν προῖ ἐξυπνίσθη καὶ εἶπε:

— Ὡ! ὄχι, δὲν τσιμπᾷ!

Καὶ μετ' ὀλίγον προσέθηκε:

— Δὲν τσιμπᾷ· τοῦναντίον θωπεύει.

Ὁ Γιάννης εἶχεν αἰσθανθῆ ἐπάνω εἰς τὴν παρτέραν του ἐν θερμὸν φίλημα τῆς ἀγαπητῆς του μητρὸς.

Ὁ Γιάννης ἐτάθη ἀπὸ τὸν κίνδυνον ἀλλ' ἀδιάφορον· δὲν θὰ ὑπάγῃ πλέον μόνος νὰ ψαρεύσῃ.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

Ο ΚΩΔΩΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Νέος τις βασιλεὺς, ὁ ὅποιος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ἐκρέμασεν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον τοῦ ἕνα ἀσημένιον κώδωνα.

— Κάθε φορὰν ἔπου θὰ εἶμαι εὐτυχής, εἶπεν, ὁ παῖδρός ἡχος τοῦ ἀργυροῦ κώδωνος θὰ εἰδοποιῇ τοὺς ὑπηκόους μου!

Ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσοσ ἐσκόλον νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχής ὅσον τὸ ἐνόμιζεν ὁ νέος βασιλεὺς.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ γειτονικοῦ βασιλείου κηρύττει ἐναντίον του τὸν πόλεμον, ἀπὸ τῆς πολλὰς του δὲ φροντίδας λησιμονεῖ νὰ σύρῃ τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος τὸ ὅποιον εἶνε πλησίον τῆς κλίνης του.

Ἐν τούτοις μετὰ τὸν πόλεμον ἐγένεεν ἡ εἰρήνη. Ὁ βασιλεὺς ἀρχίζει νὰ μανθάνῃ πῶς νὰ βρασιλεύῃ. Ἀπολαμβάνει ὅσας εὐχαριστήσεις τῷ δίδει ἡ ὑψηλὴ θέσις του. Μίαν ἔσπεραν ἠτοιμάζετο νὰ τραβῆξῃ τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος, ὅταν ἕνας ἀγγελιαφόρος φθάσει καταλαχανιασμένος, καὶ τῷ λέγει ὅτι ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἐνόμιζεν ὡς καλλίτερον φίλον του ἔκαμε συνωμοσίαν ἐναντίον του. Ὁ βασιλεὺς διατάσσει νὰ τον συλλάβου, καὶ τον ῥίπτει εἰς τὰς φυλακάς. Εἶνε καταλυπημένος. Δι' αὐτὸ δὲν σημαίνει καὶ πάλιν τὸν ἀσημένιον κώδωνα.

Μετ' ὀλίγον ἐλησμόνησεν αὐτὴν τὴν λύπην· ὁ βασιλεὺς σκοπεύει νὰ υπαυδρευθῇ μίαν ὄραϊαν βασιλοπούλαν διατάσσει νὰ κάμουν φωταψίαν εἰς ἔλην τὴν πόλιν.

— Ἄς το μάθουν ὅλοι ὅτι εἶμαι εὐτυχής! λέγει ὁ νεαρὸς βασιλεὺς.

Ἄλλ' ὁ πρωθυπουργὸς του ἐμβαίνει με κατι-θασμένῃ μάτια, κρητῶν ἐπιστολὴν εἰς τὴν χεῖρά του· ἄλλος βασιλεὺς· μεγαλύτερος κράτους ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν πατέρα τῆς ἀρραλωνιστικῆς τοῦ τὴν θυγατέρα του· καὶ οὗτος ἀφ' οὗ σ' ἀνενοήθη μετὰ τὴν κέρην του, τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὡς γυναῖκα. Ἐχάλασε λοιπὸν τὸ εὐτυχὲς συνοικεῖσιν τοῦ νεαροῦ βασιλεῖος.

— Πῶς; λέγει ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς καταλυπημένος· δὲν εἶνε δυνατόν λοιπὸν νὰ εἶνε εὐτυχής; οἱ βασιλεῖς;

Ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀγανάκτησίν του δι' αὐτὴν τὴν προσβολὴν κηρύττει πόλεμον κατὰ τοῦ βασιλεῖος ὁ ὅποιος δὲν του ἔδωκε τὴν θυγατέρα του. Κατίπιν ἀπὸ μακρὸν καὶ αἰματηρὸν πόλεμον ἐνίκησε τὸν ἐχθρόν του. Ὁ λαὸς εἶνε ὅλος χαρὰ, εἰ ποιηταὶ ψάλλου τὴν νίκην. Εἶνε εὐτυχὴς τέλος πάντων ὁ βασιλεὺς καὶ ἐτοιμάζεται νὰ κτυπήσῃ τὸν ἀργυροῦ κώδωνα.

Ἐξαφνα ἀπὸ ἐν ἀνοικτὸν παράθυρον βλέπει μίαν γυναῖκα μαυροφορεμένην, ἡ ὁποία με ἄγριον βλέμμα, με ἀπειλητικὴν χεῖρα διαυθύνεται πρὸς τὸ ἀνάκτορον του. Ἡ μεγάλη λύπη τὴν ἔκαμε τρελλήν. Οἱ δύο τῆς υἱοί, τὰ μῖνα τῆς τέκνα, ἐφρονεῖθησαν εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον. Ἄμα ἐπλησίατε, τῷ ἐφώναξε:

— Νὰ εἶσαι κατηραμένος σὺ ποῦ μου ἐσκότωσες τὰ δύο παιδιὰ μου! εἶσαι βασιλεὺς, ἀλλὰ εἶσαι κατηραμένος!..

Ὁ βασιλεὺς κλείει ἀμέσως τὸ παράθυρον διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ τὸ λυπηρὸν αὐτὸ μυρολόγι· ἀλλὰ το

ἀκούει καὶ τὴν νύκτα μέσα εἰς τὸν ὕπνον του καὶ ἐξυπνᾷ τρομαγμένος. Ὅπως σκέπτεται πλέον νὰ ση- μάνῃ τὸν ἀργυροῦν κώδωνα.

Ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Τώρα διασκε- δάζει κτίζει καλὰτα, χαίρεται τὰ πλοῦτη του, τὴν δόξαν του, τὴν δύναμιν του. Ἐτοιμάζεται νὰ κτυπήσῃ τὸν κώδωνα, ἀλλὰ κινεῖ με λύπη τὴν κεφαλὴν του:

— Ὅχι, λέγει, δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ εὐτυχία!

Ἡ κόμη του ἄσπρισε καὶ τὸ γῆρας ἤλθε. Εἶνε ἀσθενής, ὁ ἀποθνή. Φωναὶ παρακαλεστικαὶ φθάνουν ἕως εἰς αὐτόν. Ἐρωτᾷ τί συμβαίνει.

— Μεγαλειότατε, οἱ ὑπῆκοοί σου ζητοῦν νὰ ἰδοῦν τελευταίαν φορὰν τὸν ἀγαπητὸν βασιλεῖα των.

— Ἀφήτε τους νὰ ἐμβουν.

Καὶ πλῆθος ἀμέτρητον, τὸ ὅποιον μὲν κρατεῖ τὰ δάκρυά του, ἐμβαίνει εἰς τὸ ἀνάκτορον.

— Λοιπὸν με ἀγαπούσατε, παιδιὰ μου;

— Ναί, ναί, ἀποκρίνονται χιλιάδες φωναὶ. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μας ἀφήσῃ τὸν καλὸν μας βασιλεῖα.

Ὁ γέρον βασιλεὺς βαθέως συγκινηθεὶς ἐσηκώθη ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην του.

— Με ἀγαποῦν! εἶπε... νὰ ἡ ἀληθὴς εὐτυχία.

Τὸ ἀδύνατον χέρι του κατορθώνει καὶ ἀρπάζει τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος· ἀδύνατος ἤχος ἀναγγέλλει εἰς τὸν λαὸν τὸν θάνατον τοῦ βασιλεῖος· καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς εὐτυχίας του.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Πετράκης εἰς μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὅποیان γράφει πρὸς τὸν πατέρα του τῷ λέγει ὅτι χθὲς ἐπισκέφθη τὸ σχολεῖόν των ὁ διακεκριμένος καθηγητής κ. Π. Δὲν εἶναι ὅμως πολὺ δυνατός εἰς τὴν ὀρογραφίαν ἀκόμη ὁ Πετράκης καὶ ἔγραψε τὸ διακεκριμένος με δύο μ.

— Γιατί ἔγραψες με δύο μ τὸ διακεκριμένος, Πετράκη; Μὲ ἂν γράφεσαι, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του.

Καὶ ὁ Πετράκης:

— Μὰ αὐτὸς ὁ καθηγητής, μαμά, εἶνε πολὺ διακεκριμέ- νος, δὲν ὀμοιάζει με τοὺς ἄλλους.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεωβόου.

Ὁ μικρὸς Μιχαὴλ ἐθύμωσε τὸν πατέρα του.

— Πήγαινε νὰ του ζητήσης συγχώρησιν, τῷ λέγει ἡ μαμά του καὶ ὁ Μιχαλάκης:

— Ἐκεῖνος μ' ἐθύμωσε πρώτος!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφῆ.

Ὁ Κωστάκης ἐτετάζεται εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ποῖον διεδέχθη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἰς τὸν θρόνον;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ (Μετὰ τινα σκέψιν). Τὸν προκατόχον του!.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

59. Ἑλλητισμοῦφωνον. Ἡ—'ι'ά''α'ι'—ε'ε'—δ— δ'ε'ι'—δ'ε'ο'—'α'ι'—δ—'ι'α''ε'α''ω'ε'σ'—'ε'ι'ο'—δ'

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κωνσταντίνου.

60. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶν' ἀριθμός, νῆσος τὸ δευτέρον μου. Ἐπτά ἀπὸ τὸ δευτέρον κάμουν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σωμαθτικῆς.

61. Λεξιγραφος.

Εἶμαι νῆσος τῆς Τουρκίας

Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς, θά μ' εὐρήσῃς 'ς τὰς παραλλῆλ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Ἑνῶν Μουσῶν.

62. Λεξιγραφος. Με κεφαλὴν εἶμαι νῆσος, ἄνευ κεφα- λῆς εἶμαι σύνδεσμος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σχολεῖου.

63. Προβλεψα. Ὡσπώλης τις ἐρωτηθεὶς κατὰ διαβάτου πόσα αὐτὰ ἔχει ἐν τῇ καλῶδι του, ἀπεκρίθη: "Ἐχω τόσα, ὥστε ἂν εἶχον ἄλλα τόσα καὶ τὸ ἥμισυ τῶν τῶσων καὶ τὸ τέταρτον αὐτῶν καὶ ἐν ἀκόμῃ, θὰ εἶχον ἑκατόν."—Πόσα εἶχες;

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν ἑνῶν Πατρῶν Ἰακωβῶν.

64. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητου- μένων ὑπὸ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα περιφύμου λυ- ρικοῦ ποιητοῦ.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγαμέμνων 9. Αἴθριος Οὐρανός 4. Ἄνθος τῶν Λαμῶνων 9. Ἀραπάκος 11. Βασίλεις τῆς Ἐρήμου 4. Μαρτίνα καὶ Δαμένικος Βραταφάλλη 5. Βυσαντιὰ Παπαρούνα 6. Γαλλικὴ Σημια 10. Γραῖα Ἄρθε 10. Ἑλληνικὴ Σημια 8. Ἐνδοξος Μαραθῶν 3. Ἐνδοξος Περικλῆς 3. Ἐρυθρὸς Ψιτακῆς 10. Εὐσσομὸν Ἄνθος 11. Ἐγλαῖα Χ. Καλαϊτάκη 7. Καρχαρόν 12. Κοτόπουλον 8. Μαρία Στούαρτ 8. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος 4. Μὴ με λησμονεῖς 6. Μικρὸς Λεωβόου 7. Μικροῦλα Τραλαῖα 10. Νυμφαρχος Μισούλης 2. Πανθαύλα 8. Λεωνίδας Ν. Παγκράτιος 1. Πεταίνος 6. Πολυγράφος 11. Πρίγκηψ Ζιλλὰχ 9. Πυροπολιτῆς Κανάρης 10. Σπινθήρ 11. Σωμαθτικῆς 12. Τρεῖς Πατράϊοι Ἰακωβῶται 4. Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου 3. Τσάτσα Γελαστή 8. Χιονοστιβάς 6.

Η ΜΑΜΜΗ ΕΙΝΕ ΑΥΠΗΜΕΝΗ ΔΙΟΤΙ Η ΦΩΛΕΑ ΕΙΝΕ ΑΔΕΙΑ

Ὁ ἄνεμος ἐρύσα, ἄνεμος τοῦ χειμῶνος, κρύος καὶ δυνατός, καὶ ἡ καίμενη ἢ μικρὰ φωλεὰ ἦτο κρημα- σμένη εἰς τὰ γυμνὰ κλωνία μιᾶς μηλέας καὶ μάλιστα ἐκρτεῖτο ἐκεῖ ἐπάνω.

Ὁ ἄνεμος ἐρύσα με ὀρμητὴν, ἀναποδογυρίζων ὅ,τι εἵρισκεν εἰς τὸν δρόμον του. Ἐτρεχε μέσα εἰς τὸν κήπον καὶ ἐσήκωνε τὰ ξηρὰ φύλλα ἔπειτα ἀφ' οὗ τα ἐσώρεσε, σχεδὸν τόσον καλά ὅσον ὁ κηπουρὸς με τὴν σκούπαν του, ἤρχιζε πάλιν τὸ ὀρμητικὸν τρέξι- μόν του σκορπίζων αὐτὰ δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, παντοῦ. Ἐπειτα ὤρμα ἐναντίον τῆς γραίας μηλέας τὴν ὅποιαν ἐκίνει ὡς νὰ ἐδοκίμαζε νὰ τὴν ρίψῃ κάτω.

Ἀλλὰ τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὅποιον κατώρθωσε νὰ ρίψῃ κάτω ὁ ἄνεμος ἦτο ἡ μικρὰ φωλεὰ τοῦ παρα- σμένου ἔτους, ἡ ὅποια ἐπεσον εἰς τὴν ἀμμοστρωμέ- νην δεινροστοιχίαν ὅπου τὴν εὐρήκει ἡ μάμμη.

Ἐσταμάτησε, παρετήρησε τὴν ἀδεία φωλεάν, καὶ ἐν ᾧ τὴν ἐσκοῦντα κἄποτε με τὴν ἄκραν τῆς ὀμβρέ- λας τῆς ἐσυλλογιζέτο ὅτι ἦτο λυπηρὸν πρᾶγμα νὰ τὴν βλέπῃ ἐκεῖ καὶ τὰ πουλάκια τὰ ὅποια εἶχον γεννηθῆ ἐκεῖ μετὰ εἶχον πετάξει πρὸ πολλοῦ και- ροῦ. Ἐν ἀνδρόγυγον καλογιάννων εἶχον ἀναθρέφει εἰς αὐτὴν τὴν φωλεάν τὰ παιδάκια των καὶ τώρα

τὰ πουλάκια εἶχον ἀφήσει τοὺς γονεῖς τους, διὰ τὸ ὅποιον ὅμως οὔτοι δὲν ἐλυποῦντο διόλου.

Εἶνε μάλιστα ἀμφίβολον ἂν θὰ ἐγνώριζον τὰ παι- διὰ των ἂν ἐτόγαινε νὰ τα συναντήσουν ἐπάνω εἰς καμμίαν συκαμινέαν ἢ εἰς τὸ ἀμπέλι τῆς μάμμης.

Ἀλλὰ ἡ μικρὰ ἐκείνη φωλεὰ, ἡ ὅποια ἐκεῖτο ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα καὶ τὴν ἐκτύπη καὶ τὴν ἐσήκω- νεν ὁ ἄνεμος, ἐνθόμισεν εἰς τὴν γραίαν μάμμη τὴν γλυκεῖαν ἀνείην κατὰ τὴν ὅποιαν εἶχε κτισθῆ με τόσας φροντίδας ἢ φωλεὰς ἐκείνη. Τῇ ἐνθόμισε τὰ αὐτὰ τὰ ὅποια με τόσην ὑπερηφάνειαν ἐφύλαττεν ὁ ἀτρόμητος κλόβιμνος καὶ με τόσην ὑπομονὴν εἶχεν ἐκκολλάσει ἢ μελαγχρονὴ γυναῖκά του τὰς μικρὰς φωνὰς τῶν νεοσσῶν τὸ γλυκὺ κελῶδημα τοῦ πα- τρός καὶ τὰς γλυκαίας φροντίδας τῆς μητρός τέλος τὸ πρῶτον πέτυγμα τῶν μικρῶν τὰ ὅποια ἐδιόζοντο νὰ ἐβγουν ἀπὸ τὴν φωλεάν των καὶ ἐπετεργίζον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ με τὰς ἀγυμνάστους πτέρυγας των, καὶ ἦσαν τόσον μικρὰ, τόσον ἀμαθῆ καὶ ὅμως τόσον γεμάτα ζωῆν! τόσον εὐτυχῆ ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου καὶ τόσον ἡσυχὰ κάτω ἀπὸ τὴν πτέρυγα τῶν γο- νείων των.

Τώρα ὅμως τὰ μικρὰ εἶχον πετάξει καὶ ἡ ἐγ- κταλελαμμένη φωλεὰ ἐκεῖτο κάτω εἰς τὴν ἄμμον τῆς δεινροστοιχίας, καὶ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῶν μικρῶν καλογιάννων, εὐτυχῶς διὰ τὸν ἑαυτῶν των, δὲν ἀνησχοῦσαν διόλου.

Με την άκραν της ομβρέλλας της ή μάμμη έλα-
κεν ακόμη εν σκουνημα εις την μικράν φωλεάν, ή
όποια επήγε μέσα εις τα ξηρά φύλλα του μικρού
δάσους, έπειτα δέ έστρεψε και είδε μίαν άλλην φω-
λεάν ή οποία είχε κτισθή εις τον θελικτικόν εκείνον
κηπον.

Η φωλεά αυτή δεν ήτο επάνω εις κανέν δέν-
δρον, ούτε ήτο από χόρτον και κλωνοράκια κλω-
μένη, άλλ από τούβλα και γοργή, και ήτο κτισμένη
στερεά επάνω εις το έδαφος. Τριανταφυλλάκι και πε-
ριπλοκάδες, έστόλιζον τους τοίχους της, ή ήλιος του
φθινοπώρου έλαμπεν επάνω εις τας ύάλους των
παραθύρων της, αλλά δεν έφάνοντο πλέον τριαντα-
φυλλάκια προσοκάκια να κύπτουν έξω και να βλέ-
πουν τον κηπον. Δεν έχρησίμευαν πλέον τα κάγ-
κελα εις τα παράθυρα του δωματίου των παιδιών,
διότι εκεί μέσα δεν ήσαν πλέον μικρά δια να τα
προφυλάττουν από την ιδίαν των άπειρισκεψίαν. Η
αίθουσα ήτο πάντοτε ήτυχος και καλώς τακτοποιη-
μένη· δεν ήσαν πλέον εκεί μικρά παιδάκια να σκα-
λίζουν παντού με τα χεράκια των, να μετακινούν
τα πράγματα και να αναποδογυρίζουν το σκαμνί του
κλειδοκώμβалу, και να λερώνουν με τα ποδάραια
των τα σκεπάσματα των άνακλιπτρων, ούδ' ή να κα-
τρακυλούν εις την σκάλαν με λασπώμενα ύποδήματα!

Αί κοιτίδες είχαν πρό πολλού αναδιδοθή εις την
σοφίαν διότι τα παιδιά εν προς εν είχαν γίνει άνδρες.
Η οικία ήτο γεμάτη ευθυμίας όσον καιρόν όλα
τα μέλη της οικογενείας ήσαν μαζευμένα τριγύρω
εις την έστίαν· άλλ' ο καιρός των παιδικών ψελλισ-
μάτων και των ζωηρών γελωτών είχε περάσει και
τα μικρά, όπως οι καλόγαννοι, ήρχισαν να άπλώνουν
τας πρωτοπειρούς πτέρυγας των.

Μερικά είχαν γλυστρήσει εξερχόμενα από την
φωλεάν, εν ή δυο είχαν επιστρέψει μάλιστα όπως
κατόπιν από άνωρελή δρόμον, και κατέφυγον κάτω
από την πτέρυγα της μητρός των δια να ξεκουραστούν
και ανακτιήσουν δυνάμεις δια να πετάξουν πάλιν.

Σήμερον όλα τα παιδιά είχαν αναχωρήσει, οι υιοί
διά να αναδειχθώσιν εις την κοινωνίαν, αι θυγατέρες
δέ να αποκατασταθώσιν με τους συζύγους των. Η
φωλεά ήτο τώρα έντελώς άδεια, και ή μάμμη, ή
οποία δεν ήμοιάζε διόλου με τα μικρά πτηνά, έν-
θυμηίτο το παρελθόν και έλυπείτο δια το παρόν.

Τόν άνερον όμως διόλου δεν τον έμελλε δι' όλα
αυτά. Έβότα θερμωδώς όρμων μέσα εις το επα-
νωφριον της μάμμης, έπιμένον με πείσμα και με
σκληρότητα την όποιαν δεν ήδύνατο να έννοήση, να
τη ψάλλη τα περασμένα τραγούδια, — τα τραγούδια
εκείνα τα όποια της εξέσχιζον την καρδίαν της,
διότι τη ένθύμιζον το παρελθόν.

— Δέκα χρόνια! ναι, δέκα χρόνια, έλεγεν ή
γραία μάμμη, τότε έπέρασαν! δέκα χρόνια!

Έπιλλογέτο το τελευταίον της παιδί, το πολυ-
αγαπημένον· τώρα ήτο άνδρας πλέον και πρό δέκα
έτων είχε αναχωρήσει με την νέαν του σύζυγον εις
μικρυνήν χώραν.

Δεν έλαμπον πλέον τα έδια άστρα επάνω και
απ' αυτήν και απ' εκείνον, και όσα έβλεπεν ή δυσ-
τυχής μήτηρ δεν ήτο δυνατόν να της φέρουν καμ-
μίαν παραγγελίαν από τον υιόν της.

Παραγγελίαν. Ίσως ο άνεμος τη είχε φέρει
καμμίαν· και ίσως διότι δεν ένδει τί της έλεγεν
έφύτα με τέρση λύσσαν τριγύρω εις τον παλαιόν
οικίτικον.

Δεν ήμπορει να τη όμιλήση φαιερώτερον· δεν
ήδύνατο να τη ειπή διαφορετικά πως είχε περάσει
τον μισόν κόσμον δια να έλθη, ούτε πως είχε φου-
σκώσει τα πικρά ένός ώραίου πλοίου· πως είχε
σφυρίζει άνάμεσα εις τα σχοινία και δι' ο υιός της
και τα έγγόνια της τον έπεφύρισαν να υπάγη προς
αυτήν μίαν παραγγελίαν.

Αλλ' ή γραία μάμμη δεν ένδει τίποτε από όσα
της έλεγεν ο άγιος άγγελιαφόρος.

Μία άσθενής ακτίς του φθινοπωρινού ήλιού ανέ-
λαβε να εξηγήση την παραγγελίαν. Έλαμψεν
επάνω εις την παλαιάν σιταποθήκην, φωτίσασα με
ζωηρόν φως μίαν άλλην μικράν φωλεάν ή οποία
ο άνεμος ήπέλει να κρημνίση.

Ητο φωλεά χελιδόνων κτισθεία στερεά εις το
άκρον της στέγης· μικρά φωλεά, άδεια επίσης άλλ'
όχι έγκαταλειμμένη, διότι τα πουλιά της επίστρε-
φον πιστώς κάθε άνοιξιν εις την παλαιάν των κα-
τοικίαν, και το έξευρην ή γραία μάμμη.

— Και τα δικά μου τα παιδάκια, τ' αγαπημένα
μου θα επιστρέψουν, έσκέρθη, και θα έλθουν πάλιν
κοντά μου· ο Άνδρέας μου, ή Έλένη μου, τα παιδιά
των παιδιών μου! Το καλόν σπιτάκι εινε εις την
θέσιν του και ή καρδιά της μητρός των τα περιμένα.

Η μάμμη πρηγορηθείτα απ' αυτήν την έλπίδα
έμθηκεν εις τον οικίτικον.

Την έσπέραν ο άνεμος βαρυνθείς την άνωρελή
αγριότητα του διέτρεξε την οικίαν στενάζων ως λυ-
πημένον παιδίον και ο νοός της γραίας μάμμης
έτρεχε εις μεμακρυσμένας παρχίλας και εις τον
ώκεανόν.

Την νύκτα αι σκέψεις της αγάπης των άγχαπητων
της τέκνων ήλθον τριγύρω εις την σεβαστήν κεφα-
λήν της μάμμης και τη έφεραν γλυκέα όνειρα συν-
τόμου επιστροφής.

Και δεν την ήπάτησαν διόλου τα όνειρα.

Πριν να επιστρέψη το έαρ, ή χαρά και ή ζωή
είχον επιστρέψει εις την παλαιάν οικίαν. Πριν να
κελδηθούν τα χελιδόνια επάνω εις την στέγην της
σιταποθήκης, τα πουλάκια της μάμμης είχαν έλθει
εις την ιδίαν της φωλεάν.

— Σου το είχα είπει, έσφύριζεν ο άνεμος και έ-
πέπτετο ότι ή μάμμη δεν ήτο καθόλου έξυπνος απ'
ού δεν είχε έννοήσει όσα τη είχε ειπει.

— Έπρεπε να όμιλής σιγαλώτερα! άπήνησεν
ο ήλιος.

B'

ΔΙΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΩΛΕΑΝ

Ο Άνδρέας είχε διασκεδάσει πολύ τον χειμώνα
ήχαρισταίτο πολύ να παγοδρομή, δηλαδή να γλι-
στρά επάνω εις τον πάγον.

Η Έλένη όμως δεν ήγάπα διόλου τον χειμώνα
και έλεγε καθαρά δι' εν διεσκεδάζε διόλου ρήπτουσα
βούλους χιόνος, και ότι αυτό το παιγνίδιον μόνον εις
τ' άγρία ήρμους.

Ο χειμώνας είχαν έλθει άργά το έτος εκείνο και
ή χιών άντι να σκεπάση την γήν τα Χριστούγεννα
έπεσε τρεις εβδομάδας άργότερα.

Εν πρωί του Φεβρουαρίου, κατόπιν από μίαν νύ-
κτα τόσον κρύαν ώστε θα ένθιμζε τις δι' ή χιών
θα έσφγγε περισσότερο άντι να λιώση, αυτή ήρ-
χισε να αναλύη εξαφνα.

Ο Άνδρέας, έρθος πλησίον του παραθύρου, έβλεπε
συθραπέδες τον στακτοχρον ούρανον και τους σω-
ρούς της· χιόνους κάτω από τους βροίους ήρχισεν
ήδη να διακρίνεται το μαύρον χώμα του έδαφους.

Έξω ή φύσις εφαινότο ως να έχαιρετο δια την ανα-
χώρησιν του χειμώνας, το μικρόν ποτάμιον του δά-
σους εκύλιε ψηθρίζον τα τελευταία τεμάχια των πά-
γων του και τα πτηνά εκελάδουν εις τα γυμνά ά-
κόμη κλωνία.

— Τι κρίμα! είπεν ο Άνδρέας μετά μίαν σι-
γήν, τώρα πλέον δεν θα είμπορώ να γλιστρώ επάνω
εις τον πάγον.

— Τόσον το καλλίτερον, απεκρίθη ή Έλένη, ή
οποία έπλεκεν εν χειροτέχνημα δια την μάμμη.
Τόσον το καλλίτερον θα μένης μαζί μου και δεν θα
είμαι πλέον καταμόναχη.

— Ποίός σου πταίει; γιατί δεν ήρχετο να παγο-
δρομής μαζί μου;

— Είνε επικίνδυνον, κ' έπειτα ή μητέρα είπεν ότι
δεν άρμόζει εις τα κορίτσια.

Ο Άνδρέας έσήκωσε τους ώμους του, έστρεψε
προς το παράθυρον, εν ή ή Έλένη σκυμμένη επάνω
εις το χειροτέχνημά της έμεινε συλλογισμένη.

Ο Άνδρέας διέκοψε τας σκέψεις της.

— Έλένη, τη είπε, έως τώρα έπαρκανείσο ότι
τα χιόνια σ' έκρατούσαν μέσα κλεισμένη· τώρα που
δεν έχει πλέον χιόνια έρχεσαι να περιπατήσωμεν μαζί;
Και συγχρόνως ήνοιξε το παράθυρον.

— Έλα να ιδής, δεν βρέχει διόλου.

— Τότε έρχομαι, είπεν ή μικρά κόρη και άμέ-
σως έβαλεν εις την θέσιν του το χειροτέχνημά της
και έφύρεσε τον πτόν της.

IV'

ΕΥΓΕΝΕΙΑ Η ΠΕΡΙΕΡΓΙΑ

— Ποία εινε αυτή ή μικρά κόρη που κάθεται εις
την Λευκήν οικίαν πλησίον εις το ποτάμι; ήρώτη-
σεν ή Έλένη μίαν ήμέραν, εις το πρόγευμα.

— Δεν εινε δα τόσον μικρά, είπεν ο Άνδρέας.
Είνε μεγαλειτέρη από σε· θορρώ μάλιστα ότι εινε
άρκετα ήλικιωμένη κόρη· εινε το λίγο λίγο δώδεκα
χρόνων και κατοικει μόνη της.

— Τι λέγεις; είπεν ή μάμμη. Η Λευκή οικία
κατοικείται πρό πολλών έτων, και τα μικρά κορά-
σια και όταν ακόμη φθάσουν εις την προχωρημένην
ήλικίαν των δώδεκα έτων εις κανέν μέρος του κό-
σμου δεν κατοικούν μόνα των.

— Πιθανόν, είπεν ο Άνδρέας, άλλ' αυτό κατοι-
κει μόνον του, είμαι βέβαιος.

— Αν έχωμεν πραγματικώς γείτονας εις την
Λευκήν οικίαν, είπεν ή μάμμη, πρέπει να τους κά-
μωμεν επίσκεψιν.

— Να κάμωμεν επίσκεψιν εις ένα μικρόν κορίτσι;
επιθύρουν ο Άνδρέας.

Ο Άνδρέας και ή αδελφή του είχαν περισσοτέ-
ραν έλευθερίαν παρ' όσων έχουν συνήθως εις την
ήλικίαν των, διότι ή μάμμη των είχε την πεποίθησιν
ότι όλίγη έλευθερία δεν βλάπτει.

Την ιδίαν γνώμη είχαν και οι γονείς των παι-
διών, οι όποιοι μάλιστα έπειδή έφρόντιζον να εύρουν
νέαν κατοικίαν και να τακτοποιήσουν το νέον οικο-
κυριό των άφιναν τα παιδιά να περιπατούν έλεύθερα
εις τα πέριξ. Κατ' αυτόν τον τρόπο λοιπόν ή Έλένη
και ο Άνδρέας είχαν ανακαλύψει την Λευκήν οικίαν.

Πολλάς ήμέρας, ή μεγαλειτέρα των διασκεδάσε-
ς ήτο να κατασκοπεύουν το κοράσιον το όποιον κα-
τάκει εις αυτήν· διότι πραγματικώς εν κοράσιον όλί-
γον μεγαλιτερον από την Έλένην κατάκει εις την
Λευκήν οικίαν.

Το παράδοξον όμως ήτο ότι δεν είχαν ιδεί κανέ-
να εις το μέρος εκείνο.

Είχον ιδεί την μικράν κόρην εις τον κηπον και
εις τον λαχανόκηπον, κάτω από τας μηλέας φορτω-
μένας τότε με ευώδη άνθη· την είχαν ιδεί και πλη-
σίον του χαμηλού παραθύρου, όπου έδιόβαζε ή έρ-
ραπτε· εις το κλειδοκώμβαλον πλησίον εις την ύα-
λωτήν θύραν· την είχαν ιδεί να περιπατή ήσυχά εις
τον ήλιον, εις την μικράν άμμοστρωμένην δεινρο-
σταίχίαν, ή να βλέπη μακράν από τα παράθυρα το
πρώτου πατώματος· αλλά μόνον είχαν ιδεί.

Εν τούτοις, μίαν φοράν έφάνη ύπηρέτρια τις εις
την όπισθίαν θύραν δια να όμιλήση εις ένα μικρόν
επαίτην και να τη δώση ένα κομμάτι ψωμί, ή δέ
Έλένη έσκέφθη με τούτο ότι ή μικρά κόρη είχε
παραμάναν, και ότι αι εργασίαι της οικίας δεν έγι-
νοντο μόνα των όπως είχε φαντασθή.

Ἄλλὰ πῶς τὰ παιδιά ἠδυνήθησαν νὰ κατασκοπεύσουν τί συνέβαιναν εἰς τὴν μικρὰν γειτόνισάν των; Μὲ μεγάλην ἐπιμονὴν καὶ πολὺν κόπον ἐν τοῦτοις κατὰ τοὺς ἔλεγον ἀπὸ μέσα των ὅτι δὲν ἦτο καλὴ αὐτὴ ἡ πράξις των καὶ διὰ τοῦτο, ἕως ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δὲν ἐτόλμησαν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν μάμμην των νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον τῆς Λευκῆς εἰκίας· διότι μυστηριώδη τοὺς ἐφάνησαν ὅλα ἔσχατ' εἶχον ἰδεῖ ἐκεῖ.

— Τί ἰδέα! μεγάλοι ἄνθρωποι νὰ πῶν νὰ κάμουν

— Πρέπει κανεὶς νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς γειτόνας του· καὶ ἀπ' οὗ εἶνε τῆς ἡλικίας μας ἢ σχεδὸν τῆς ἡλικίας μας αὐτὴ ἡ κέρη, θά τῆς κάμωμεν ἡμεῖς ἐπίσκεψιν. Ἦκουσα τὴν μητέρα νὰ λέγῃ ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνταλλαγὴ φιλοφρονήσεων εἶνε ὀχληρὸν πρᾶγμα ἐνίοτε, ἀλλ' ὅτι πάντοτε εἶνε καθήκον. Λοιπὸν πρέπει νὰ πάμε.

— Μπα· εἶπεν ὁ Ἄνδρέας, καθήμεν ἢ ὄχι, μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, θὰ πάγω διὰ νὰ διασκεδάσω.

— Ἐγὼ εἶπεν ἡ Ἐλένη μὲ ἀφέλειαν, θὰ πάγω

«ΜΕ ΤΗΝ ἈΚΡΑΝ ΤΗΣ ΟΜΒΡΕΛΛΑΣ ΤΗΣ Η ΜΑΜΜΗ ΒΑΘΚΕΝ ΑΚΟΜΗ ΕΝ ΣΚΟΥΝΤΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ ΦΩΛΕΑΝ» (Σελ. 82.)

ἐπίσκεψιν εἰς ἕνα κοριτσάκι εἶπεν ὁ Ἄνδρέας, μετ' ὀλίγας στιγμῆς, ὅταν εὐρέθῃ μόνος μὲ τὴν ἀδελφὴν του.

Ἡ Ἐλένη τῶ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ λέξις κοριτσάκι δὲν ἦτο ἀκριβής.

— Ἡ κόρη αὐτὴ εἶνε πλέον γεροντιότερη ἀπὸ ἡμᾶς, εἶπε· εἶνε σχεδὸν δεσποινίς.

Καὶ κινῶν ἀπὸ ἀρχατὴν σιωπὴν, εἰς τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἐφάνητο βυθισμένη εἰς βλαβεῖς σκέψεις, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὸ τελευτήριον τῆς σχέδιον νὰ κάμουν αὐτοὶ μόνοι των τὴν ἐπίσκεψιν ἐκείνην.

— Καλὰ λέγεις! εἶπεν ὁ Ἄνδρέας, πηδήσας ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

— διότι ἂν ἡ μικρὰ κόρη εἶνε καταμόναχον θὰ εὐχαριστηθῇ νὰ ἔχῃ μικροὺς φίλους.

Ἡ Ἐλένη εἶχε πολὺ καλὴν καρδίαν· ἀνέβη καὶ ἐνεδύθη ἑφόρεσε τὸ καινούργιον βελούδινον ἑπανωφόρι τῆς, τὸ ὅποιον ἑφόρει πάντοτε· ὅταν ἐξήρχετο μετὰ τὴν μητέρα τῆς, καὶ τὸ ὠραιότερον τῆς καπέλλον· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε λησμονήσῃ ν' ἀλλάξῃ τὸ φόρεμά τῆς, ἦτο ὅλως διόλου παράξενή μετὰ τὴν φύσιν ἀπὸ μακρὸν ἀπαγὰ, κηλιωμένην καὶ ἐμβαλλωμένην, περισσότερον ἀπὸ τὰ κοινὰ καθημερινὰ τῆς ἐνδύματα.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικού)

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Μικρὸ μου φίλε,

Θ'. Σεπτέμβριος

Τὴν ἰδικὴν μου ἐπιστολὴν δὲν πιστεύω νὰ τὴν ἀναγνώσῃς· κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν κανενὸς δένδρου, ἢ πλησίον τῆς ἀκρογιαλίας ὅπου φυσᾷ δροσερὸν αἰεράκι ὅπως τὰς ἐπιστολάς των προκτάχων μου, τοῦ Ἰουνίου, τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Αὐγούστου. Τότε εἶγες διακοπὰς, ἐξεκουράζεσο ἀπὸ τὰ μαθήματα καὶ ἀνέπνεες καθαρὸν ἀέρα διὰ νὰ ἔχῃς προσηθίαν ἔδωκεν τὸ ἔτος. Τὴν στιγμὴν ὅμως αὐτὴν κάθησαι ἔμπροσ εἰς τὸ τραπέζι σου, εἰς τὸ μικρὸν σου μαθητικὸν δωμάτιον, καὶ μελετᾷς τὰ αὐριανὰ σου μαθήματα. Τώρα δὲν ἔχεις πλέον ἀνοικτοὺς ὀρίζοντας ἐνώπιόν σου, πεδιάδα ἀπέραντον γεμάτην ἀπὸ πρασιναδά ἢ θάλασσαν γαλακτὴν εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα σου διακρίνει ὡσάν ζωγραφιστὰ τὰ βουνὰ κανενὸς νησιού· ὀρίζων σου τώρα εἶνε ὁ τοίχος τοῦ δωματίου σου μετὰ τὰ ὀλίγα βιβλία σου ποῦ ἀκουμβῶν εἰς τὴν μίαν πλευρὰν καὶ τὸν χάρτην σου ποῦ κρέμεται εἰς τὴν ἄλλην. Ἀλλὰ σὺ δὲν στενοχωρεῖσαι, τὸναντίον εἶσαι εὐχαριστημένος· διότι ἤρχισαν τὰ μαθήματα, διότι μνησάνεις γράμματα, διότι εἰσεύρεις ὅτι μετὰ τὴν ἐργασίαν καὶ μετὰ τὸν κόπον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξασφλίσῃ τὸ μέλλον του, ν' ἀναδειχθῇ εἰς τὴν κοινωνίαν, νὰ γίνῃ χρήσιμος ἄνθρωπος· εἰς τὰς πύσεις ἐστέκεσο ὡσάν κουρασμένος ὁδοιπόρος· τώρα ὅμως κάθε ἡμέραν κάμνεις ἐν βῆμα πρὸς τὸν σκοπὸν σου, προχωρεῖς κατὰ μίαν δρασκελιὰν ἐκεῖ ὅπου θέλεις νὰ φθάσῃς· καὶ διὰ τοῦτο δὲν αἰσθάνεσαι πληγὴν ὅσον στρυφνὸς καὶ ἂν εἶνε ὁ ἀρχαῖος συγγραφεὺς σου, ὅσον σκυθρωπὸς καὶ ἂν εἶνε ὁ καθηγητὴς σου, οὔτε κἀθὼ ὄργην καὶ στιγμὴν, μέσα εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ σχολείου, φαντάζεσαι μετὰ πίσθον τὰς θελκτικὰς τοπιθεσίας τὰς ὁποίας ἀφήγεις...

ναύτης διὰ τὸ πλοῖον του, ὁ γεωργὸς διὰ τὸ ἀροτρόν του, ἐλησημόνησαν τὸν ἐαυτὸν των ἔμπροσ εἰς τὴν Πατρίδα, ἐσκέρθησαν τὸ συμφέρον αὐτῆς ἀφήσαντες τὸ ἰδικόν των ὡς καλοὶ Ἕλληνες ποῦ εἶνε, καὶ ὅλοι εἶπαν μονομιάς:

— Ὅχι, δὲν θ' ἀφήσωμεν τοὺς Βουλγάρους νὰ μας πύρουν τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν· δὲν θὰ τοὺς ἀφήσωμεν νὰ μας κλέβουν χῶμα ποῦ εἶνε ἰδικόν μας, οὔτε νὰ φορέσουν καλπάκι εἰς τοὺς σκλάβους ἀδελφούς μας· ὀπίσω! ὀπίσω πρέπει νὰ πάγουν· καὶ ἂν δὲν πηγίγουν μετὰ τὸ κλάδ, θὰ τοὺς πᾶμε ἡμεῖς μετὰ τὸ σπαθὶ μας, διότι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ὡς αὐτοὺς νὰ πολεμοῦμεν μετὰ ξύλινα κανόνια, νὰ μας δίδουν οἱ ἄλλοι ὡς ἐλεημοσύνην τὴν ἐλευθερίαν, ἡμεῖς εἴμεθα Ἕλληνες, ἡμᾶς μᾶς γνωρίζει ἑκατοντάδες χρόνια τώρα τὸ μακροῦτι καὶ τὸ βόλι καὶ ξεύρωμεν πῶς πολεμοῦν καὶ πῶς νικοῦν καὶ πῶς ἀποθνήσκουν εἰς τὸ πεδὸν τῆς μάχης. Προσφέρομεν τὴν περιουσίαν μας, τὸ αἷμά μας εἰς τὴν Πατρίδα!

Καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ βασιλεὺς βιατικὰ βιαστικὰ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τοῦ, καὶ ἀπὸ τὸν ἐξώστην τῶν ἀνακτόρων, —ἐν ᾧ οὔτε ἀναπνοὴ δὲν ἤκούετο κάτω ἀπὸ τὸσα χιλιάδας Ἕλληνας, διὰ νὰ μὴ τοὺς διαφύγῃ καμία πολυτιμὸς λέξις—εἶπε τοὺς βαρυσημάντους ἐκείνους λόγους: ὅτι αἱ περιστάσεις τῆς Πατρίδος εἶνε κρίσιμοι καὶ ὅτι πιθανόν ἀπὸ τὸ ἔθνος νὰ ζητηθοῦν μεγάλα θυσία, ὅλοι ἱερὰν ἀνατριχίλαν ἠσθάνθησαν εἰς τὸ σῶμά των καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα μία φωνὴ βροντερὰ ἤκούσθη: Ζήτω ὁ πόλεμος! Ζήτω τὸ ἔθνος!

Ὅπου ὑπάγῃ καὶ ὅπου σταθῇ κανεὶς ἄλλην ομιλίαν δὲν ἀκούει παρὰ διὰ τὸν πόλεμον· ἄλλος κατετάχθη ἐθελοντῆς, ἄλλος ἀνυπομένως περιμένει πότε θὰ τὸν προσκαλέσῃ ἡ Πατρίς εἰς τὰ ὄπλα καὶ ὅλοι, εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰς ἐπαρχίας, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περιμένουν μετὰ ἐνθουσιαστικὴν ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν ν' ἀκούσουν μίαν φωνήν: «Ἐμπρὸς νὰ στήσωμεν τὴν γαλακτὴν σημαίαν εἰς τὸ χῶμα ποῦ ἐπότισε τόσον ἡλικιωμένον αἷμα, ἔμπροσ νὰ ἐλευθερώσωμεν τοὺς ἀδελφούς μας, ν' ἀνοίξῃ ἡ Ἑλλάς τὰ σύνορά τῆς εἰς ἀρχαίαν καὶ νὰ τοὺς ἐναγκαλισθῇ καὶ σφίξῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς τ' ἀγαπημένα τῆς παιδιὰ, καὶ σκουκίσῃ τὰ πικρὰ δάκρυα τῆς σκλαβιάς ἀπὸ τὰς παρειὰς των...»

Ἄχ! πόσον ἤθελα νὰ ἦμην Ὀκτώβριος, διὰ νὰ ἴδω μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου τί θὰ γίνῃ!

Σὲ ἀσπάζομαι ὁ φίλος σου
Σεπτέμβριος
Ὅτι ποτὸν ἀντίγραφον
ΑΓ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

Η ΓΡΑΙΑ ΕΛΑΤΗ

Εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὕψηλου βουνοῦ ἔζη μία γραία ἐλάτη. Ἦτο τόσο γράια, ὥστε εἶχε χάσει ὅλως διόλου τὸ μνημονικὸν τῆς καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχε λησμονήσει τὰ χρόνια τῆς. Μὲ δλα τῆς τὰ γη-ρατεῖα ἐπέτεκετο ἀκόμη ὀρθή. Ὅταν τὸν χειμῶνα, ἡ δυνατὴ κῆτη γραία ἐβλεπεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ δάσος δρυῶν τῶν ὁποίων εἶχαν πέσει τὰ φύλλα ὅλως διόλου, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν τῆς ὅτι αἱ ἐλάται εἶνε πολὺ ἀνώτεροι ἀπὸ τὰς βαλανιδέας.

Ὅλαι αἱ φίλαι τῆς, αἱ ὁποῖαι εἶχαν γεννηθῆ μαζὶ μὲ αὐτήν, εἶχαν ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ· μόνη αὕτη ἔζη, περικυκλωμένη ἀπὸ πολυάριθμον οἰκογένειαν, διότι ὅλαι αἱ ἐλάται τοῦ βουνοῦ ἦσαν παιδιὰ τῆς. Εἰς ὅλην τὴν μακρὰν τῆς ζωὴν εἶχε γεννηθεῖ κάθε χρόνον πολλοὺς κώνους. Οἱ κῶνοι τῆς ἐλάτης εἶνε αἱ κοιτίδες εἰς τὰς ὁποίας αἱ ἐλάται θέτουν τὰ παιδιὰ τῶν ὀπίσω ἀπὸ κάθε λέπι τοῦ κώνου εἶνε ἓν μικρὸν παιδί ἐλάτης. Κάθε παιδί γεννᾶται μὲ ἓν μικρὸν πτερόν καὶ ἅμα εἰμπορέσει νὰ ἐβγῆ ἀπὸ τὴν κοιτίδα του, ἀποχαιρετᾷ τὴν μητέρα του καὶ πηγαίνει μακριὰ ὅπου το πάγει ὁ ἀνεμός. Ἄμα μίαν φορὰν πάει εἰς τὸ χῶμα ὁ μικρὸς σπόρος χώνεται μέσα εἰς αὐτὸ καὶ τότε ἐβγαίνει μὴ μικρὰ ἐλάτη. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγεννήθησαν ὅλαι αἱ ἐλάται τοῦ βουνοῦ.

Ἡ γραία ἐλάτη ἔζη εὐτυχισμένην ζωὴν ἀνάμεσα εἰς τὰ παιδιὰ τῆς· εἶχε ξεχωριστὴν ἀγάπην εἰς ἓν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς, μίαν μικρὰν ἐλάτην ὕψηλὴν τρεῖς πόδας, ἡ ὁποία ἦτο φυτωμένη πλησίον εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Μὲ ποῖαν χαρὰν τὴν ἔβλεπε νὰ μεγαλώνῃ καὶ νὰ βγάξῃ νέους κλάδους! Τὸ θέρος τὴν ἐπροφύλαττεν ἀπὸ τὰς φλογεράς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου καὶ τὸν χειμῶνα αἱ μεγάλοι τῆς κλάδοι ἐκρατοῦσαν τὸ χιόνι τὸ ὁποῖον θὰ ἐπάγωνε καὶ θὰ ἔσπαζε τὴν μικρὰν ἐλάτην.

Τῆς διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν ἑνὸς ἀνδρογύνου κοράκιων, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ἐλατῶν καὶ ὠμίλουσαν φωνακτὰ διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκογενείας τῶν τὴν ἱστορίαν ἑνὸς λύκου ὁ ὁποῖος παρήκουσεν εἰς τὴν μητέρα του καὶ ἐχάθη μέσα εἰς τὸ δάσος, καὶ τὴν ἱστορίαν μιᾶς γραίας ἀρκούδας ἡ ὁποία ἔσπασε τὸ πόδι τῆς ὅταν ἔπεσεν ἀπὸ ἓν κρημνόν.

Ἡ μικρὰ ἐλάτη ἦτο περίεργος ὡς ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας τῆς, δὲν ἔπαυε λοιπὸν νὰ ἐρωτᾷ τὴν γραίαν ἐλάτην.

— Μητέρα, εἶπε μίαν ἡμέραν, τί ἔγινεν ἡ μεγάλη μου ἀδελφὴ πού τὴν ἔκοψαν οἱ ξυλοκόποι τὸν περσισμένον χειμῶνα;

— Δὲν εἰξεύρω, κόρη μου· ἀπεκρίθη ἡ μητέρα·

ἦτο τόσο εὐμορφὴ καὶ τόσο ἴσια· θαρρῶ πως ὁ κορμὸς τῆς ἔγινεν κατάρτι κανονὸς καραβιοῦ.

— Καὶ τὰ κλαδιά τῆς; ἠρώτησεν ἡ μικρὰ ἐλάτη.

— Ὅα τὰκαμαν σκουπομάνικα ἢ τσουγράναις.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ἡ μικρὰ ἐλάτη· θὰ γίνω κ' ἐγὼ κατάρτι καραβιοῦ καὶ σκουπομάνικο;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἡλικίαν πού θὰ ἔχῃς, ἀπεκρίθη ἡ γραία ἐλάτη· ἂν ἀποθάνῃς μικρὰ θὰ γίνῃς τὸ πολὺ κινὴν ξύλο καὶ θὰ σε ἐμπήξουν γιὰ νὰ σκαρφαλώσουν ἐπάνω σου τὰ φασούλια ἔς τὸν κήπον, ἢ πᾶσσαλος· διὰ νὰ στολῶσῃς κινὴν ἀμπελόκλημα.

Ἡ μικρὰ ἐλάτη ἐσυλλογίζετο πολὺ δσκα τῆς ἐλεγεν ἡ γραία μητέρα τῆς· ἤθελε πολὺ νὰ μεγαλώσῃ, ἀλλ' ἐλυπεῖτο πολὺ ὅταν εἶδε μὲ τὸν νοῦν τῆς ὅτι ἤμπορε; ν' ἀποθάνῃ καὶ νὰ γίνῃ πᾶσσαλος.

Ἐν ἀποσημέρον τοῦ Δεκεμβρίου ἑνὸς ξυλοκόπου περῶν ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὴν μεγάλην ἐλάτην.

— Ὄ! εἶπε, τί λαμπρὸν δένδρον! ἀλλὰ νὰ ἓν μικρὸ ἔλατο, σὰν αὐτὸ πού θέλω ὁ κύρ Ρώτας, ὁ μεγαλέμπορος, μοῦ εἶπε νὰ του πάγω ἓνα διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ σὰν αὐτὸ εὐμορφὸ κανένα ἄλλο δὲν βλέπω, ἐδῶ τριγύρω· εἶνε κρῖμα νὰ το κόψω· θὰ προσπαθῆσω νὰ το ξεριζώσω· ὁ κύρ Ρώτας μπορεῖ νὰ το φυτέσῃ ἔπειτα εἰς τὸν κήπον του. Ὁ ξυλοκόπος εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἔσκαψεν ὀλίγον τριγύρω εἰς τὴν μικρὰν ἐλάτην· χωρὶς νὰ το θέλῃ μάλιστα τῆς ἔκοψε μερικὴς ρίζας, ἔπειτα τὴν ἐξεριζώσας, τὴν ἐφορτώθη εἰς τοὺς ὤμους του καὶ κατέβη ἀπὸ τὸ βουνόν.

Ὅλαι αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα ὥστε ἡ μικρὰ ἐλάτη δὲν ἐπρόφρασεν οὔτε τὴν μητέρα τῆς ν' ἀποχαιρετησῆ· τόσον δυνατὸν πόνον ἠσθάνθη εἰς τὰς ρίζας τῆς ὥστε εἶχε λιποθυμήσει. Ὅταν ἤλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς εὐρέθη φυτευμένη μέσα εἰς μίαν κᾶσαν γεμάτην χῶμα, εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούρας· ἓνας κύριος τὴν ἐπύτιζεν· αὐτὸ τὸ δρόσιμα τὴν ἔσπεν ἐντελῶς εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς. Πολλὰ κυρία ἐμῆκαν εἰς τὸ δωματίον καὶ ἔστησαν μικρὰ κηρία εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἐλάτης.

— Τί περίεργον πρᾶγμα! ἐσκέπτετο ἡ μικρὰ ἐλάτη ἡ μητέρα μου μοῦ ἔλεγε ὅτι θὰ κρατῶ κώνους ὅταν μεγαλώσω, ἀλλὰ δὲν μου εἶπε ὅτι θὰ κρατῶ κηρία.

Πῶσον ἠπόρησεν ὅταν ἐκρέμασεν εἰς τὰ κλωνία τῆς μῆλα, πορτοκάλια, ζαχαρωτὰ παντὸς εἶδους, ἔθεσαν μάλιστα ἐπάνω τῆς καὶ ἓνα καρχαλιόζην, ὅστις ἔκαμε τέτοιους μορφομοὺς ὥστε ἀνετριχίασεν ἕως μέσα εἰς τὸν κορμὸν τῆς.

Τὴν νύκτα ἤναψαν τὰ κηρία καὶ πολλὰ γαρούμενα παιδιὰ ἤλθον νὰ τὴν θαυμάσουν καὶ νὰ διασκεδάσουν τριγύρω τῆς.

Ἡ μικρὰ ἐλάτη ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη· πόσον ἤθελε νὰ τὴν ἴδουν μὲ τὰ ὠραία ἐκεῖνα στολιδιά τῆς αἱ μεγάλοι τῆς ἀδελφαὶ τοῦ δάσους.

— Ὄ! ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν τῆς, ὅλ' ἤμην ἐντελῶ; εὐτυχῆς, ἂν ἦτο ἐδῶ καὶ ἡ μητέρα καὶ ἂν δὲν ἐπονοῦσα τόσον εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς ρίζης μου.

Ἀλλὰ τί βλέπω; κῆρα τὰ κηρία γίνονται ὀλιγὰ μικρότερα νὰ ἓν ἐσθῶσέ μου παίρνουν ἓνα μῆλο· καὶ ἓνα πορτοκάλι· ὡ δυστυχία, τὰ παιδιὰ μου παίρνουν ὅτι εἶχα γίνουμι σκοτεινὴ πάλιν καὶ ὅλοι φεύγουν!..

Ὁ κύριος! ἔγιναν πάλιν ἐλάτη τοῦ βουνοῦ· μόνον ἡ σελήνη με φωτίζει ἀκόμη.

— Καλὴ μου σελήνη, τί λέγεις, αὔριον πάλιν θὰ ξαναγίνω ὠραία καὶ λαμπρὰ ὅπως σήμερον;

Ἡ σελήνη δὲν ἀπεκρίθη· ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον καὶ πολλὰς ἡμέρας ἀκόμη ἐφώτισε τὴν μικρὰν ἐλάτην τὴν ὅποιαν εἶχαν βάλει μὲ τὴν κᾶσαν τῆς πλησίον εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ἐκεῖ ἔζησεν εὐτυχῆς πολλὰς ἡμέρας· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐνόησε ὅτι ἐμεγάλωνεν· αἱ ρίζαι τῆς ἤρχισαν νὰ στενεχωρῶνται μέσα εἰς τὴν κᾶσαν, καὶ ἤρχισεν ν' ἀδυνατίζει· ἀλλ' ὁ κύριος τῆς ἐνόησε τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἐζύτευσεν εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου.

Ἐκεῖ ἐμεγάλωσεν ἀκόμη περισσότερο, ἐβγαλε νέους κλάδους, καὶ κάθε ἡμέραν προσεπάθει νὰ ὁμοίωσῃ πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

Ἡ μεγάλη ἐλάτη τοῦ βουνοῦ ἅμα ἀνεχώρησε τὸ ἀγαπητὸν παιδί τῆς ἔγινεν ἀρρωστη ἀπὸ τὴν λύπην τῆς· ἔχασε τὴν ἀρεξίαν τῆς· ἔχασε τὰς δυνάμεις τῆς καὶ μίαν θελλωδὴ νύκτα ὁ ἀνεμὸς τὴν ἐξεριζώσας καὶ τὴν ἐκρήμανσε. Οἱ ξυλοκόποι ἔκοψαν τοὺς κλάδους τῆς καὶ ἡ ὠραία ἐκεῖνη ἐλάτη ἐσύρθη θλιθερά κάτω ἀπὸ τὸ βουνόν.

Ὅλαι αἱ ἐλάται τοῦ βουνοῦ ἔκλυσαν τὴν καλὴν γραίαν μητέρα τῶν καὶ πολλὰς ἡμέρας χονδρὰ δάκρυα ῥητήνης ἔτρεξαν ἀπὸ τοὺς κορμούς καὶ τοὺς κλάδους τῶν.

Τὴν γραίαν ἐλάτην τὴν ἐπήγαυ εἰς ἓν πριονιστήριον τὴν ἐπιόνισαν, καὶ μὲ τὸν κορμὸν τῆς ἔκαμαν πολλὰ ὠραία σανίδια· αὐτὰ τα ἠγόρασεν ἓνας ξυλουργός, ἐργατικὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὅλην τὴν ἡμέραν ἐδούλευε μὲ τὸ σκεπάρνι, τὸ τροπάνι καὶ τὸ βράκι· γρήγορα λοιπὸν ἔκαμε μὲ αὐτὰ θρανία, κλῖνας, ἐρμύρια, κειβάνια, θύρας.

Ἴδου τί ἔγινεν ἡ γραία ἐλάτη τοῦ βουνοῦ.

Ο ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥ

Μικρὸ πουλάκι μου καλὸ,
Νὰ παίζωμεν σὲ προσκαλῶ.
Ἐλα δῶ ὅ τὰ γονατὰ μου,
Ἐ τὴν ἀγάπην, ἔς τὰ φιλιὰ μου.

— Παιδάκι μου, δὲν ἤμπορῶ
Ἄλλοῦ ἔσοδεῶ τὸν καιρὸ.
Περπατῶ ἐπάνω κάτω
Καὶ τὸ σπῆτί μας φυλάττω.

— Φί, φί, γατάκι μου καλὸ,
Νὰ παίζωμεν σὲ προσκαλῶ.
Ἐλα δά, μὴ με παιδεύῃς,
Θά σε μάθω νὰ χορεύῃς.

Παιδάκι μου, δὲν εὐκαιρῶ.
Διὰ παιγνίδια καὶ χορὸ
Τὸν καιρὸν μου δὲν τον χῶνω,
Ποντικὸς ἔς τὸ σπῆτι πάνω.

— Χελιδονάκι μου καλὸ,
Νὰ παίζωμεν σὲ προσκαλῶ.
Ἐλα νὰ διασκεδάσῃς
Καὶ ὠραία νὰ περάσῃς.

— Παιδάκι μου, δὲν ἤμπορῶ
Ἄλλοῦ ἔσοδεῶ τὸν καιρὸ
Δὲν ἀρίτω τὴν δουλιὰ μου·
Καίλω, βλέπεις, τὴν φωλιά μου.

Αὐτὰ του εἶπαν καὶ λοιπὸν
Ὁ Μῆτρος ἄλλαξε σκοπὸν,
Καὶ ὡς φρόνιμον παιδίον
Τρέχει, πέρνει τὸ βιβλίον.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια: ἴδε σελ. 65.]

Τέλος ἐφάνησαν αἱ πρώται καλύβαι τοῦ χωρίου. Οἱ τέσσαρες φίλοι καὶ ἡ δυστυχῆς προστατευομένη των εἰσηλθόν εἰς τὸ μονάκριβον καπηλεῖον τοῦ χωρίου, καὶ ἐδιηγήθησαν τὰ διατρέξαντα. Ἡρώτησαν διαφόρους χωρικοὺς περὶ τῆς γρῦας, ἀλλὰ οὐδαίς τὴν ἐγνώριζε.

Ἡρώτησαν τὸν δήμαρχον, ἀλλὰ καὶ ὁ δήμαρχος δὲν εἰζέυρε νὰ τοὺς δώσῃ καμμίαν πληροφορίαν. Συνεχάρη τὸν Μάριον διὰ τὴν γενναϊότητά του καθὼς καὶ τοὺς τρεῖς ἄλλους διὰ τὴν κλήν πρᾶξίν των, καὶ παρέδωκε τὴν γυναῖκα εἰς τὸν κύριον τοῦ καπηλείου νὰ τὴν προσέχη, ἕως ὅτου μάθουν τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας. Ἐστειλεν ἔπειτα εἰς τὴν πλησίον πόλιν καὶ προσεκάλεσεν ἰατρὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, καὶ νὰ ἴδῃ ὅποια ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ ἐγκεφάλου τῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Μοντανῆς εἶρε τρόπον καὶ χωρὶς νὰ λάβουν εἰδησὴν εἰ συντροφοί του, ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν ἀξιόλογον δήμαρχον καὶ εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ ὠτίον του.

Ὁ δήμαρχος ἐθαύμασεν ἀκούσας ὅσα εἶπε πρὸς αὐτὸν μυστικᾶς ὁ Μοντανῆς, καὶ τοῦ ἐθλίψε καὶ τὰς δύο χεῖρας μετὰ πολλῆς προθυμίας.

Τὶ νὰ εἶπεν ἀρὰ γε ὁ Μοντανῆς πρὸς τὸν δήμαρχον;

Εἶπεν ὅτι αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του, τοὺς παρακολουθεῖ ἀνθρωπὸς τις, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγην ὥραν, καὶ ἐκεῖνος θὰ ἀναλάβῃ νὰ πληρώσῃ ὅσα ἔξοδα γίνονται διὰ τὴν δυστυχῆ γρῦαν.

Περὶ τὸν εἶνε νὰ σὰς εἶπω περὶ τίνος ἔλεγεν ὁ Μοντανῆς, διότι βέβαια δὲν ἐλησημονήσατε διὰ τοὺς μικροὺς μας φίλους παρηκολούθει ὁ Ματθαῖος.

Ὁ Μάριος, ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης, ἀφ' οὗ ἔδωκαν τὰ ὄνόματά των εἰς τὸν δήμαρχον, καὶ ἀφ' οὗ ἐστέγνωσαν τὰ ἐνδύματά των, ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των.

Κ

Η ΠΑΝΜΜΥΡΑ

Ἀλλὰ μόλις ἐξεκίνησαν, καὶ ἰδοὺ ἐμφανίζεται ἐμπροσθέν των κοράσιον μικρὸν, ὀλομόναχο, περιλυπὸν καὶ ἀξιολύπητον.

— Ἄλλο φροῦτο πάλιν! εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ το ἔδειξεν εἰς τοὺς φίλους του.

— Καμμία ζητιάνη θὰ εἶνε, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Χωρὶς ἄλλο! εἶπεν ὁ Σαϊζάνης.

— Ὁ Μοντανῆς ἔσκυψε καὶ μὲ πολλὴν γλυκύτητα ἠρώτησε τὸ κοράσιον:

— Πού πηγαίνεις ἔτσι ὀλομόναχο, κοριτσάκι

μου;... Δὲν ὀμιλεῖς;... Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;... Πῶς σε λένε;...

Καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἐπλησίασαν καὶ περισκύλωσαν τὴν μικρὰν, καὶ ἦσαν περιεργοὶ νὰ ἀκούσουν τὴν ἀπόκρισίν τῆς.

Ἡ μικρὰ ἦτο νοστιμώτατον κοριτσάκι, μὲ τὰ μεγάλα μεγάλα του ματάκια, τὰ μακρὰ καὶ σγουρὰ μαλλιάκι του καὶ τὸ ἠλιοκαμένον προσωπάκι του.

Ἀλλὰ τὰ φορέματά του, «ὁ Θεὸς νὰ τὰ κάμῃ» φορέματα!, ἦσαν βράκη, κουρέλλια! Ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν βρεγμένα καὶ καταξοχισμένα εἰς βάρους ἢ εἰς πέτρας.

Καὶ οἱ τέσσαρες τὴν ἠρώτων, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀπεκρίνετο τίποτε μόνον τοὺς ἐβλέπε καλὰ καλὰ μὲ μεγάλην ἀπορίαν καὶ πολὺν φόβον. Τίς εἰζέυρει πῶς τῆς ἐφαίνοντο τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα καλληγάρια!

Τέλος ἐξέσπασε καὶ μὲ πολλοὺς λυγμοὺς ἤρχισε νὰ κλαίῃ:

— Ὑ! Ὑ! Ὑ! ἔκλαιε, καὶ χονθρὰ δάκρυα ἐπιπτόν ἀπὸ τὰς ἄκρας τῶν βλεφαρῶν τῆς καὶ κατέβρεχον τὸ πρόσωπόν τῆς.

Ἦτο νὰ τὴν ἐβλέπετε καὶ λύπη καὶ γέλοια.

— Ὑ! Ὑ! Ὑ!, ἐπανέλαβε καὶ ὁ Μοντανῆς. Τὶ ὄχι εἰπῆ Ὑ! Ὑ! Ὑ! ἡμεῖς δὲν σε καταλαμβάνομεν. Πρέπει νὰ μας ἀποκριθῆς, αὐτὸ που κάμνεις δὲν εἶνε ἀπόκρισις.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Καπάνης, ἀντὶ νὰ κλαίης, εἰπέ μας πῶς τον λένε τὸν μπαμπά σου καὶ τὴν μαμά σου.

Ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ἡ μικρὰ ἔπαισε τὰ κλαύματά, καὶ ἐκύνταξε τὸν Μάριον, ὡς νὰ ἐζήτη νὰ καταλάβῃ τί τῆς λέγει.

— Ἐλα, εἶπεν ὁ Μάριος, εἶσαι καλὸ κοριτσάκι, καὶ ἐγὼ σε ἀγαπῶ, ἔλα πέ μου τὸ ὄνομα τοῦ μπαμπά σου καὶ τῆς μαμάς σου. Τὸ εἰζέυρεις νὰ μού το εἰπῆς;

Ἡ μικρὰ ἐψιθύρισε μίαν λέξιν ἀκατάληπτον, τὴν ὁποῖαν δὲν εἰμπόρεσαν νὰ καταλάβουν τί θέλει νὰ εἰπῆ.

Τέλος μετὰ πολλὰ κατάρθρωσαν νὰ ἀκούσουν τὴν λέξιν, τὴν ὁποῖαν ἐψιθύριζεν ἡ μικρὰ. Ἐλεγε: «Μάμ».

Ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Καπάνης ἐσκέπτοντο.

Ὁ Σαϊζάνης εἶπε καὶ αὐτός:

— Ὅχι εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ τῆς καὶ δὲν θὰ το λέγῃ σωστά

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Καὶ ἐγὼ δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Μάριος.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἤρχισαν νὰ σκέπτονται, τί ἐσήμαινε ἡ λέξις τοῦ κορασίου.

— Μήπως θέλει νὰ εἰπῆ: μαμά;

« Πῶς εἶς ἀνε; »

(Σελ. 88.)

— Νά ερχάμε τουλάχιστον ένα λεξικόν νά ἐθλέπαμεν τί σημαίνει ἡ λέξις «Μάμ», εἶπεν ὁ Σαϊζάνης, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἠγάπη νά περιπαίξῃ, χωρὶς ὁμῶς καλῆν.

— Τί λεξικόν; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος μὲ ἀπορίαν.

— Λεξικόν τῆς γλώσσης τῆν ὁποίαν ὀμιλεῖ. Τίς εἰξεύρει ποίαν γλώσσαν ὀμιλεῖ; Κινέζικα θὰ εἶνε.

Οἱ ὀρθολομοὶ τῆς μικρᾶς ἦσαν θαυραστήται. Ὁ Μοντανῆς ἔλαθε τὸ μαντήλιόν του καὶ ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της.

— Κυτάξτε πῶς το περιποιούμαι, σάν νά ἦτο ἐγγονάκι μου, εἶπεν ὁ Μοντανῆς; καὶ ἐμεϊδίασε.

— Ἄ! Ἄ! τὸ εὐρήκα, ἀνεφώνησεν ὁ Καπᾶνης. Μοντανῆ, εἶπες ἐγγονάκι καὶ μου ἔδειξες τὸν δρόμον νά εὖρω τί θὰ εἶπῃ Μάμ. Ἡ μικρὰ δὲν θέλει νά εἶπῃ Μάμ, ἀλλὰ Μάμμ. Τὴν μᾶμμην της ζητεῖ.

— Ναί! ναί! ναί! ἐπανελάθον καὶ οἱ τρεῖς φίλοι, τὴν μᾶμμην της, τὴν μᾶμμην της. Ὁ Μάριος τὸ εὐρήκα! Εὐγε, Μάριε, εὐγε!

— Σταθῆτε, σταθῆτε! εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ ἔσκυψε καὶ ἠρώτησε τὴν μικρὰν μὲ φωνὴν θεραπευτικὴν:

— Ἐ; τὴν μᾶμμην θέλεις, ματάκια μου; δὲν θέλεις τὴν μᾶμμην;

Ἡ μικρὰ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της τόσοις μεγάλοις, καὶ παρετήρησε καὶ αὐτὴ τὸν Μάριον, καὶ χωρὶς νά εἶπῃ τίποτε, ἀπλώνει τοὺς μικροὺς της βραχιόνιας καὶ θέλει νά τον ἐναγκαλισθῇ.

Ὡς φαίνεται τὴν μᾶμμην της ἐζητεῖ ἡ μικρὰ Ἄλλὰ ποῦ νά ἦτο αὐτὴ ἡ μᾶμμη; Ποῦ νά την εὐρουν;

Καὶ ἐνῶ ἐσκέπτοντο οἱ φίλοι μας, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης:

— Ἐ; τί σκέπτεσθε; Δὲν καταλαμβάνετε ὅτι οὐκ ἀρχίσωμεν πάλιν τὴν παλαιὰν μᾶς τέχνην; Μὴ κάθησθε ἄμμεν πάλιν ὀπίσω εἰς τὸ χωριό! Ἐκεῖ ποῦ την ἐπήγαμεν τὴν τρελλὴν τὴν γραῖαν ἄς ἄμμεν καὶ τὸ κοριτσάκι, καὶ ἔχει ὁ Θεός.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος, τὸ κοριτσάκι εἶνε κατὰκοπο καὶ δὲν εἰμπορεῖ νά περιπατήσῃ.

Καὶ μία καὶ δύο βάζει ἐπ' ὤμου τὴν μικρὰν, ἡ ὁποία δὲν ἔκλαιε πλέον, ἀλλὰ ἐμεϊδία.

Καὶ ἐγύρισαν πάλιν εἰς τὸ χωριόν.

Εἰς τὴν θύραν τοῦ καπηλείου ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ καπήλου, καὶ καθὼς εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τοὺς τέσσαρας νέους καὶ τὸν Δουμποδάνον μὲ τὴν μικρὰν ἐπάνω εἰς τὸν ὤμὸν του ἀνεφώνησε:

— Τί κλάμας φέροντε πάλιν, ἀρχοντόπουλά μου;

— Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι το εὐρήκαμε ἔς τὸν δρόμον, καὶ σὰς το ἐφέραμεν, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Καλῶς ἤλθατε, ἀρχοντόπουλά μου, καλῶς ἤλθατε.

— Καὶ τί κάμνει ἡ γραῖα;

— Τώρα κοιμάται. Ὁ ἰατρός ἤλθε καὶ τὴν εἶδε, καὶ τῆς ἔδωκεν ἰατρικόν νά κοιμηθῇ, καὶ εἶνε ὀλίγη ὥρα ὅπου κοιμάται, καθὼς σὰς εἶπα. Ἀλλὰ ὁ ὕπνος τῆς εἶνε παραγμένος καὶ συγγὰ ξεφανίσει μέσα εἰς τὸν ὕπνον της, καὶ λέγει μὲ τρόμον: Τὰ νερά! τὰ νερά! καὶ ἔπειτα πάλιν κλαίει καὶ φωνάζει: «Κούλα μου! Κούλα!»

Οἱ τέσσαρες φίλοι ἤκουον τὴν γυναῖκα μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ὅπου ἡ γυνὴ τοῦ καπήλου εἶπε τὸ ὄνομα Κούλα, εὐθὺς τὸ κοριτσάκι ἐφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Δουμποδάνου, καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν γυναῖκα, καὶ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὴν ποδιὰν της.

— Κυτάξτε! εἶπε πρὸς τοὺς τέσσαρας φίλους, μήπως τὸ κοριτσάκι το λένε Κούλα;

Ἐπειτα ἔσκυψε καὶ ἐσῆκωσε τὴν μικρὰν, τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ στόμα καὶ εἶπε:

— Καλῶς μοῦ το, καλῶς μοῦ το, τὸ μικρό μου Κούλα σε λένε, ματάκια μου;

Ἡ μικρὰ ἐμεϊδίασε καὶ τὴν ἐκύτταξε μετὰ χαρᾶς.

— Ἐ, παιδιά! ἔσευρετε τέσσελλογιόθηλα αὐτὴν τὴν στιγμήν; εἶπεν ὁ Μάριος πρὸς τοὺς φίλους του.

— Τί;

— Νά μὴν εἶνε ἡ μᾶμμη τῆς Κούλας ἡ τρελλὴ γραῖα;

— Δὲν εἶνε δύσκολον νά βεβαιωθῶμεν, εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου κοιμάται ἡ γραῖα.

Ἐμβαίνουν εἰς τὸ δωμάτιον σιγὰ σιγὰ.

Ἡ γραῖα ἐκοιμάτο ἠσυχα ἀλλὰ καθὼς τὴν εἶδεν ἡ Κούλα, ἀνεφώνησε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν:

— Μάμ! μάμ! μάμ! καὶ ἠπλωσε τὰς μικρὰς τῆς χεῖρας.

Αἱ φωναὶ τῆς Κούλας ἐξύπνησαν τὴν γραῖαν, ἡ ὁποία εὐθὺς ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην καὶ ἀνεφώνησε:

— Κούλα μου! Κούλα μου! Τὴν ἐπήρην εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὴν κατερίλει.

Ἡ μᾶμμη δὲν ἦτο πλέον τρελλή, διότι ἡ πολλὴ συγκίνησις καὶ ἡ χαρὰ τὴν ἔκμαν καὶ ἤλθε πάλιν εἰς τὰ λογικά της.

Ὁ Σαϊζάνης ἦτο περίεργος νά μάθῃ τί τρέχει ἠρώτησε λοιπὸν τὴν γραῖαν:

— Δέν μου λές, κυρά θειά, τί ἐπάθατε; Πῶς ὁ φίλος μας ὁ Μάριος σ'εῤῥηκε μέσα ἔς τὴν μέσην τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἡμεῖς εὐρήκαμε τὴν ἐγγόνην σου μέσα ἔς τὴν μέσην τοῦ δρόμου; Παράξενόν μου φαίνεται δὲν μὲς λές λοιπὸν τί συνέθη;

Ἡ γραῖα ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Σαϊζάνη, εὐθὺς ἐσηκώθη. Ἐφερε τὴν χεῖρά της εἰς τὸ μέτωπόν της καὶ προσεπάθει νά ἐνθουμηθῇ.

— Ἀλήθεια! εἶπε μετ' ὀλίγην ὥραν. Εἶχα λι-

σμονήσῃ ὅτι ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ μου, ὅταν ἤλθεν ἕνας ἀπὸ σὰς καὶ με ἔσωσε. Δέν τον ἔλεγαν Μάριον; ἢ δὲν ἀκουσα καλὰ τὸ ὄνομά του ὅταν τον ἐφωνήζατε;

— Μάλιστα, μάλιστα, κυρά μου, εἶπεν ὁ Μοντανῆς, πολὺ κλά ἤκουσες τὸ ὄνομά του, Μάριος ὀνομάζεται ὁ σωτήρ σου, καὶ νά τος!

Καὶ τῆς ἔδειξε τὸν Μάριον.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ἡ γραῖα καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ σωτήρος της μετὰ πολλῆς προθυμίας. Ὡ, σὲ εὐχαριστῶ, παιδάκι μου, σὲ ἐγγνωμονά καὶ ἐγὼ καὶ ἡ Κυριακούλα μου καὶ ὁ πατέρας της.

— Καὶ δὲν ἔχει μητέρα ἡ Κούλα; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος.

— Ἄχ! παιδάκι μου, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα, δὲν ἔχει μητέρα, εἶνε ὄρφανὸ τὸ τσαμένο! Καὶ ὁ πατέρας της λείπει, δὲν εἶνε ἔς τὸ χωριό μας, πάει νά βρῇ δουλειά. Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι καὶ πατέρας της καὶ μητέρα της καὶ μᾶμμη της, καὶ τὴν ἔχω μαζὶ μου ἔς τὸ καλυδάκι μου. Ἐξούσαμε καλὰ ἔς τὸ χωριό, μὰ δὲν εἰξέρω πῶς μὲ ἐφώτισεν ἡ κακὴ μου τύχη νά τὴν πάρω τὴν Κούλα καὶ νά πάω ἔς ἄλλο χωριό ἐκεῖ κοντά. Ἄν δὲν ἐπήγαγα, δὲν θὰ ἐπάθαινα ὅ τι ἐπαθα!

— Μὰ τί συνέθη λοιπὸν, λέγει μας σὲ παρακκοῦμεν, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης.

— Νά, παιδάκι μου, νά σὰς ταῖ ποῦ μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σῆμα. Καλὰ ἐκθώμασθε ἡ Κούλα μου καὶ ἐγὼ ἔς τὸ χωριό μας. Μίαν ἡμέραν ἐργεταί ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωριό, καὶ μου λέει ἂν θέλω νά πάω μαζὶ του νά τον δουλεύω μὲ καλὸν μισθόν, καὶ νά ἔχω κοντά μου καὶ τὴν Κούλα μου.

Ἄχ! παιδάκια μου, ἡ ἡλικία μου δὲν εἶνε νά ξενοδουλεύω, ὁμῶς, ἐπειδὴ ὁ μισθὸς ἦταν καλὸς καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐσοδεία μα; δὲν ἦτο καλὴ, καὶ εἶχα νά λάβω πολὺν καιρὸν γράμμα ἀπὸ τὸν υἱὸν μου καὶ τὰ χρήματά μου εἶχαν σωθῇ, ἀπεράτσια καὶ ἐγὼ νά πάω. Πηγαῖνω λοιπὸν, ἀρχοντόπουλά μου, ἔς τὸ χωριό καὶ κάθουμαι ὀκτὼ μέρες. Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νά σὰς εἰπῶ ὅτι τὸ χωριό αὐτὸ εἶνε πολὺ μικρό, μὲλις ἔχει λίγα σπιτάκια, καὶ εἶνε ἔς τὴν ἄκρην τοῦ ποταμοῦ. Τὸ χωριουδάκι αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου ἀσφαλτομένο, διότι ὅταν ἀρχίσουν ἢ βροχὴς γίνονται ποτάμια φοβερά, πλημμυρίζει καὶ ὁ ποταμός καὶ τότε τὸ χωριουδάκι βρίσκεται ἔς τὴ μέση τῶν ποταμιῶν καὶ τοῦ ποταμοῦ. Ὡς τὴν ὥραν δὲν

εἶχε γίνῃ τίποτα. Χθὲς ὁμῶς—ναὶ χθὲς, τὸ θυμοῦμαι καλὰ—χθὲς τὴν νύκτα μέσα ἔς τὸν ὕπνον μας ἀκούμεν ἔξαφνα ἕνα φοβερὸν κρότον, τόσον δυνατὸς ἦταν ὁ κρότος αὐτός, ὥστε μας ἐφάνη ὅτι ἐγίνε χαλασμός κότμου. Σηκώνομαι εὐθὺς, βάζω ὅπως ὅπως τὰ φορέματά μου, καὶ βγάζνω ὄξω. Πάω νά καταβῶ, ἀλλὰ ἡ σκάλα δὲν ἐφάνητο, τὸ νερὸν εἶχε ἀναβῆ ὡς ἀπάνω, εἶχαν καταβῆ τὰ ποτάμια, καὶ ὁ ποταμὸς εἶχε πλημμυρίσει. Ὅλο τὸ χωριό ἐφάνητο σάν μίαν θάλασσα. Τὰ νερά ἐβοῦζαν καὶ μέσα ἔς τὴν πολλὴν τὴ βοή ἐφώναζαν καὶ ἄλλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ. Ὅλο τὸ χωριό ἦταν ἔς τὸ ποτάμι, καὶ καθένας ἐζητοῦσε πῶς νά γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του. Τρέχω ἀπάνω καὶ παίρνω τὴν Κούλα μου, τὴν σκεπάζω μὲ ὅτι εὐρήκα, καὶ πηγαῖνω καὶ στέκομαι ἔς τὸ παράθυρο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς αὐλῆς, ὅπου δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀναβῆ τὰ νερά! Τὸ παράθυρο δὲν ἦταν πολὺ ὑψηλὸν, καὶ εὐκόλα εἰσποροῦσε νά το πηδήσῃ ἕνα μικρὸν παιδάκι. Λέω λοιπὸν ἔς τὴν Κούλα μου: — «Ἐλα, Κούλα μου, πήδησε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο γλήγορα, γλήγορα». Καὶ διὰ νά μὴ τρομάξῃ ἡ Κούλα ἔκαμα τάχα πως δὲν φοβοῦμαι, μὰ ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσεν ἀπὸ τὸν φόβον μου. Ἐλα, Κούλα μου, πήδησε. Ποῦ νά πηδήσῃ ἡ Κούλα! δὲν ἠθέλε νά πηδήσῃ, μόνον ἐπιάστηκε ἀπὸ τὸ φορέμα μου καὶ με ἐκύτταξε καλὰ καλὰ, σάν νά μου ἔλεγε: «Μὰ ἐσύ, μαμμάκια μου, ποῦσαι γρη῏α γυναῖκα, πῶς θὰ ἔμπαρῆσῃς νά πηδήσῃς;» Ἐγὼ ἐκατάλαθα τὸ νόημα τῆς καὶ τὴν ἐπήρα καὶ τὴν ἀναίθασα ἀπάνω ἔς τὸ παράθυρο καὶ τῆς εἶπα: «Θὰ πηδήσω καὶ ἐγὼ. Κούλα μου! Καὶ νά ἴδῃς τί ὁμορφά που θὰ πηδήσω!» Ἡ Κούλα δὲν ἠθέλε νά πηδήσῃ. Καὶ ἐγὼ λοιπὸν τί νά κάμω; τῆς δίνω μίαν σπρωξιά σιγὰ σιγὰ ἀπὸ ὀπίσω καὶ πέφτει κάτω, μὰ χωρὶς νά κτυπήσῃ, σὰς εἶπα πῶς τὸ παράθυρο ἦταν χαμηλὸ. Ὅμως τὴν στιγμήν ἐκεῖνην μ π ρ α μ! ἀκούω ἕνα φοβερὸν κρότον καὶ τὸ σπιτάκι μας ἐκρημίσθη καὶ εὐρέθηκα χωρὶς νά το καταλάβω μέσα ἔς τὰ νερά. Τί ἀπόγινε ἡ Κούλα μου δὲν ἐκατάλαθα, μοναχὰ ἐκεῖ κοντά μου εὐρέθη μίαν μικρὴν βάρκα καὶ ἐπήδησα μέσα καὶ με ἐπῆρε τὸ βῆμα. Σάν νά μου φαίνεται πως ἐτρελλάθηκα ἀπὸ τὸν φόβον μου καὶ δὲν θυμοῦμαι τίποτα πλέον. Αὐτὴ εἶνε ὄλη ἡ ἱστορία, καλὰ μου ἀρχοντόπουλα.

Ἡ γραῖα εἶχε ἀποκάμῃ, διότι ὀμίλησε τόσον

Ἡ ΓΡΑΙΑ ΚΑΤΑΦΙΛΕΙ ΤΗΝ ΚΟΥΛΑ (Σελ. 90)

Ἡ γραῖα εἶχε ἀποκάμῃ, διότι ὀμίλησε τόσον

ώραν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἐκράτει σφιγκτὰ ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά της τὴν μικρὰν ἐγγονήν της, ἣ ὅποια εἶχε σωθῆ ὡς ἐκ θαύματος.

Ἄλλὰ πῶς εἶχε σωθῆ; Ὅταν ἔπεσε κατὰ γῆς ἐτρόμαξε καὶ ἐπληρώθη γρήγορα γρήγορα καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρίου, τοῦ ὁποίου εἴξευρε τὸν δρόμον, καὶ ὅπου δὲν εἶχον φθάσει ἀκόμη τὰ νερά. Ἄλλὰ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ δρόμος ἐχωρίζετο εἰς δύο, ἀντὶ νὰ στραφῆ ἀριστερὰ, ἐστράφη δεξιὰ καὶ ἔχασε τὸν δρόμον· καὶ ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον της, εὐρέθη εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, ὅπου

• ΤΟ ΣΠΗΤΑΚΙ ΜΑΣ ΕΚΡΕΜΝΙΣΘΗ ΚΑΙ ΕΥΡΕΘΗΚΑ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΑ ΝΕΡΑ • (Σελ. 91)

κατ' εὐτυχίαν τὴν ἀνήτησαν οἱ τέσσαρες μικροὶ μας φίλοι, καὶ τὴν ἔφεραν εἰς τὴν ἀγαπητὴν της «Μάμ».

Ἡ Κούλα ἀνεπαύετο εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μάμης της, ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήτο. Εἶχεν ἀνοικτούς τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, καὶ ἔβλεπε καλὰ καλὰ τοὺς τέσσαρας συμμαθητάς, τοὺς τέσσαρας σωτήράς της. Τὸ βλέμμα της δὲν ἐξέφραζε φόβον, ἀλλὰ εὐχαρίστησιν καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὰ καλὰ ἐκεῖνα παιδιά, τὰ ὁποῖα τὴν ἔφεραν εἰς τὴν ἀγαπητὴν της «Μάμ».

Ἦτο πλέον ὦρα νὰ ἀναχωρήσῃ οἱ φίλοι μας καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοιπορίαν των. Πρὶν ἐξέλθουν ἐκ τοῦ δωματίου, ὁ Μάριος δοκίμῃ καὶ ἐρίλησε τὴν Κυρικώλιν, καὶ ἡ Κυρικώλα τοῦ ἐχαμογέλασε.

— Ἐλα πάλιν, καλὰ τα ἐκαταφέραμεν, τὴν ἐφάγαμεν καὶ τὴν σημερινὴν ἡμέραν, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης. Καὶ ἀπέψε θὰ κοιμηθῶμεν ἐδῶ· αὐριοὶ ὅμως πρῶτ' ἀπῶν πρὶν νὰ ξεκινήσωμεν ἀκοῦτε, παιδιά;

— Ἐννοεῖται καὶ γὰρ! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Ἄμ' αὐτὴν τὴν γραῖαν, τὴν καιμένην καὶ τὸ νόστιμον αὐτὸ κοριτσάκι τὴν Κούλαν, ποῦ θὰ τὲς ἀφήσωμεν; τί θὰ ἀπογίνου; εἶπεν ὁ Μάριος.

— Μείνε ἡσυχῶς, Καπάνη μου, εἶπεν ὁ Μοντανῆς σοβαρῶς. Δὲν θὰ μείνουν ἔτσι, κάποιος θὰ φροντίσῃ καὶ δι' αὐτά, ἐγὼ σου ἐγγυῶμαι.

Καὶ ἐπειδὴ ἔλα ἐκύττασον τὸν Μοντανῆν μὲ ἀπορίαν, ὁ Μοντανῆς εἶπεν:

— Ἐγὼ θὰ γράψω εἰς ἕνα γνωστὸν μου ἄνθρωπον νὰ τὰς συνδράμῃ.

Ὁ γνωστὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἦτο, καθὼς ἐνόησατε,

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Ἡ Φωφὼ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τραπέζι εἰς τὰς πέντε κούκλας της:

Ἔβαλεν εἰς τὴν Τριανταφυλλίαν, τὴν Λευκὴν, τὴν Βιολέταν, τὴν Γαλάζιαν, καὶ τὴν Πράσινην τὴν πλέον εὐμορφὴν φορεσιά των.

Τί εὐμορφαὶ ποῦ εἶνε!

Διὰ τὴν ἰδίαν αἰτίαν ἐκάλεσε τοὺς πέντε γάτους της τὸν Λευκόν, τὸν Στακτῆν, τὸν Μαῦρον, τὸν Κόκκινον, καὶ τὸν Ξανθόν. Ἡ μητέρα των ἡ Ποντικοφαγοῦ ἔφερε μαζί της τὸ βιολί της διὰ νὰ παίξῃ καὶ χορεύσῃ οἱ καλεσμένοι κατόπιν ἀπὸ τὸ γεῦμα.

Ὅσον δὲν εἶνε τίποτε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἡ δουλειὰ πάγει καλὰ· ἀλλὰ μόλις ἔφεραν εἰς τὸ τραπέζι τὸ γάλα καὶ τὰ γλυκίσματα, οἱ γάτοι θέλουν νὰ τα δοκιμάσῃ ἀμέσως καὶ ἀπλόουν τὸ φιλιτζάνι των εἰς τὴν μικρὰν νοικοκυρούλαν.

Διόλου εὐγενεῖς δὲν εἶσθε, κύριοι γάτοι. Δὲν εἰδεύεστε ὅτι πρέπει πρῶτα νὰ φροντίσετε διὰ τὰς κυρίας καὶ ἔπειτα διὰ τὸν ἑαυτὸν σας;

Αὐτὴν τὴν ἐννοια ἔχουν καὶ αὐτοί! Ὁ Στακτῆς χώνει τὸ κεφάλι τῆς Γαλάζιας εἰς τὸ φιλιτζάνι ποῦ εἶνε ἐμπρὸς της, ἐν ᾧ ἀπλόει τὸ ἰδικόν του εἰς τὴν Φωφῶν.

Ὁ ἄσπρος περιχύνει μὲ κρέμαν τὴν καιμένην τὴν Τριανταφυλλίαν καὶ ὁ Κόκκινος τὴν γειτόνισσάν του μὲ σοκολάταν. Ὁ Ξανθὸς εἶναι ἀκόμη πλέον ἀδιάκριτος, δὲν του φθάνουν ὅσα ἔφαγε, ἀλλὰ παίρνει ἀπὸ τὸ τραπέζι γλυκίσματα, πορτοκάλια, καὶ ὅ,τι εὐρίσκει, καὶ σὰν λαίμαργος καὶ κλέπτης ποῦ εἶνε φεύγει μὲ αὐτά.

— Αἶ, κύριε, ποῦ πᾶς; δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποῦ κάνεις! σὰν νὰ του λέγῃ ἡ Βιολέτα τὴν ὅποιαν ἐσκούντησε ἀπὸ τὴν βίαν του ὁ Ξανθὸς καὶ τὴν ἔρριψεν ἀπὸ τὴν καθέλαν της.

Ἡ καιμένη ἡ Φωφὼ δὲν ξέβρει τί νὰ κάμῃ. Πῶς ἐκατάντησαν αἱ ἀγαπημένα κούκλαί της.

Ἡ δὲ μάνα των Γάτων, ἡ Ποντικοφαγοῦ κλαίει ἀπὸ τὴν λύπην της ὅσον βλέπει ὅσον ἀτακτὰ τὰ παιδιά της καὶ λέγει ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μεταπάγῃ οὔτε εἰς συναναστροφὴν οὔτε εἰς τραπέζι.

ὁ γέρον Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος ἠκολούθει μακρόθεν τὰ παιδιά καὶ εἶχε τὸν νοῦν του μήπως πάθου τίποτε.

ΚΑ

ΤΙ ΚΑΜΝΕΙ ΤΟ ΚΡΑΣΑΚΙ

— Ἐ, τώρα πλέον, παιδιά, ἐσώθηκα τὰ φέμματα, εἶπεν ὁ Μάριος Καπάνης πρὸς τοὺς συντρόφους του. Ἐρθάσαμεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν εἰς τὴν ὁποῖαν ὄλονεν πηγαίνομεν καὶ «πηγαίμεν» δὲν ἔχομεν. Κυττάξτε ἐκεῖ πέρα πῶς γυαλίζει ὁ σταυρὸς τῆς ἐκκλησίας. Δὲν πιστεύω νὰ μας τύχῃ ἄλλο ἐμπόδιον. Ἐρθάταμεν!

— Στάσου δὲ καὶ μὴ βιάζεσαι, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης. Ἐχμεν ἀκόμη ἐν χιλιόμετρον νὰ διατρέξωμεν.

— Καὶ τί θὰ μας τύχῃ, εἶπεν ὁ Μάριος. Χίλια μέτρα εἶνε αὐτά, θὰ τα περάσωμεν γλήγορα γλήγορα «ὡς νὰ εἴπῃς κίμονον»!

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

(κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΔΕΒΟ)

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

Ἐλάδομεν ἐκ Γιουργέβου τῆς Ῥουμανίας παρὰ μικρᾶς συνδρομητρίας μας, τῆς Δεσποινίδος Ὀλγας Σ. Σπάθη τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν αὐτολεξεῖ:

« Φιλτάτη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,

Ἐίμαι μικρά· μόλις τώρα δύναμαι νὰ γράφω κάπως ελευθέρως· αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ αἰτία ποῦ δέν σας ἔγραψα καὶ ἔως τώρα, ἂν καὶ εἶμαι συνδρομητριά σας πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Ἀκούω ὅτι ἡ γλυκυτάτη Πατρίς μας εὐρίσκειται εἰς πολεμικὰς προετοιμασίας. Τοῦτο πολὺ με συγκινεῖ, καὶ εἰς τὰς προσευχὰς μου δεομαί με τὰ ἄλλα μου ἀδελφία εἰς τὸν Ὑψιστὸν νὰ μας βοηθήσῃ.

Ἐγὼ ἐγὼ καὶ τὰ ἀδελφία μου, ἀπὸ μικρὰς οικονομίας, φράγκα 25 τὰ ὅποια σὰς ἐσωκλείω ἵνα γίνωνται ἀρχὴ «συνεισφορῶν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς Πατρίδος» καὶ ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς μικροὺς Ἑλληνας καὶ Ἑλληνίδας. Κάμετε ἀρχὴν καὶ αἱ μικραὶ αὐταὶ συνδρομαὶ καὶ αἱ θερμαὶ μας δεήσεις θὰ συντελέσωσι πρὸς εὐδωσὸν τῶν ἐθνικῶν μας πόθων.

Τὰ μικρά μου ἀδελφία Αἰμιλία, Ἰωάννης, καὶ Μαρία καθὼς καὶ ἐγὼ σὲ χαιρετοῦμεν.

Ἐν Γιουργέβῳ τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1885.

Ἡ Συνδρομητριά σας

ΟΛΓΑ Σ. ΣΠΑΘΗ, ἐκ Κεφαλληνίας.»

Με συγκίνησαν δημοσιεύομεν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τῆς μικρᾶς συνδρομητρίας ἡμῶν, τὴν ὁποίαν συγχαιροῦμεν διὰ τὰ πατριωτικὰ τῆς αἰσθήματα. Ἐπιανοῦμεν αὐτὴν θερμῶς, ὡς καὶ τὰ ἀδελφία τῆς, καὶ διὰ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον προσφέρει διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος, καὶ διὰ τὴν ἰδέαν αὐτῆς ὅτι καὶ οἱ μικροὶ Ἑλληνες καὶ αἱ μικραὶ Ἑλληνίδες

πρέπει νὰ δώσωσι ὅτι εἰμποροῦν εἰς τὰς κρίσεις αὐτὰς περιστάσεις τοῦ ἔθνους μας.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἶνε πρόθυμος ν' ἀρχίσῃ καταλόγον συνεισφορῶν τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς Πατρίδος, καὶ θὰ τὸ ἐξῆς καύχημά της ὅτι αἱ μικραὶ φίλαι τῆς καὶ αἱ μικροὶ φίλοι τῆς προσέφεραν τὸν ὅβολόν των διὰ τὸν ὄπλισμόν τῆς Πατρίδος, διὰ τὸν ἱερὸν αὐτῆς ἀγῶνα καὶ τὴν δόξαν τῆς Μεγάλου καύχημά της θὰ τὸ ἐξῆς ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἰδέα τῆς Πατρίδος εἶνε ἱερὰ καὶ μόνον με σεβασμὸν πρέπει νὰ ἐμιλωῦμεν δι' αὐτὴν, νομίζομεν πρέπον νὰ ἐρωτησώμεν πρῶτον τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητριάς μας ἂν πραγματικῶς θέλωσι νὰ προσφέρουν ὅτι δύναται ὁ καθεὶς διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος. Τοῦτο πρέπει νὰ τὸ εἰξεύρωμεν διότι θὰ λυπηθῶμεν κατὰκαρδία καὶ θὰ στενάσωμεν ἀπὸ ἐντροπὴν τὸ πρόσωπόν μας, ἂν ἀφ' οὗ ἀνοίξωμεν κατάλογον πατριωτικῶν συνεισφορῶν, ὀλίγοι μόνον, ποῦ καὶ αὐτῶν, στείλωμεν καμμίαν πενήχραν εἰσφορὰν, καὶ φανῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅτι τὰ ἑλληνόπουλα καὶ αἱ ἑλληνοπούλαι δέν ἔχουν καρδιά μέσα των, δέν τὴν ἀγκυρῶν τὴν Πατρίδα μας.

Λοιπὸν εἴταν δηλώσωσι τοῦ ἄχιστον εἰκοσι συνδρομητῆς μας ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ συνεισφέρουν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς Πατρίδος, θὰ ἀνοίξωμεν Κατάλογον πατριωτικῶν συνεισφορῶν, εἰς τὸν ὁποῖον πρῶτα θὰ σημειωθῶν τὰ ὑπὸ τῆς συνδρομητρίας μας Ὀλγας Σ. Σπάθη καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς σταλέντες εἰκοσι πέντε φράγκα. Τὸ ποσὸν δὲ τὸ ὁποῖον θὰ συναχθῆ, θέλομεν παραδώσει ὅπου δέχονται καὶ τὰς ἄλλας συνεισφορὰς καὶ θέλομεν δηλώσει τοῦτο ἐγκαιρῶς εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητριάς μας διὰ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Μαρία πρόκειται νὰ ὑπάγῃ τὴν ἐπαύριον μετὰ τῶν γονέων της εἰς Κηφισίαν. Τὸ βράδυ λέγουσα τὴν προσευχὴν της, προσέειπε: «Χάρη, Θεέ μου, αὐρίον ἀναχωροῦ μεν εἰς Κηφισίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν.

Τοῦ Τάχῃ ὁ θεὸς εἶνε ζωγράφος. Μίαν ἡμέραν ἐρωτᾷ τὸν Τάχην:

- Δέν μου λές τί θὰ γίνῃς θεῶν μεγαλόσωγος;
- Δικηγόρος, ἀπαντᾷ τὸ παιδίον ζωγράφος.
- Ἄ! Δέν μου φάνησαι τόσον ἔξυπνος διὰ δικηγόρος. Καὶ ὁ Τάχης μετὰ ἐτοιμότητος:
- Τότε λοιπὸν... θὰ γίνω ζωγράφος. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος. — Βάλε μου καὶ ἄλλο γάλα, ἔλεγεν ὁ Μιμῆς εἰς τὴν ὑ-

πέρητριαν — εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ παρήγγειλε νὰ τῷ δώσῃ μόνον μιᾶς ποτήρι — βάλε μου καὶ ἄλλο καὶ ὑστερὰ θά σου πῶ γιατί.

Ὅταν ἐγίμισε τὸ ποτήρι ἡ ὑπέρητρια ἐρωτᾷ μετὰ ἀνυπομονησίας:

- Γιατί λοιπὸν;
- Καὶ ὁ Μιμῆς:
- Διὰ νὰ ἔχω περισσότερο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρλοῦ.

Ἡ Μαρία εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπειδὴ ἦτο σκότος ἐζήτησε νὰ περῆα διὰ νὰ ἀνάψῃ τὸν λύχνον. Ὁ δὲ ἀδελφός της Κωστάκης τῆ λέγει: «Ἄναψε τὸν λύχνον πρῶτα καὶ ἔπειτα εὐρίσκει τὰ σπέρτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς ἱερατικῆς Ἀγγελικῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Τὰ εἰκοσι πέντε φράγκα τὰ ὁποῖα ἔστειλες ὡς συνεισφορὰν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, μικρὰ μου φίλη Ὀλγα Σ. Σπάθη, τὰ κρατῶ ἔως ὅτου ἀποφασισθῆν ἂν ἴθι ἡ κατάλογον πατριωτικῶν συνεισφορῶν περὶ τούτου ἰδὲ εἰς τὴν σελίδι 94 ὅπου δημοσιεύεται ἡ ἐπιστολή σου ἥτις εἶνε γεμάτη ἀσθητικὴ καὶ με συνεκίνησε. Πόσον ἤθελα νὰ σε φιλήσω ὡς καὶ τὴν Αἰμιλίαν, τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν Μαρίαν σας!

Πολὺ δὲ εὐχαριστῶ νὰ ἔχωμεν στενοτέρως σχέσεις, ὅπως καὶ γράφεις. Ἡ ἀγάπη μου εἶνε ὡς ἀγάπης τόσοσ πολλῶν, καὶ εἶσαι τόσο καλὸ παιδί. Στέλλα μου λύσεις, καὶ παιδικὸν ψευδῶν, καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ θὰ βλέπῃς σὺνὰ τὸ ψευδῶν σου δημοσιευμένον. Ναί, χωρὶς ἄλλο.

Τόπον, τόπον εἰς τὴν βασιλίδαν τῆς Ἑρῆμου. Μέσα εἰς τὴν ἔρημον ὅπου βασιλεύει ἔμαθες ὅτι ὑπάρχει καὶ μία ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ καλῶς τὰς φίλας τῆς· λειπὸν θέλει νὰ ἐξῆς ἀλληλογραφίαν μαζί μου. Γράψε μου λοιπὸν, καὶ ἂν αἱ ἐπιστολαὶ σου εἶνε τόσοσ ὡραῖαι ὅσους τὸ ψευδῶν σου θὰ εἶμαι κατευχριστημένη.

Ἐγὼ εἶμαι, φιλόπατρις Πυθία, καὶ γράφω με τόσοσ πενήχραν δι' ἐκείνους τοὺς ἑλληνοπαῖδας οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ λησμονοῦν τὴν γλῶσσάν των καὶ περιφρονοῦν τὴν Πατρίδα των· αὐτοὶ δέν θὰ ἔχουν, φησιν, ἑλληνικὸν αἷμα μέσα εἰς τὰς φλέβας των, δέν θὰ εἶνε, φησιν, Ἕλληνες διότι οἱ ἀληθινὰ Ἕλληνες ὅσον μακριὰ εἶνε ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν Πάτριδα των τόσοσ περισσότερο τὴν ἀγαποῦν.

Ἄφ' οὗ ἔμαθες μόνον ὀλίγα γράμματα, μικρὴ μου Ἀγαμέμνων, καὶ μ' ἀγάπης τόσοσ πολλῶν, πόσον θὰ μ' ἀγάπησῃς ἂν μάθῃς πολλά; Ἐγὼ εἶμαι καρδιά, καὶ σ' ἀγαπᾷ!

Εἰς τὸ δελτίον των συνεισφορῶν διὰ τὸ ταμεῖον των ἀπόρων ἐπὶ ὁποῖον θὰ δημοσιεύθῃ προσεχῶς θὰ ἴδῃτε καὶ τὸ ὄνομά σας, φίλοι μου Τρεῖς ἐκ Πατρῶν Ἰακωβῶτος ὡστε μὴ ἀνυπομονήτε.

Τὸ φυλλάδιον τὸ ὁποῖον ἐζήτησες, ἀγαπητὴ μου Βιρήνη Ἀρκανοπούλου, σοῦ ἐστάλη. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς τὰς ὁποίας κάμεναι διὰ τὴν ὑγιάν μου.

Τὴν ὅπου θὰ ἔχῃς περισσότερο καιρὸν, Αἴγυπτία Βασιλοπούλα, γράψε μου συχνότερα.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ, φιλικὴ μου Μορῆ τοῦ Ἀρχαδίου, θὰ τὰ ἴδῃς εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον δέν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐκδοθῆ. Τὸ βιβλίον δὲ τὸ ὁποῖον μ' ἐρωτᾷς δέν ἐξεδόθη ἀκόμη ἀλλ' ἂν' αὐτοῦ θὰ δοθῆ εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἂν ἄλλο. Ἐγὼ ὀλίγη ὑπομονὴν ἀκόμη.

Καὶ βέβαια, Ἐρδὸς Περιελῆ, θὰ δημοσιεύω τὰς λύσεις καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σου ἂν εἶνε καλὰι. Τί λέγεις! Καμμία φίλη μου ἔως τώρα δέν ἔχει πάρει τὸ ψευδῶν σου, καλλὴ μου Σανθοῦλα, ὡστε εἰμφορεῖς νὰ τὸ ἔχῃς ἱκὸν σου ἀφ' οὗ μάλιστα εἶνε τόσοσ ὡραῖον. Ἀπὸ σὲ ἐπαύριον νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου· δόξα καὶ μοῦ τρέψῃς θὰ σου ἀπαντῶ μετὰ μὲγάλην μου εὐχαρίστησιν καὶ θὰ δημοσιεύω καὶ τὸ ψευδῶν σου εἰς τοὺς λύσεις ὁποίας θὰ μου στέλλῃς λύσεις.

Δέν εἰξεύρω τί νὰ πρωτοπαντήσω, χριστιατὸν μου Μῆ με Αἰσμονέε, εἰς τὴν ὡραῖαν σου ἐπιστολὴν. Πρῶτον σὲ ζητήσω διὰ τὸ ὡραῖον σου ταξεῖδι εἰς τὸν Πόρον, Ἀγίαν, Σπίταξ, Ὑδραν, Ναύπλιον, Βῶλον, ὅπου ἀνέπνευσε καθέρον ἀέρα κατόπι ἀπὸ κλεισμένον ἔδο ἔτῶν μέσα εἰς τὸ Ἀρσάκειον ἔπειτα δὲ σὲ συγχαιρῶ διὰ τὰ ἑλληνικώτατα αἰσθηματὰ σου.

Ἡ ἐπιστολή σου εἶνε ἐνδιαφέρουσα καὶ συγκινητικὴ ὡς διήγημα, τρυφερὸν μου Ἄρθος τῶν Λεωμῶτων. Ἀλλὰ τὰς συγκινήσεις αὐτὰς δέν θὰ τὰς αἰσθανθῆς εἰς τὸ ἔξῃ, σοῦ τὸ ὑπόσχημα ὀριστικῶς πλέον· θὰ τακτοποιηθῆ ἡ ἐκδο-

σις σὺν ὡραλῶν· τικ τὰκ, τικ τὰκ! Παλαιὰ φυλλάδια πο- λούνται πρὸς 25 λεπτά ἕκαστον.

Σὲ συγχαιρῶ διότι ἐνασχολεῖσαι εἰς ἀστρονομικὰς μελέ- τας, Παρ. Ν. Παπαμαχαλόπουλος, ἀλλὰ σκοπεῖω νὰ δημοσιεύσω μερικὰς προσθήκας εἰς τὸ ἄρθρον τί βλέπομεν εἰς τὴν Σελήτην κατὰ τὰ νεώτερα πορίσματα τῆς ἐπιστήμης.

Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ἀπὸ τὴν γνωριμίαν σου, φίλε μου Πρόδρομε Ἀναγνωστόου· εἰμφορεῖς, βέβαια, νὰ λάβῃς ἐν ψευδῶν σου ἐκλεξέ τὸ μόνος σου καὶ φροντιστὴ νὰ εἶνε καλόν.

Τί θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, παιδί μου Κιέρ-Δόγγ, ἀφ' οὗ σὺ τίποτε ἄλλο παρὰ λύσεις δέν μου γρά- φεις; Γράψε μου δὲ τίποτε, γράψε μου!

Τί μετροφροσύνη εἶνε αὐτὴ, σεβαστὴ μου Γέρω τοῦ Μωροῦ; ἀκούς ἐκεῖ ὅτι εἶσαι τὸ 1/2 μερικὸν σοφόν! εἶσαι σωστὸς, σωστότατος, ἀέπαιτος Γέρωσ σου Μωροῦ, χωρὶς κλάσμα, καὶ ἀφ' οὗ ἀγάπης τόσοσ πολλῶν νὰ γίνῃς σοφὸς ποῖς ἐσύρε ἂν μίαν ἡμέραν δέν γίνῃς!

Κ' ἐγὼ ἰδιαίτερος σ' ἀγαπῶ, Ὑψοσιεῖά μου Παπα- ρούνα, ἀφ' οὗ τὸ μόνον βιβλίον τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκεις εἶμαι ἐγὼ. Ὅταν ἐργάζεσαι ἔχε με πάντοτε εἰς τὸν νοῦν σου, ἐνδυ- μοῦ δσα εἶπα καὶ καθήμεραν λέγω περὶ τῆς ἐργασίας καὶ ἀγάπα τὸ ἔργον σου διὰ νὰ σε ἀγαποῦν καὶ σε ἐκτιμῶν ὅλοι.

Πολὺ ὡραῖον εἶνε, φίλε Α. Γρηγοράκη, τὸ ποιηματὰκι σου τὸ Κόκκινο μεταλλοῦναι, καὶ σε συγχαιρῶ στέλλε μου καὶ ἄλλα διὰ νὰ ἐκτιμῶ τὰς προόδους τὰς ὁποίας κά- μεναι: εἰς τὴν ποιήσῃ.

Θὰ τὸ ἔχω ὡς ἐνθύμημα καὶ αὐτὸ τὸ ποιημὰ τὸ ὁποῖον ἔστειλες καὶ ἔλα δσα θὰ μου στείλῃς, φίλατε κυρίε Ἰωάννη Ἀ. Γιαννοῦκε. Παρετήρησα δὲ ὅτι ἡ πρός με ἐκτιμῆσις σου εἶνε πραγματικῶς μεγάλῃ, διότι μόλις σοῦ ἐξέφρασα τὰ συγχαιρητῆρά μου καὶ εὐθὺς ἀπεράσισες τὴν ἐκδοσὴν ποιη- τικῆς συλλογῆς. Ἡ τιμὴ τὴν ὁποίαν μοῖ ἀποδίδεις εἶνε τόσοσ μεγάλῃ ὡστε διστάζω νὰ τὴν δεχθῶ!

Γράψε μου λοιπὸν, Ἡρωικὴ Πάρρα. Ὅτι πεσοθῆς μετ' ὀλίγον δι: σὰς ἐνθυμοῦμαι; Ἐαρινὴ Νόε· θὰ τὸ ἴδῃς.

Ἄλλον λεξιφρον νὰ μου στείλῃς, καλέ μου φίλε Γεώργιε Ι. Πανῶ, ἀφ' οὗ ἐπιθυμῶ νὰ εἶσαι συνεργῆσις μου εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ ἀφ' οὗ καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον ἐπιθυμῶ. Τώρα μάλιστα, Ἐυδαίε Ἕλληνη, μοῦ ἀρέσει τὸ ψευ- δῶν σου, δέν ἠμαίξει τὸ πρῶτον ποῦ ἦσο σὺν μακριᾷ σαρακοστή.

Λυποῦμαι, ἀλλὰ δυστυχῶς δέν δύναμαι, δεσποινίς Δέ. Θ. Τ. νὰ δημοσιεύω τὰ ποιηματὰ σου, διότι ἔχω ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύω τὰ ποιήματα ἢ καὶ κάθε ἄλλην ὄλην παρὰ μόνον των συνεργατῶν μου Ἐν ταῦταις εἶσαι ἀξία ἐπαίνου διὰ τὴν ἐπιδοσὴν σου εἰς τὴν ποιήσῃ.

Κ' ἐγὼ ἐπίσης εὐχαριστοῦμαι νὰ ἔχω μαζί σου ἀλληλο- γραφίαν. Ζωὴ Μ. Σχορῶτι, καὶ θὰ σοῦ ἀπαντῶ εὐχαριστῶς ὁσάντις μὲν νὰ μου γράφῃς.

Τὸ ψευδῶν σου Ἄρης ἀνῆκε ἤδη πρὸ πολλοῦ εἰς ἄλλον φίλον μου, νέε Ἄρη, ὅστις στέλλεισκαὶ διήγημα τὸ ὁποῖον δέν τὸ δημοσιεύω, καὶ γνωρίζεις τὸ διατί.

Αἱ δάφναι τῆς Πατρίδος σου, Μλωρὶς τοῦ Παγγαίου, θὰ στέψουν δίχως ἄλλο τὰ μέτωπα ἑλλήνων στρατιωτῶν· διότι δέν θὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἡ Ἑλλὰς τὴν Μακεδονίαν, ὄχι! Στεγέ μου ἔλλο πένιγρον ἀπλούστερον, φίλε μου Π. Ρήγα, καὶ θὰ δημοσιεύθῃ ἂν εἶνε κατὰλληλον, ὡς ἐλπίζω.

Εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον θὰ ἴδῃς τ' ἀποτέλεσμα τοῦ Δια- γωνισμοῦ, Ῥιχάρδε Λεοντινάρδε.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίας, ἀπασιμαί, προσητήσεις δι' ἑλλεψὶν χάρον σημερον ἀναβάλλονται διὰ τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

65. Φωνηεντάλιπον. Κ'δ'χ'ν'—χ'μ'ν'—ν'—γ'π'
 μ'ν'—τ'ν'—π'ερ'δ',—ν'—ε'ν'—π'ρ'ε'μ'ν'—κ'—ν'—
 ε'ν'—π'ρ'σπ'ζ'μ'θ'—μ'—λ'ν'—τ'ν'—δ'ν'μ'ν'—ε'ν'—
 βρ'χ'ν'ν'—μ'ς,—μ'—λ'ν'—ε'ν'—δ'ν'μ'ν'—ε'ς—ψ'χ'ς
 —μ'ς,—μ'—λ'ν'—ε'ν'—δ'ν'μ'ν'—ε'ν'—δ'ν'μ'ν'—ε'ν'—
 μ'ς—δ'ν'μ'ν'.

Ἑσάλη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Σημειώσεως.

66. Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτόν μου σοῦ λέγει ναί, δὲ ποτὲ δὲν λέγει.
 Ἐστὶ σκοτεινὰ τὸ δεύτερον ἂν το ζητήσης, φεύγει.

Ἵσον διὰ τὸ σύνολον τὸ βλέπει δὲν το σύνεις
 Ἐν ἀναρχῆς πολὺ ψηλά, τότε το κατορθώνεις.
 Ἑσάλη ἐκ τῆς Βυσιανῆς Παπαρούνας.

67. Συλλαβογράφος.

Πρόθεσις εἶν' τὸ πρῶτόν μου,
 Σοφὸς τὸ δεύτερόν μου,
 Τὸ σύνολον προσπάθησον, ἂν θέλῃς νὰ μαντεύθῃς.
 Εἰς ὕδατα καὶ εἰς ἕληράν συχνὰ θά μ' ἀγωντεύσης.
 Ἑσάλη ἐκ τῆς Ἑνωτικῆς Πάραρας.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΗΜΩΝ

Ποιοῦμεν γνωστὸν ὅτι τὴν Διαχείρισιν καὶ τὴν Διεκπεραίωσιν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ὡς καὶ τὴν ἀποκλειστικὴν κατανάλωσιν τῶν ἐκδεδομένων τόμων αὐτῶν ἀνεθέσαμεν εἰς τὸ ἐνταῦθα ἀρχαῖον καὶ πασιγνωστὸν ἐν Ἑλλάδι, Εὐρώπῃ καὶ Ἀνατολῇ Βιβλιοπωλεῖον Καρόλου Βίλμπεργ.

Διὰ τῆς πράξεως ταύτης οὔτε τῆς ἰδιοκτησίας τῶν περιοδικῶν μας ἀπαλλοτριούμεθα, οὔτε τῆς Διευθύνσεως αὐτῶν παραιτούμεθα, οὔτε τὸ πρόγραμμα αὐτῶν ἐν γένει τροποποιεῖται. Μόνον παρέχεται ἡμῖν ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸς βελτιώσιν καὶ τελειοποίησιν αὐτῶν καθ' ὅλα καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως καὶ ἀκριβείας περὶ τὴν ἐκδοσιν, ἣτις ὀριστικῶς πλέον κανονίζεται ἀπὸ τοῦδε καὶ αἶρεται οὕτω πᾶσα τυχὸν ἀφορμὴ παραπόνων ἐκ μέρους τῶν συνδρομητῶν μας διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐκδόσεως.

Ἐπομένως εἰς τὸ ἐξῆς πᾶσα ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν Σύνταξιν τῶν περιοδικῶν μας δεῖν νὰ ἀπευθύνεται ὡς καὶ πρὶν πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον Ὑδραίων.

Πᾶσα δὲ αἰτήσις περὶ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν ἢ ἀποστολῆς τόμων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ δεῖν νὰ ἀπευθύνεται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν πρὸς τὸ εἰρημένον Βιβλιοπωλεῖον Καρόλου Βίλμπεργ.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ ἔτος 1886 δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο ἀπὸ σήμερον στέλλοντες τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς διὰ συστημένης ἐπιστολῆς ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Πρὸς τὸ Βιβλιοπωλεῖον **Καρόλου Βίλμπεργ**, ὁδὸς Ἑρμοῦ, εἰς Ἀθήνας.

Ἡ ἐκτύπωσις τῶν ὑστερησάντων φυλλαδίων ἐνεργεῖται μετὰ σπουδῆς κατὰ δεκαήμερον δὲ θὰ διανεμῶνται ἀνὰ δύο φυλλάδια, ὥστε πρὸ τοῦ τέλους Δεκεμβρίου θὰ ᾤωιν ἐκδεδομένα πάντα τὰ φυλλάδια τρέχοντος ἔτους.

Ἡ Διεύθυνσις.